Yuvakshetra Institute of Management Studies
Ezhakkad, Palakkad

Heavenly Patron

ST. JOHN PAUL II

His Holiness

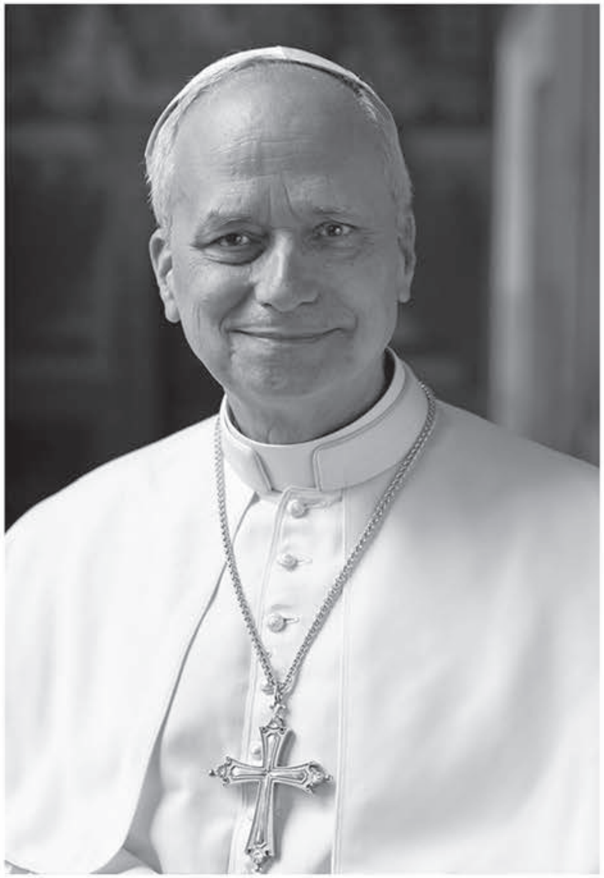

POPE LEO XIV

Our Patron

MAR PETER KOCHUPURACKAL

BISHOP OF PALGHAT

ആശംസ

'കുമിളകൾ' എന്ന കോളേജ് മാഗസിൻ നമ്മുടെ ഉള്ളിലുള്ള ചിന്തകളെയും അനുഭവങ്ങളെയും പുറംലോകത്തേക്ക് എത്തിക്കാനുള്ള ഒരു വേദിയൊരുക്കുന്നു. ഓരോ കുമിളയും അതിന്റേതായ ഒരു ലോകം പേറുന്നതുപോലെ, ഈ മാഗസിനിലെ 80 ലേഖനങ്ങളും ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും കാഴ്ചപ്പാടുകളെയും ചിന്തകളെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ചുറ്റുമുള്ള ലോകത്തെ നിരീക്ഷിക്കാനും, അതിനെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാനും, സ്വന്തമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ രൂപീകരിക്കാനും, അവ ധൈര്യപൂർവ്വം പ്രകടിപ്പിക്കാനുമുള്ള കഴിവ് വളർത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. 'പ്രതിഫലനത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ' എന്ന ഈ മാഗസിൻ ആശയം, നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ വിമർശനാത്മക ചിന്തയും, സാമൂഹിക അവബോധവും, സർഗ്ഗാത്മകതയും വളർത്താൻ സഹായിക്കുമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ മാഗസിൻ തയ്യാറാക്കാൻ പ്രയത്നിച്ച എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡിനും, അധ്യാപകർക്കും, വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും എന്റെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ അഭിനന്ദനങ്ങൾ. ഈ മാഗസിൻ വായിക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും പുതിയ ചിന്തകൾക്കും സംവാദങ്ങൾക്കും ഇത് പ്രചോദനമാകട്ടെ എന്ന് ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തോടെ,

റവ. ഡോ. മാത്യു ജോർജ് വാഴയിൽ
ഡയറക്ടർ

ആശംസ

ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും ചിന്തകളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും ഈ ലോകത്തേക്ക് പ്രതിഫലിക്കുന്ന 'കുമിളകൾ' പോലെയാണ്. അവ ചെറുതാകാം, വലുതാകാം, എന്നാൽ ഓരോന്നിനും അതിന്റേതായ സൗന്ദര്യവും പ്രാധാന്യവുമുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ വിമർശനാത്മകമായ ചിന്തയും, സർഗ്ഗാത്മകതയും, ചുറ്റുപാടുകളെക്കുറിച്ച് അവബോധവും വളർത്തേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. 'കുമിളകൾ' എന്ന ഈ മാഗസിനിലെ ഓരോ ലേഖനവും ഒരു പുതിയ ചിന്തയിലേക്കോ, ഒരു പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടിലേക്കോ വെളിച്ചം വീശാൻ സഹായിക്കുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ഈ മനോഹരമായ സംരംഭത്തിന് പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച എഡിറ്റോറിയൽ ടീം, മാഗസിൻ കമ്മിറ്റി അംഗങ്ങൾ, അവരുടെ ചിന്തകളെയും ഭാവനകളെയും അക്ഷരങ്ങളായും ചിത്രങ്ങളായും പകർത്തിയ എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥി എഴുത്തുകാർക്കും ചിത്രകാരന്മാർക്കും എന്റെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ. ഈ മാഗസിൻ വായിക്കുന്ന ഓരോരുത്തർക്കും ചിന്തയുടെ പുതിയ വാതായനങ്ങൾ തുറക്കാനും, പരസ്പരം കൂടുതൽ അടുത്തറിയാനും, ഒപ്പം കോളേജിന്റെ ഈ പ്രകാശഗോപുരത്തിൽ ഓരോരുത്തരുടെയും പങ്ക് തിരിച്ചറിയാനും സാധിക്കട്ടെ എന്ന് ആശംസിക്കുന്നു.

റവ. ഫാ. ഷാജു അങ്ങേവീട്ടിൽ
ബർസാർ

പ്രശസ്ത അമേരിക്കൻ കവയിത്രിയും എഴുത്തുകാരിയും പൗരാവകാശ പ്രവർത്തകയുമായിരുന്ന മായ ആഞ്ചലോ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്, "പറയപ്പെടാത്ത ഒരു കഥ ഉള്ളിൽ വഹിക്കുന്നതിനേക്കാൾ വലിയ വേദന മറ്റൊന്നില്ല." ഈ പദങ്ങൾ നമ്മെ ആന്തരികമായൊരു സത്യത്തിലേക്കാണ് നയിക്കുന്നത്. ഓരോ മനുഷ്യരിലും ഒരു കഥയുണ്ട്, ഒരു ശബ്ദമുണ്ട്, പ്രതിഫലനങ്ങളുണ്ട്. അതെ, ഓരോ മനസ്സിലും പറയപ്പെടാനുള്ള ചില വാക്കുകൾ, ചിന്തകൾ, അനുഭവങ്ങൾ പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവക്കൊരിടം നൽകാനാണ് സൃഷ്ടിയുടെ പങ്ക്. ഇതുപോലെ തന്നെ, ഈ വർഷത്തെ 'കുമിളകൾ' എന്ന കലാലയ മാസികയിലും, അങ്ങനെയുള്ള അനേകം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ട കഥകളാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ മനസ്സിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പ്രതിഫലനങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ-അവയുടെ രൂപമായാണ് ഈ സമാഹാരം. ഈ സുന്ദരമായ സംരംഭം വിജയകരമാക്കാൻ പരിശ്രമിച്ച മുഴുവൻ ടീമിനും-ചീഫ് എഡിറ്റർ മുതൽ വിദ്യാർത്ഥി എഡിറ്റർമാർ വരെ-ഹൃദയം നിറഞ്ഞ അഭിനന്ദനങ്ങളും ആശംസകളും!

സ്നേഹപൂർവ്വം,

റവ. ഡോ. ലിനോ ഇമ്മട്ടി
അസിസ്റ്റന്റ് ഡയറക്ടർ & പ്ലേസ്മെന്റ് ഓഫീസർ

ആശംസ

It gives me immense pleasure to witness the culmination of another academic year in the vibrant pages of our college magazine. This annual publication serves not only as a creative platform but also as a testament to the intellectual curiosity, expressive depth, and collective spirit that define Yuvakshetra Institute of Management Studies. I am delighted to present the upcoming edition of our college magazine for the academic year 2024–2025, titled "Kumilakal" (കുമിളകൾ). True to its name, this edition is a gentle yet powerful surfacing of voices and visions-a curated collection of 80 remarkable works unified under the compelling theme, "Voices of Reflection" (പ്രതിഫലനത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ).

I extend my sincere appreciation to the editorial board, our student contributors, and our faculty members who have poured their time, creativity, and effort into bringing "Kumilakal" to life. Your dedication and passion are evident on every page. We believe that this edition will serve as a proud representation of the talent and thoughtfulness that flourish within our college. It is our conviction that "Kumilakal" will become a valuable addition to Yuvakshetra's rich legacy-a cherished memento for some, and an inspiration for many. As you turn these pages, I encourage you to reflect, resonate, and rejoice in the voices and visions shared here. May this magazine inspire you to continue your journey of learning, expression, and meaningful engagement with the world.

With warm regards,

Dr. Tomy Antony
Principal

മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണം പൂർണ്ണമാകുന്നത് അതിന്റെ അനന്തര ഫലങ്ങൾ വരും തലമുറയുടെ പുരോഗതിക്കും വിചിന്തനത്തിനും ഉപയുക്തമാകുന്ന രീതിയിൽ കൈമാറ്റം ചെയ്യപെടുമ്പോഴാണ്. ഈ കൈമാറ്റത്തിന് പല മാധ്യമങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അതിൽ സുപ്രധാനം രചനാരീതി തന്നെ. ഓരോ രചനയും കാലികമോ ചരിത്രപരമോ അല്ലെങ്കിൽ മാനുഷികനവോത്ഥാനത്തിനുപകരിക്കുന്ന പഠനങ്ങളോ ആകാം. രചനാലക്ഷ്യങ്ങളെ മുൻനിർത്തി, കാലിക പ്രസക്തമായ വിഷയങ്ങളെ കുറിച്ചും കലാസാഹിത്യ മേഖലകളെ കോർത്തിണക്കി കൊണ്ടും ഈടുറ്റ 80 ലേഖനങ്ങളാണ് യുവക്ഷേത്ര കോളേജ് മാഗസിനെ അണിയിച്ചൊരുക്കുന്നത്.

പ്രതിഫലനത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങൾ എന്ന വിഷയത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകി 'കുമിളകൾ' എന്ന പേരിൽ യുവക്ഷേത്ര കോളേജിലെ 2024–25 അധ്യയന വർഷത്തെ കോളേജ് മാഗസിൻ പ്രകാശിതമാകുമ്പോൾ സന്തോഷത്തോടും അഭിമാനത്തോടും കൂടി ഈ കലാകൂട്ടിന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ പങ്കെടുത്ത എല്ലാവരെയും, പ്രത്യേകിച്ചു ബഹു ഫാ. ലിനോ ഇമ്മട്ടി (മാനേജ്മെന്റ് പ്രതിനിധി), ഹേമ എസ് (സ്റ്റാഫ് എഡിറ്റർ), മേഘ ആർ (സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർ), എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡ് അംഗങ്ങൾ, ലേഖനങ്ങൾ നൽകി സഹകരിച്ചവർ തുടങ്ങി എല്ലാവരെയും അഭിനന്ദിക്കുകയും കൃതജ്ഞത അറിയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു, കാരണം സമർപ്പണവും കഠിനാധ്വാനവും സംലഭ്യതയുമുള്ള ഒരുകൂട്ടം വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും അധ്യാപക നേതൃത്വത്തിന്റെയും സമ്മോഹന സംയോജനമാണ് ഈ മാഗസിൻ. ഈ ക്രിയാത്മക സൃഷ്ടിക്ക് പ്രചുരപ്രചാരം നേരുന്നു.

ഫാ. ഡോ. ജോസഫ് (ലാലു) ഓലിക്കൽകൂനൽ
വൈസ് പ്രിൻസിപ്പാൾ (അക്കാഡമിക്)

ആശംസ

It is with immense pride and joy that I write a message for "Kumilakal" (കുമിളകൾ), the college magazine for the academic year 2024–2025. This edition, titled "Voices of Reflection" is more than just a compilation of literary and artistic works, it is a vibrant canvas of expression that captures the silent stirrings of the human spirit. From moments of uplifting positivity to the stark truths of painful realities, from meditative reflections to challenging and thought-provoking insights, each contribution resonates with honesty and creativity. Whether it be through poetry, prose, essays, illustrations, paintings, or cartoons, this magazine brings together the voices of our students and contributors in their most authentic form.

I hope this magazine resonates with each reader, encouraging them to pause, reflect, and engage with the voices that echo within and around us. Let "Kumilakal" be a reminder that even the quietest thoughts can rise and make a lasting impact. It gives me immense pleasure to extend my heartfelt congratulations to the entire editorial team, contributors, and faculty advisors on the successful release of our college magazine, "Kumilakal". This magazine is not just a collection of articles and artwork, it is a reflection of the creativity, dedication, and intellectual vibrancy that thrives within our campus. May it continue to inspire and serve as a proud symbol of our college community for years to come.

Rev. Fr. Shyju Pariyath
Vice Principal

നമ്മളിലൂടെ കടന്നു പോകുന്ന ഏതൊരു വിഷയത്തെയും അതിന്റെ പ്രാധാന്യം അനുസരിച്ചു സമഗ്രമായി പഠിക്കുക, അതിൽ നല്ലതിനെ ഉൾക്കൊള്ളുക അതാണല്ലോ നമ്മൾ ആനുവർത്തിച്ചുപോരുന്നത്. അതിനുള്ള പ്രേരണ നൽകാൻ ഈ മാഗസിനിലെ ഭൂരിപക്ഷം സൃഷ്ടികളും തീവ്രമായി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'കുമിളകൾ' എന്ന ഈ മാഗസിനിലെ കവിതകളും, കഥകളും, വിവരണങ്ങളും, എല്ലാം സമൂഹം ഏല്പിച്ച അഘാതങ്ങളും, മുറിവുകളും, നൊമ്പരങ്ങളും, മറ്റുള്ളവരുടെ ജീവിതം എത്രയൊക്കെ നിസ്സഹായമാക്കും എന്നതിന്റെ നേർച്ചിത്രം കൂടിയാണ്. അതേസമയം അതിനെതിരായി പോരാടാൻ ഉള്ള വെമ്പലുകളും ഇതിൽ കാണാവുന്നതാണ്.

നല്ല നാളെയെ സ്വപ്നം കണ്ട് ചിറകടിച്ചു മേൽപ്പൊട്ടുള്ള യുവതയുടെ പ്രയാണത്തിന് കരുത്തേകാനുള്ള ഏതൊരു ഉദ്യമത്തെയും നമുക്ക് പിന്തുണക്കാം. അതിനുള്ള ഒരു കനലാകട്ടെ ഈ മാഗസിനിലെ സൃഷ്ടികൾ. പ്രത്യാശയോടെ എല്ലാ വിദ്യാർത്ഥികളും, ഇതിനു പിന്തുണ നൽകിയ എല്ലാവരും ചേർന്ന് നിങ്ങളുടെ മുൻപിലേക്ക് 'കുമിളകൾ' അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ഹേമ എസ്
സ്റ്റാഫ് എഡിറ്റർ

ജീവിതമാവുന്ന ചെറു യാത്രകൾ ഈ കുമിളകളിലൂടെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.
ക്ലേശങ്ങളാൽ കഠിനമാവുന്ന ജീവിതയാത്രകളുടെ ഒരു നേർകാഴ്ച്ചയാണ് ഈ 'കുമിളകൾ'.
പ്രതിഫലനങ്ങളുടെ ശബ്ദത്തിലൂടെ കേൾക്കാതെപോയ ശബ്ദങ്ങളും,
കണ്ടിട്ടും കണ്ടില്ല എന്നു നടിച്ച കാഴ്ചകളും ചൂണ്ടി കാണിക്കുന്നു.

ജീവിതത്തിലെ ശരിതെറ്റുകളെ തിരുത്തി പല വർണ്ണങ്ങൾ കൊണ്ട്
വിസ്മയം തീർക്കുന്ന ഈ നീർപ്പോളകളെ പോലെ നമ്മളും ഈ ലോകത്ത് പാറിപ്പറന്നു നടക്കണം.
നാം ഓരോരുത്തരും തന്നെയാണ് നമ്മുടെ പ്രതിഫലനത്തിന്റെ ചിത്രം.
ആ ചിത്രം എങ്ങനെ, ഏതു രീതിയിലായിരിക്കണം എന്ന് സ്വയം തന്നെയാണ് തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടത്.
അതിനു പ്രയാസമായി തോന്നാതിരിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ഏവരെയും
പ്രതിഫലനത്തിന്റെ ശബ്ദമായ ഈ 'കുമിളകൾ' സഹായിക്കുമെന്ന്
ആത്മാർത്ഥമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഓർമ്മകൾ
വരകളും വരികളുമായി
മാറുമ്പോൾ
നമുക്ക്
കണ്ടുപിടിക്കാനാവും
നമ്മുടെ തന്നെ
കഥ

Chief Editor
Dr. Tomy Antony

Staff Editor
Ms. Hema S

Student Editor
Megha R

Illustration
Athira P S
Jyothika A
Farsana P S
Akshay Radhan
Sreelekshmi S
Aswathy A
Adithyan D
Merlin Melina B

Magazine Cover
Farsana P S

Design Layout
Farsana P S
Aleesha Thomas
Merlin Melina B
Athira P S

Printing
Jim Offset, Palakkad

കലരവം

07 എം.ടി: എഴുത്തിന്റെ ആത്മാവ്
09 A Poet's Fire
10 ഉച്ചത്തിലുള്ള നിശബ്ദത
11 Whispers of War, Cries for Peace
12 സാധാരണമാക്കപ്പെടുന്ന അസാധാരണകൾ
14 ILLUSION
16 കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ്
18 The Beginning of the End
20 The Love I Lost
21 दौड़
22 Tilted Scales
23 Form, Truth and Reason
26 உன்னை நினைக்கும் காதல்
27 Wayanad Landslide : A Story on Resilience and Power Amidst Tragedy
28 ഒരു പാൻ ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനം
30 നീ എന്ന കവിത
31 A Pearl Beneath the Cold Light
32 മുഖ്യപ്രതി
33 Love Beyond the Lecture
34 വിഷം മായ്ച്ച നിഴലുകൾ
35 Claims of a Crook
36 Echoes of Eternal Love
37 സമൂഹം
38 The Gift of Years
39 The Indian Army

40 സമാധി

41 From Screen to Mind: The Film Effect

42 നൊമ്പരം

43 പ്രണവഗീതം: പാലക്കാടൻ പാട്ടഴക് - അഭിമുഖം

47 Breaking Barriers and Bonding Over Beauty: Our College Trip to Kodaikanal, Ramakkalmedu and Idukki

49 Silent Screams

50 போராடமேய் வாழ்க்கை

51 The Weight of Feelings

52 A Call to End the Violence

53 रोबोटिक्स और भविष्य

55 The Love She Will Never Know

56 Tomorrow

57 Within Reach, Beyond Grasp

58 The Hourglass

59 Turning Black

60 Biopic of Billion Consumerist Humans

61 Whispers in the Dark

62 औरत

62 Life After Death

63 Area 51 Conspiracy: Uncovering the Mystery

64 കുഴിച്ചെടുത്ത നിധികൾ

66 At the End

67 മൃത്യു തത്വം

68 Shadows of the Past

69 The Weighing Words

70 Nestor

71 एक नया अध्याय

73 നിഴൽ

74 Forever in My Heart, If Not in My Arms

75 A Light in My Darkness

76 മരീചിക: പ്രതീക്ഷയുടെ നൂൽപ്പാലം - അഭിമുഖം

79 അത് ഞാൻ തന്നെയായിരുന്നു!

80 नयी सुबह की उम्मीद

81 നിത്യാശ

82 അടവുകൾ അറുക്കപ്പെട്ടവർ

83 The Beauty of Becoming

84 Hope's Flame

85 The Eternal Struggle: War and the Pursuit of Peace

86 ഭൂതകാലങ്ങൾ ഇന്നിൽ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ

87 Perplex

88 രാഗങ്ങൾ

89 Sringeri of Shankaracharya : A Spiritual Journey

90 ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നത്

91 Echoes of the Unheard: Being the Voice of the Voiceless

92 നീളുന്ന നിഴലുകൾക്കും, മൂടിയ കാടുകൾക്കും നടുവിൽ പഹൽഗാം കരയുന്നു

93 കൊന്നാൽ പാപം തിന്നാൽ തീരും

94 ഉറ്റവരുടെ രക്തമൂറ്റുന്ന ലഹരി

95 കസേരകൾ

96 വുമൺഹുഡ്

97 Muniba Mazari: The Woman Who Painted Her Own Sky

98 Cinema: The Eternal Reflection of the Human Experience

102 Let's Talk About Human Emotions

104 സർവ്വം നീല മായം

105 The Education Race

106 അനുരാഗം - പ്രണയ ലേഖനം

എഡിറ്റോറിയൽ

'കുമിളകൾ' എന്ന മാഗസിൻ അപൂർവങ്ങളായ രീതിയിലുള്ള കാഴ്ചപ്പാടുകൾ കാലത്തിനും, ദേശത്തിനും, സാഹചര്യത്തിനും അനുസരിച്ച് മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നതിന് ഒരു ചെറു ഉദാഹരണമാണ്. ആ മാറ്റത്തിന്റെ വൈവിധ്യങ്ങൾ മനസ്സുകളിൽ ഉണർത്തുന്ന ആശയങ്ങൾ പലവിധമാണ്. അത്തരത്തിലുള്ള ആശയങ്ങൾ തുറന്നു പറയുമ്പോഴാണ് ചരിത്രരേഖയായി സാഹിത്യരൂപങ്ങളായി കാലത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ കുറിക്കപ്പെടുന്നത്.

ജല കണികകൾ കുമിള കൂട്ടങ്ങളായി അനന്തതയിൽ ഇളം കാറ്റിന്റെ തണുത്ത സ്പർശന സുഖത്തിൽ, അച്ചുതണ്ടിൽ കറങ്ങുന്ന ഭൂമുഖത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ പറന്നുയരുമ്പോഴും, സൂര്യകിരണങ്ങൾ അവയെ തൊട്ടുണർത്തി പ്രതിഫലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോഴും, നിമിഷ ദൈർഘ്യതിന്റെ സുഖാനുഭൂതി മാനസത്തിൽ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ ആയി വന്നു വീഴുമ്പോഴും അവ പറയാതെ പറയുന്ന ജീവസ്പർശികളായ ചില യാഥാർത്ഥ്യ ബോധങ്ങളുണ്ട്. ഇടുങ്ങിയ മതിലുകളായും, തുറക്കപ്പെടാത്ത കൺപോളകളായും, സാമൂഹികവും, വ്യക്തിപരവുമായ പരിമിതികൾ മാനവികസാധ്യതകളെ തുറങ്കിലടക്കാറുണ്ട്. പ്രതികൂലതകൾ അടച്ചിടുന്ന വാക്കിന്റെ ആഴമേറിയ മന്ത്രണങ്ങളെ സാഹിത്യ രൂപേണ 'കുമിളകൾ' പൊട്ടിച്ച് ഇവിടെ പറവകളായ് ഉയർത്തുകയാണ്. വാക്കിന്റെ മായാജാലം കുമിളകളായ് വിണ്ണിൽ പേനകൾ കൊണ്ട് പറത്തി വിടുമ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആത്മശാന്തിയിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നത് പോലെ തന്നെയാണ്. ബാല്യവും, കൗമാരവും, യൗവനവും, വാർദ്ധക്യവും തീവ്രതകൾ സമ്മാനിച്ചും അല്ലാതെയും കുമിളകളായി ഉൾപ്പരപ്പുകളെയും, ശാരീരിക ശേഷിയെയും ശാശ്വതമല്ലാത്ത അനുഭൂതികളായി മാറ്റുമ്പോൾ, കേവലതകളിലേക്ക് ഒതുങ്ങി പോകുന്ന സമയ സാധ്യതയെക്കുറിച്ചും അവ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രതിസന്ധികൾ ഏൽപ്പിക്കുന്ന മുറിവുകൾ, ആഹ്ലാദങ്ങൾ, ഹൃദയത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കുന്ന തൂവലുകൾ, അബദ്ധങ്ങൾ തുറക്കുന്ന തിരിച്ചറിവുകളുടെ മന്ത്രണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ വൈവിധ്യമായ അനുഭൂതികൾ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന യുവ മനസ്സുകളുടെ ദീർഘസ്പർശികളായ വാക്കുകളാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ അച്ചടികൾ അവരെ ഉയരങ്ങളിൽ കാലടികൾ പതിക്കാൻ സഹായിക്കട്ടെ, സാധ്യതകൾക്ക് മുന്നിൽ മതിലുകൾ കെട്ടുന്ന ഇടുങ്ങിയ നിലപാടുകൾക്കിടയിൽ കുരുങ്ങിക്കിടക്കാതെ അനന്തതയിലേക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻ എഴുത്തുകൾക്കും എഴുത്തുകാർക്കും കഴിയട്ടെ എന്നും ആശംസിക്കുന്നു.

മേഘ ആർ
സ്റ്റുഡന്റ് എഡിറ്റർ

എം.ടി: എഴുത്തിന്റെ ആത്മാവ്

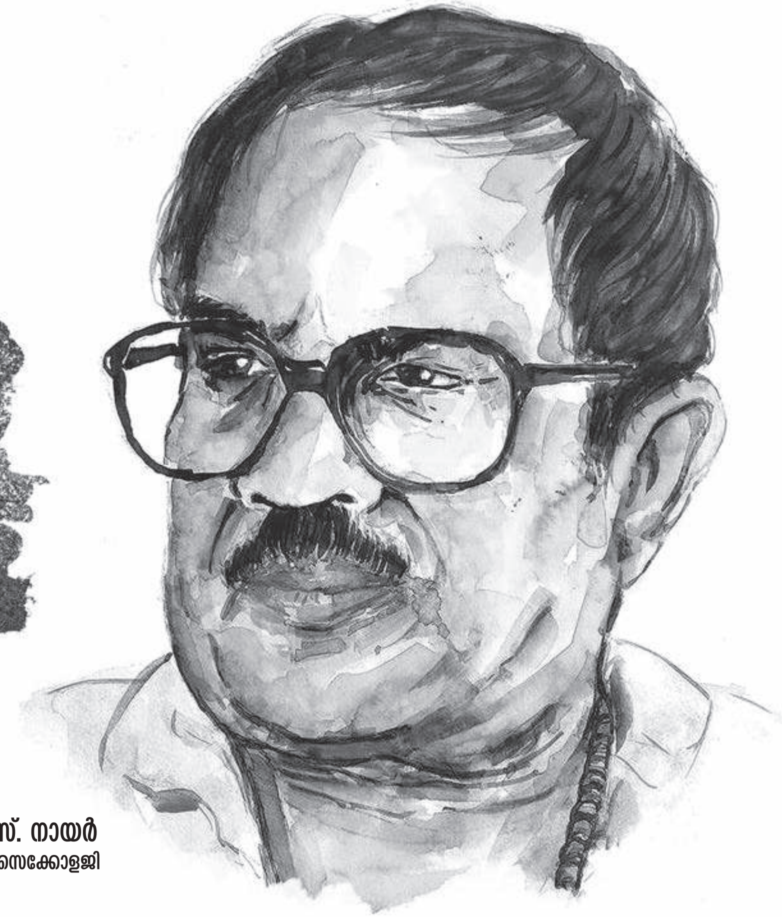

വിഷ്ണു എസ്. നായർ
I-ബി.എസ് സി സൈക്കോളജി

മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങളിലേക്ക് നിസ്സംഗതയോടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയ എഴുത്തുകാരനാണ് എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യാത്മക ഭാഷ ജീവിതത്തെ അതിന്റെ തനതായ വേദനയിലും സൗന്ദര്യത്തിലും അതിവൃത്താത്മകമായി അനാവരണം ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു കഥ പറയുമ്പോൾ, അത് കേവലം കഥയല്ല, മറിച്ച് അതൊരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ദൃശ്യവിവരണം തന്നെയാണ്. കാറ്റിലൊഴുകുന്ന പഴയ ഓർമകളിൽ മൺസ്മൃതികളെ അടർത്തിപ്പിടിച്ച് നിൽക്കുന്ന ഒരു കാലതാമസം.

എം.ടി.യുടെ കഥകൾ വായിക്കുക എന്നത്, നമ്മുടെ ഉള്ളിലുണ്ടാകാത്ത വേദനകളെ ഒരു വാക്കുപോലെയോ കഥാപാത്രമാക്കിയോ പുറത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള ഒരു ആത്മാവിന്റെ യാത്രയാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'നാലുകെട്ട്',

'രണ്ടാമൂഴം', 'കാലം', 'അസുരവിത്ത്' പോലുള്ള കൃതികൾ മലയാളഭാഷയുടെ ആത്മാവിൽ രേഖചെയ്ത ജൈവശൈലികളും മനുഷ്യബന്ധങ്ങളിലെ പാളിച്ചകളുടെയും ആഴങ്ങളുടെയും അനായാസചിന്തനങ്ങളുമാണ്.

ജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതകളെ പകർത്തുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ ചിതറിയ കാറ്റുപോലെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നു. ഒരു കഥാപാത്രത്തിന്റെ നിഴൽ പോലും, എം.ടി.യുടെ കൃതികളിൽ വെളിച്ചം പിടിച്ചുനിൽക്കുന്നു. ഓരോ പ്രസംഗവും പ്രകൃതിയുമായുള്ള ആത്മബന്ധം തുറന്നുകാട്ടുന്നൊരു വഴിയിരിപ്പാണ്. ഓരോ പെയ്യുന്ന മഴയും, ഓരോ വെളിച്ചം പതിയുന്ന തണലും, ഓരോ നിശ്ശബ്ദതയും സംസാരിക്കുന്നു - അതാണ് എം.ടി.യുടെ ലോകം.

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഭാഷയുടെ സങ്കീർണ്ണതയും ലാളിത്യവും ഒരുമിച്ച് നയിച്ചത് എം.ടി.യുടെ ദാനമാണ്. അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച കഥാപാത്രങ്ങൾ പൊതു വായനയുടെ ഉപഭോക്താക്കളല്ല - അവരുടെ ജീവിതം വായനക്കാരുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ചേർന്നു പോകുന്നു. ഭീമൻ ആയിരിക്കാം, സുമതി ടീച്ചർ ആയിരിക്കാം, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു സാധാരണ അമ്മയുടെ മിണ്ടാത്ത വേദനയായിരിക്കാം - എല്ലാ മുഖങ്ങളിലും ആഴമുണ്ട്, എല്ലാ വാക്കുകളിലും താളമുണ്ട്.

എം.ടി.യുടെ എഴുത്തിൽ മലയാളത്തിന്റെയും കേരളത്തിന്റെയും ജീവിതരീതികൾ അനാവൃതമാകുന്നു. മണ്ണിന്റെ ഗന്ധം, മഴയുടെ പാട്ട്, തറവാടിന്റെ നിസ്സംഗത, കാലത്തിന്റെ ചക്രവാളത്തിൽ നാമറിയാതെ അണിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന വേദനകൾ എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്യങ്ങളിലുണ്ട്.

അദ്ദേഹം എഴുതിയത് മുഴവൻ ജീവിതം തന്നെയായിരുന്നു - അതിന്റെ ഭംഗിയും തകർച്ചയും അടങ്ങിയതായൊരു പൂർണ്ണസാഹിത്യം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്ത് ഒരു കണ്ണീരല്ല. മറിച്ച്, കണ്ണീരിന് മുൻപുള്ള ആനന്ദഭാവനയുടെ സംഗീതമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലുകൾ വായിക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ ഒരു ജീവിതം കൂടി ജീവിക്കുന്നു.

എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ എന്നത് ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ പേരല്ല; അത് മലയാളത്തിന്റെ ആത്മാവിൽ ചിറകു വിരിച്ചൊരു നൃത്തത്തിന്റെ നാമവുമാണ്. അദ്ദേഹം എഴുതിയതൊന്നും മരിക്കില്ല. കാരണം, അത് നമ്മളെ കുറിച്ചുള്ളതും, നമ്മെ കൊണ്ടുള്ളതും ആണ്. എം.ടി. എന്നതെല്ലാം, അവസാനത്തോളം കാവ്യമായ ജീവിതത്തിന്റെ നിസ്സംഗത നിറഞ്ഞ മനുഷ്യരൂപമാണ്.

> ഓരോ വെളിച്ചം
> പതിയുന്ന തണലും,
> ഓരോ നിശ്ശബ്ദതയും
> സംസാരിക്കുന്നു
> അതാണ് എം.ടി.യുടെ
> ലോകം.

A POET'S FIRE

Neeraj K Das
II-B.Com Finance (B)

He crafts his verses with a poet's fire.
His words, like flames, ignite her soul's desire.
She cradles the pages, with eyes that gleam.
She turns each page, capturing a timeless scene.

He's the writer, she's the reader, a perfect blend
With each stanza their connection grows.
He writes in passion, emotions untamed,
She deciphers emotions in the words they share.

He weaves tales of love's sweet grace
While she, with each chapter, finds a secret place
A love that's shared through ink and paper's touch
They fall deeper and deeper, in true love's clutch.

A boy that writes his heart aflame
Gives life to the lines with quill and ink.
A girl that reads his heart's true thoughts
Sparks a meaning for the life.

They say art is the key to the heart,
An artist's love is true romance.
The one who reads his words of passion,
He'll give you the world, for you are his world.

ഉച്ചത്തിലുള്ള നിശബ്ദത

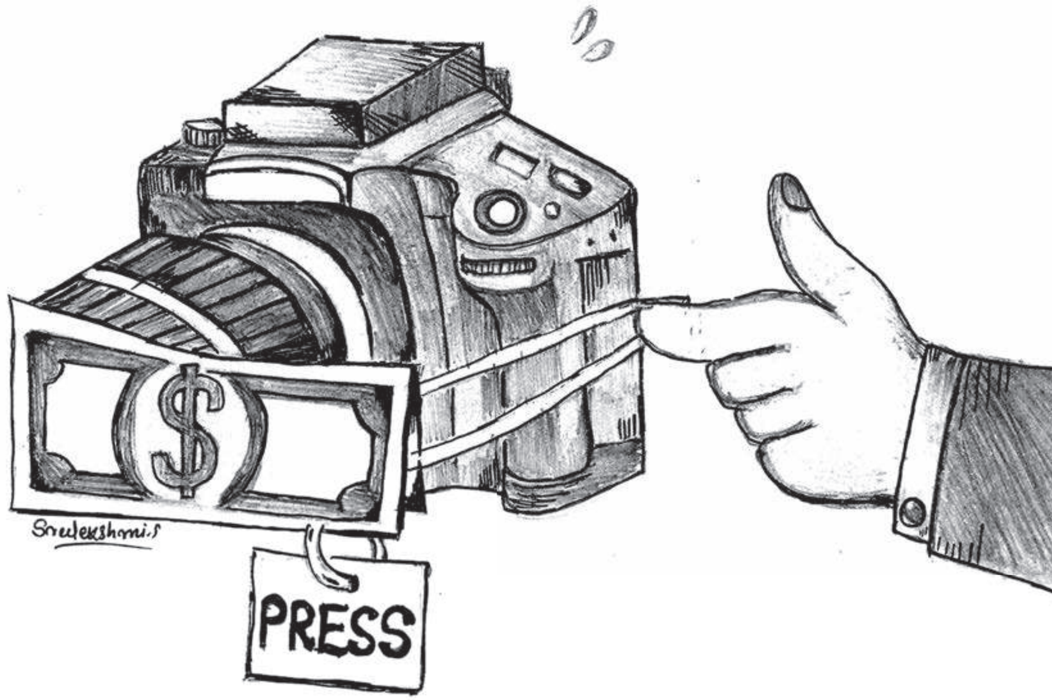

വൈഷ്ണവ് എസ്
III-ബി.എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

കാലത്ത് വീടിന്റെ തിണ്ണമേലെത്തിയ
പത്രം തുറന്നൊന്നു നോക്കവേ
സഹസ്ര ശരങ്ങൾ എന്നോണം
കൺകളിൽ കുത്തിതറച്ചൊരാ
വാക്കുകൾ,
അക്ഷരക്കൂട്ടങ്ങൾ!

സ്തബ്ധനായ് നിന്നു,
തന്റെ മാന്യ മുഖഛായയിൽ
തറച്ച ചില്ലുകഷ്ണങ്ങൾ,
എങ്ങനെ മാറ്റും?
ചോരയൊലിക്കുന്നു,
ഇന്നലെ ചെയ്ത,
ആ നിഷ്ഠൂര കൃത്യങ്ങൾ
കൃത്യമായ് മറയിട്ടു മൂടിയതാണല്ലോ..!

ചികഞ്ഞെടുത്തതും
തിരഞ്ഞെടുത്തതും
നിങ്ങൾ..!
ആത്മാർഥത, പണത്തിനും
മീതെ ചെയ്യുന്ന ജോലിയോടുള്ള
ആത്മാർത്ഥത, ജനങ്ങളോടുള്ള
ആത്മാർത്ഥത, മാധ്യമധർമ്മം!

വാക്കുകളെ ശരങ്ങളാക്കിയവർ,
കള്ളത്തിനു കൂട്ടുനിൽക്കാത്തവർ,
സത്യങ്ങൾ തുറന്നെഴുതുന്നവർ,
തെറ്റുകൾ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നവർ!
കേട്ടു, ജനങ്ങളുടെ ആക്രോശം,
ആഡംബര വസതി,
ഇന്ന് തന്റെ സമാധിയാവുമോ?
ആശങ്ക!

പെട്ടെന്ന് വന്ന ഫോൺ കോളിൽ
ഞെട്ടിയെണീറ്റു,
തെല്ലു ഭയം കൺകളിലൂറി,
ആധിയോടെ ഫോണിൽ കാതോർത്തു.
''ഇന്നലെ തന്ന പണം പോര!
ഒരഞ്ചുകൂടി തരണം.''

മനസ്സിലെ കനലാധിയിൽ
ആശ്വാസം പെയ്തു!
ഭാഗ്യം, അക്ഷരങ്ങളെ
ഉലയിലൂതി അമ്പാക്കാൻ
പോന്ന പോരാളികളൊന്നും
ഇന്നില്ല! മാധ്യമധർമ്മം!

''അല്ലെങ്കിലും അക്ഷരങ്ങളെ
ഇന്നാർക്കാണ് പേടി..!''

Whispers of War, Cries for Peace

Adharsh Pradeep
II-HM CA

The sky once knew the songs of birds,
Soft winds that danced through golden fields,
But now it groans with smoke and fire,
A world where silence never heals.

The echoes of a soldier's cry,
Lost between the shattered walls,
A mother's hands now clutch the dust,
Where once she held her child so small.

The rivers run with tainted streams,
Not from rain, but bitter pain,
A father kneels beside the earth,
And whispers softly in the rain.

Oh, war, you thief of love and life,
What do you leave but hollow names?
A graveyard filled with unborn dreams,
A world set ablaze by ruthless flames.

Yet in the ruins, hands still reach,
A voice still hums a hopeful tune,
For even where the darkness reigns,
A single star defies the gloom.

Let peace be more than fleeting words.
Not treaties signed with trembling hands,
But kindness shown in weary hearts
Like seeds that bloom in broken lands.

For war may tear, but peace must mend,
A future built on love, not steel.
And when at last the cannons fade,
Let wounds be kissed, let hearts be healed.

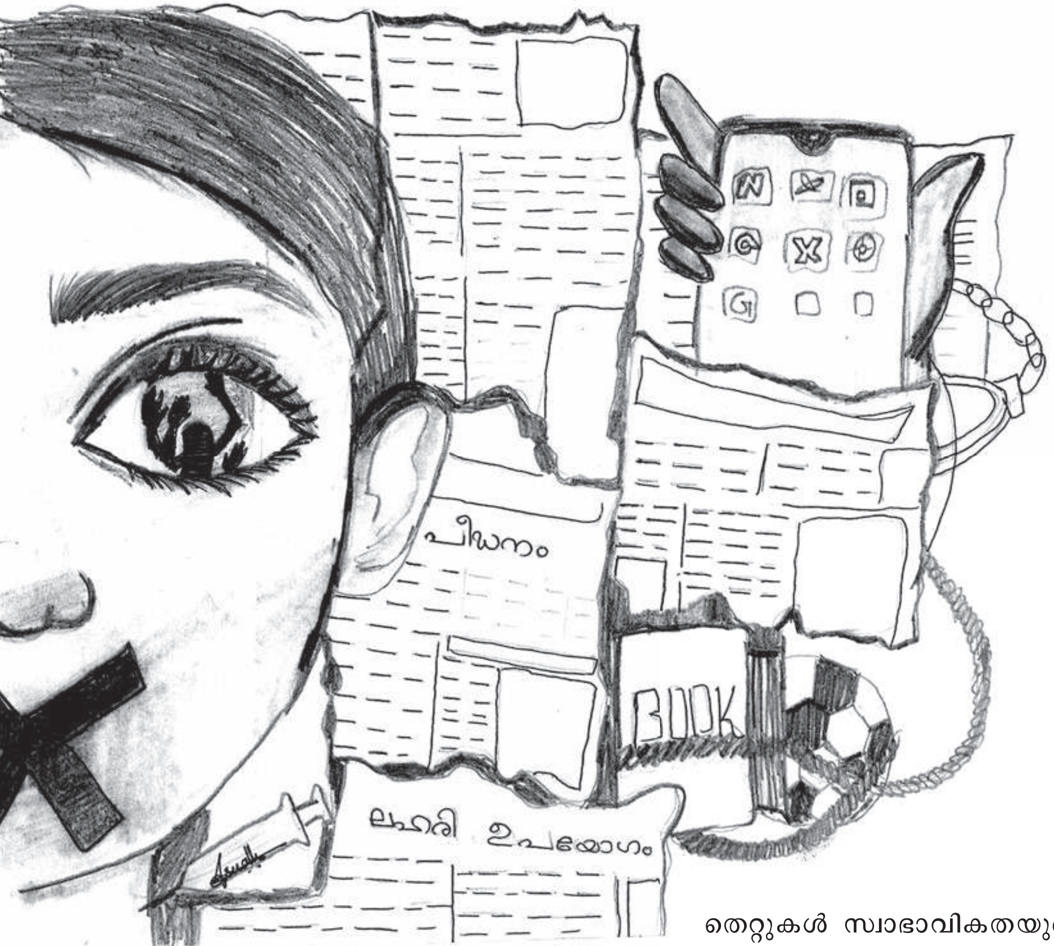

സാധാരണമാക്കപ്പെടുന്ന അസാധാരണകൾ

മേഘ ആർ
I-എം.എ ഇംഗ്ലീഷ്

തെറ്റുകൾ സ്വാഭാവികതയുടെ കൈപ്പിടിയിൽ ഭദ്രമാകുന്ന ദിനങ്ങളെയാണ് നമ്മൾ ഭയക്കേണ്ടത്. ലഹരി ഉപയോഗവും അതിനെ തുടർന്നുള്ള പ്രശ്നവും, പത്രമാധ്യമങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കാത്ത ദിനങ്ങളാണ് സത്യത്തിൽ കുറവ്. വീടിന്റെ നാല് കോണിൽ ഭയന്നുവിറച്ച് ഇരുന്ന മലയാളി ഇന്ന് കൊറോണ എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു ഭയവും ഇല്ലാതെ നീങ്ങിപ്പോകുന്നുവെങ്കിൽ, അതിന് പിന്നിലൊരു യുക്തി ചിന്തയെ നിലനിൽക്കുന്നുള്ളു, അത് സ്വാഭാവികത എന്ന അവസ്ഥ വരുത്തുന്ന മായാലോകമാണ്.

'സാധാരണ' എന്ന വാക്കിന് വലിയ തോതിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ മനുഷ്യരിൽ വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നാണ് ശാസ്ത്ര വിഭാഗം പോലും അവകാശപ്പെടുന്നത്. കൊടും ക്രൂരതകൾ പലതവണയായി സംഭവിക്കുമ്പോൾ, അവർ പത്രത്താളിലും സാമൂഹ്യ മാധ്യമങ്ങളിലും നിറഞ്ഞു തുടങ്ങുന്ന സമയം മുതൽ ജനം അതിനെ

തികച്ചും സാധാരണമായി കണ്ടു തുടങ്ങും. ദുശ്ശീലം ഒരു തെറ്റായി തോന്നാത്തതിന്റെ കാരണം അത് ശീലമായി മാറി എന്നതുകൊണ്ടാണ്. സ്വഭാവത്തിൽ നിന്നും ഉടലെടുക്കുന്ന ശീലം എന്ന അവസ്ഥയാണ് ഓരോ ജന്തു വർഗ്ഗത്തിന്റെയും വിധി തീരുമാനിക്കുന്നത് പോലും.

സ്വഭാവം എന്ന പേരിൽ കപട ചിന്തകളും ക്രൂര പ്രവർത്തികളും ആസ്വദിക്കാനുള്ള മനോനില ഒരാളിൽ രൂപപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്ന തികച്ചും സൂക്ഷ്മമായ പരിശോധനയാണ് ഇവിടെ ആവശ്യമായി വരുന്നത്. മയക്കുമരുന്നുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന അമിത ദേഷ്യവും തീവ്രമായ കൊലപാതകങ്ങളിലൂടെ പരമ്പരകൾ കണ്ട് അതീവ അസഹീനമായ കാഴ്ചകൾ കണ്ടു ആസ്വദിക്കുന്ന മനസ്സ് പുതിയ തലമുറയിലെ കുട്ടികൾ രൂപപ്പെടുത്തി വരുന്നുണ്ട്. അത് തികച്ചും സ്വാഭാവികതയുടെ പ്രതിഫലനം മാത്രമായി ഒതുങ്ങി പോവാൻ പാടില്ല. ജാതി വർഗ്ഗ ഭേദമന്യേ ശാരീരികവും മാനസികവുമായ പീഡനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കേണ്ട നീതി കോടതി മുറികളിൽ നീണ്ടുപോകുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങളിലൊന്ന് അത് തികച്ചും സ്വാഭാവികമായി എന്ന പേരിലാണ്.

പ്രശ്നങ്ങൾ വരുത്തുന്ന ഭയം പോകാൻ ആ പ്രശ്നം പരമ്പരയായി പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും ഉയർന്നു വന്നാൽ മാത്രം മതി. ഇന്ന് പീഡനം ഏതായാലും അതിന്റെ തീവ്രതകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് സാമൂഹ്യ മാധ്യമങ്ങൾ അവയെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്.

ഒരുകാലത്ത് സിനിമകളിൽ നിറഞ്ഞിരുന്ന സൈക്കോ ത്രില്ലറുകൾ ഇന്നതിന്റെ വ്യത്യസ്ത രൂപഭേദങ്ങൾ മാറി പ്രദർശന മേഖലയെ കൈയടക്കുന്നുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നത് മനുഷ്യന്റെ കൗതുകം ഉണർത്തുന്നതും, അപൂർവമായതും കാണാനുള്ള ആഗ്രഹം കൂടി വരുന്നു എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷമാണ്. മികച്ചത് തേടിയുള്ള ഈ ഭ്രാന്തമായ പോക്ക് മനുഷ്യ ജീവിതത്തിൽ പലയിടത്തും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു തവണ മദ്യം ഉള്ളിൽ ചെന്നാൽ ഇനിയും വേണമെന്ന തോന്നൽ, ഭയമുള്ള ഹൊറർ സിനിമ കണ്ടാൽ അതിലും ഭയാനകമായ ഒന്നിനെ തേടി പ്പോകൽ; അങ്ങനെ പല ജീവിത മണ്ഡലങ്ങളിലും സമാനമായ മാനസിക ശൈലികൾ ഉൽഭവിക്കുന്നത് കാണാം.

അറിവ് തേടി പോകുന്നത് പോലെ, പുതിയ അനുഭൂതികളെ തിരഞ്ഞു നടക്കുന്ന പ്രവണത യുവാക്കളിൽ കൂടിവരുന്നു. നെറ്റ്ഫ്ളിക്സ്, പ്രൈം വീഡിയോ എന്നിങ്ങനെ വിവിധ തുറമുഖങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതോടെ കൂടുതൽ ത്രസിപ്പിക്കുന്ന പരമ്പരകളെയും, സിനിമകളെയും തേടി ജനം യാത്ര തുടരുന്നു.

ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നത് സംതൃപ്തി എന്ന വാക്കിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ച് തികച്ചും, അസ്വസ്ഥമായ ഒരു ദിശയിലേക്ക് മാനവികശേഷി മാത്രം ചലിക്കുന്നു എന്നതാണ്. അവസരവും ആവശ്യ ജീവിത പശ്ചാത്തലവും പരിധികൾക്കപ്പുറം കുന്നുകൂടി ചുറ്റും നിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ തികച്ചും അസ്വസ്ഥമായ ഒരു അവസ്ഥയിലേക്ക് ഒരാൾ എത്തിച്ചേരും. ആവശ്യത്തിലധികം എന്ന 'ജീവിത സ്വഭാവം' മാനസിക വൈകല്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണ്. തിരഞ്ഞെടുത്ത വസ്ത്രത്തിലോ, ഭക്ഷണത്തിലോ, ജീവിതരീതിയിലോ സംതൃപ്തി ലഭിക്കാതെ വരുന്ന തികച്ചും ഭയാനകമായ ഒരു മാനവികന്റെ മാനസിക രൂപപ്പെടലാണ് ഇന്നത്തെ സാമൂഹിക ചിത്രം നമുക്ക് കാട്ടിത്തരുന്നത്.

ആവശ്യത്തിലധികം
എന്ന 'ജീവിത സ്വഭാവം'
മാനസിക വൈകല്യങ്ങൾ
ഉണ്ടാക്കുന്നവയാണ്.

ILLUSION

Merlin Melina B
I-BBA

As I wander through the labyrinth of life,
I question everything and cut through the strife.
What if everything I see is a lie, a veil to conceal?
A reality distorted, like a reflection in twisted steel.

I think about my life and the choices I've made.
Were they truly mine or predetermined, like a pawn in a game?
What if the world around me is just a dream, a fleeting thought?
A moment's pause before the universe awakens and I'm caught.

In the silence of the night, I hear the whispers of my soul.
A gentle reminder that I'm not in control.
What if my memories are false, implanted to keep me in line?
A fabricated past to justify the present's twisted design.

I ponder the nature of time and the cycles of birth and decay.
A never-ending loop, where growth and life are just a fleeting sway.
What if my identity is just a mask, a persona I wear with pride?
A disguise to hide my true self and the fears I cannot hide.

As I gaze into the mirror, I see a stranger's face.
A reflection of my deepest fears and the emptiness of space.
What if the truth is hidden in plain sight, yet I'm too blind to see?
A reality concealed, like a secret, hidden in the fabric of humanity.

I wonder if I'm just a pawn in a game I don't understand.
A complex web of lies and illusions that I cannot disentangle or command.
What if the universe is a thought, a moment's pause, before the cosmic mind awakens?
A dream within a dream, where I'm lost and cannot find my way to awaken.

In the stillness of the night, I hear the whispers of the unknown.
A gentle reminder that I'm not alone.
What if the truth is that there is no truth?
A reality that's fluid, like a river's flow, ever-changing, yet forever true.

I question everything and search for answers in the night.
A journey through the labyrinth, where shadows dance and truths take flight.
What if my perceptions are flawed and reality is just a show?
A spectacle created to distract me from the truth I cannot know.

As I navigate the twists and turns of this winding road,
I realize that the truth is hidden in the depths of my own soul.
What if my heart is the compass that's leading me to my truth?
An inner guidance that's whispering secrets and revealing my youth.

I'll keep searching, keep questioning and keep seeking the light.
A journey through the darkness, where shadows dance and truths take flight.
For in the end, it's not the answers that matter, but the questions we ask.
A journey of self-discovery, where the truth is hidden and the answers are tasked.

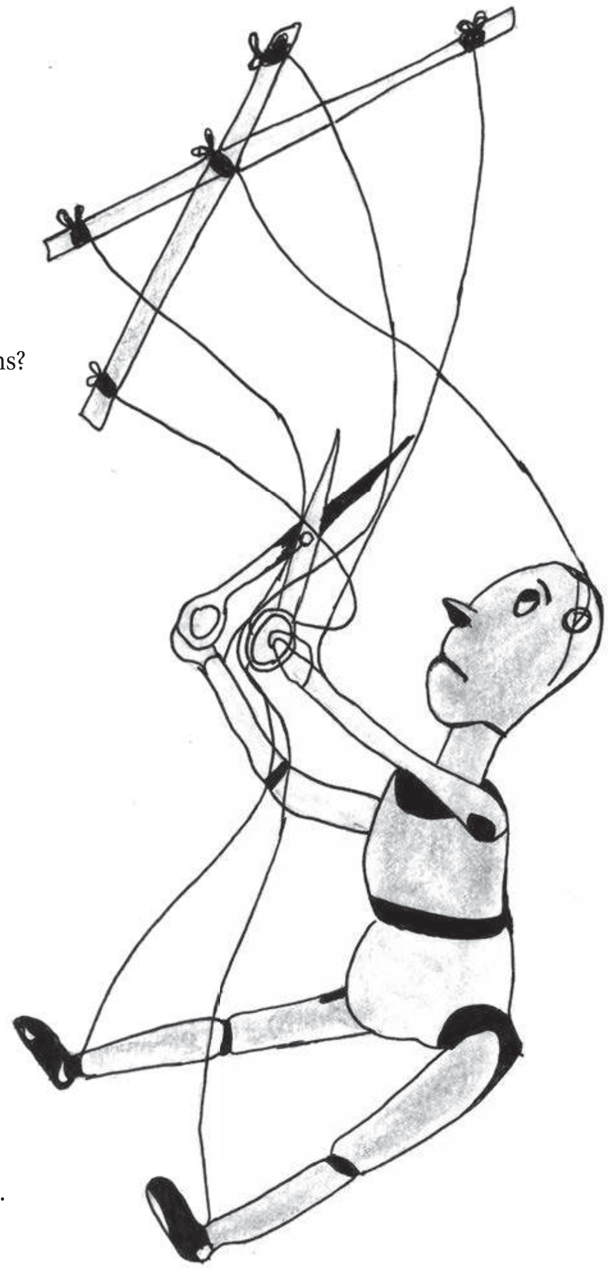

കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ്

അലീഷ തോമസ്
I-ബി.കോം ടാക്സേഷൻ

ഇന്നലെ ചാച്ചൻ ഇച്ചിരി നേരത്തെ വന്നു. അവളുടെയും അമ്മച്ചിയുടെയും ഉള്ളിൽ ഒരു ആളൽ ആയിരുന്നു. പുത്തൻ ഉടുപ്പ് കിട്ടിയ സന്തോഷം ആയിരുന്നു കുഞ്ഞിക്കും ചേച്ചിക്കും. നല്ല ചുമല കളറുള്ള നിറയെ പൂക്കളുള്ള ഒരു ഉടുപ്പ്, നല്ല വിലയുള്ള ഒരു ഉടുപ്പാ, കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന് ആദ്യം ആയിട്ടാണ് ഇത്രയും കൂടിയ വിലയുടെ ഉടുപ്പ് കിട്ടണേ. കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ് ആ ഉടുപ്പ് നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് വച്ച് നടക്കുവായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ സന്തോഷത്തിന് അധികം ആയുസ്സ് ഇല്ലായിരുന്നു.

ചാച്ചന് കാല് മേലാ, അതോണ്ട് ഇച്ചിരി ചൂട് വെള്ളം വെക്കാൻ കുഞ്ഞിയെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞായിരുന്നു. അവൾ അമ്മച്ചിയോടു പറഞ്ഞു. അമ്മച്ചി അത് പോലെ ചെയ്തു. ചാച്ചൻ വന്നു വെള്ളത്തിന്റെ ചൂട് നോക്കി. നല്ല ചൂട് ഉണ്ട്. ചാച്ചൻ ഉടനെ അമ്മച്ചിയോടു ചൂടാ

വാൻ തുടങ്ങി. കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന്റെയും ചേച്ചിയുടെയും മുഖത്ത് ഉണ്ടായിരുന്ന സന്തോഷം പെട്ടന്ന് അങ്ങ് ഇല്ലാണ്ടായി.

ചാച്ചൻ കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിനെ വിളിച്ചു, എന്തോ ചാച്ചാ... ഇതാ വരുന്നെ... അവൾ ഓടി അടുക്കളയിൽ എത്തി. ചെന്ന് നോക്കുമ്പോ ചാച്ചൻ ദേഷ്യം വന്നു കണ്ണ് ഒക്കെ ചുവന്ന് നിക്കുന്നു. അമ്മച്ചി ആണേൽ എന്ന ചെയ്യും എന്ന് ഓർത്തു ഒരു മൂലയിൽ നിക്കുന്നു, കുഞ്ഞിക്ക് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. ചാച്ചൻ ഉടനെ കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിനോട് പറഞ്ഞു, വെള്ളത്തിനു ചൂട് ഉണ്ടോ നോക്കെടി... അവൾ വെള്ളത്തിൽ തൊട്ട് നോക്കി. ചൂട് ഒണ്ട് ചാച്ചാ, ചാച്ചൻ വന്നു കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന്റെ കൈ ആ ചൂട് വെള്ളത്തിൽ മുക്കിപിടിച്ചു. ഇച്ചിരി അധികം ചൂട് ഉണ്ടെന്നു അവൾക്ക് തോന്നി. കൈ ഒക്കെ പൊകയുന്നു. ചൂട് സഹിക്കവയ്യാതെ അവൾ കരയാൻ തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ ചാച്ചൻ കൈ വിട്ടു. ഇനി ലക്ഷ്യം അമ്മച്ചിയാണ്. അമ്മച്ചിടെ അടുത്ത് ചെന്ന് നല്ലോണം വഴക്കുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണും ചേച്ചിയും പേടിച്ച് ഓടി മുറിക്ക് ഉള്ളിൽ കയറി ഇരുന്നു. അടുക്കളയിൽ നിന്നും നല്ലോണം ഒച്ച കേൾക്കുന്നുണ്ട്. പാത്രങ്ങൾ എടുത്ത് എറിയുന്ന ഒച്ചയും അമ്മച്ചിടെ കരച്ചിലും, അവർക്ക് എന്ത് ചെയ്യാൻ ആവും... കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണും ചേച്ചിയും പ്രാർത്ഥിച്ചു.

''എന്റെ ഈശോയെ ഇനിയും എത്ര നാൾ ഞങ്ങൾ കരയണം. കുറേ കാലം ആയി കരയുന്നു, ഇതിന് ഒരു അവസാനം ഇല്ലേ? നീ ഇത് ഒന്നും കാണുന്നില്ലയോ.''

'അയ്യോ...' അമ്മച്ചിടെ ഒച്ച കേട്ട് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണും ചേച്ചിയും അടുക്കളയിലേയ്ക്ക് ഓടി. ചാച്ചൻ അമ്മച്ചിയുടെ കഴുത്തിനു പിടിച്ചെയ്ക്കുവാ... പിന്നെ അവിടെ എന്താ സംഭവിച്ചേന്ന് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന് ഒന്നും വ്യക്തമല്ല. നിലവിളി ശബ്ദം മാത്രം അവളുടെ ചെവിയിൽ മുഴങ്ങുന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണ് കണ്ണ് തുറക്കുമ്പോൾ മുറിയിൽ കിടക്കുന്നു, നേരെ മുന്നിൽ കർത്താവിന്റെ രൂപവും ഉണ്ട്. ആ രൂപത്തെ നോക്കി അവൾ ചോദിച്ചു. ആരാണ് വില്ലൻ? ചാച്ചനോ അതോ ചാച്ചന്റെ ഉള്ളിൽ കിടക്കുന്ന മദ്യമോ?

വെള്ളത്തിന്റെ ചൂട് കൂടിയതിന് ഇത്രയൊക്കെ ചെയ്യാം എങ്കിൽ ഉള്ളിൽ കിടക്കുന്ന ആ വിഷത്തിന് ഇനിയും എന്തൊക്കെ ചെയ്യാൻ സാധിക്കും? ഇനിയും എത്ര കാലം അമ്മച്ചിയും ഞങ്ങളും കരയണം? അവരുടെ സന്തോഷത്തിന്റെ ആയുസ്സ് മദ്യമാണോ തീരുമാനിക്കേണ്ടത്?

ഇത് ഒരു കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന്റെ കഥയല്ല, ആരും അറിയാതെ പോവുന്ന ഒരുപാട് കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണുങ്ങളുടെ കഥയാണ്. പോലീസ് സ്റ്റേഷനുകളിൽ എത്ര എത്ര കേസുകൾ വരുന്നുണ്ട്? ഇത് എല്ലാം സർക്കാർ അറിയുന്നില്ലേ? എന്നിട്ടും മദ്യത്തിന്റെ ഉത്പാദനം കൂട്ടുക എന്ന് അല്ലാതെ ഈ പ്രശ്നത്തിന് പരിഹാരം എന്താണ് അവർ കൊണ്ട് വന്നിട്ടുള്ളത്? എത്ര അമ്മമാരുടെ എത്ര മക്കളുടെ കണ്ണീരാണ് ഓരോ ദിവസവും ഒഴുകുന്നത്? എത്ര എത്ര സ്വപ്നങ്ങളാണ് അവർ തല്ലി കെടുത്തുന്നത്?

ഈ കണ്ണീരിനെല്ലാം കണക്ക് പറയേണ്ട ഒരു നാൾ വരും. മറക്കരുത് മനുഷ്യാ നീ...!

മനുഷ്യനെ ഇല്ലാതെയാക്കുന്ന ഇത്തരം ലഹരിയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാൻ നമ്മുക്ക് സാധിക്കണം.

THE BEGINNING OF THE END

Abhishek Anand
II-BBA

For centuries, humanity has speculated about the future. Visionaries from the past dreamt of a world where machines could think, people could fly without wings and knowledge could be accessed in the blink of an eye. What was once considered fantasy is now becoming reality at an astonishing pace. The world is rapidly evolving and the boundaries of what we know are being pushed further every day. We are witnessing an era where the past, present and future seem to collide, bringing us closer to something profound-perhaps even the ultimate truth of existence.

We live in a time where innovation is no longer a slow and gradual process. Every passing year brings breakthroughs that were unimaginable just decades ago. A Chennai-based startup has successfully developed a "flying taxi", proving that aerial transportation in urban environments is no longer a dream but a near-future reality. Indian students from IIT are working on "hyperloop technology", which could soon enable us to travel at speeds of over 1,000 km per hour, making long-distance travel nearly instantaneous.

Meanwhile, Meta's latest innovation, the "Orion glasses", is pushing augmented reality to new heights, blurring the line between the digital and physical worlds.

These are not isolated advancements; they are part of a much larger wave of technological evolution. Quantum computing is revolutionizing the way we process information, AI is developing self-learning capabilities beyond human comprehension and bioengineering is altering the very fabric of life itself. The people of the past had no way of predicting the complexity of the world we now inhabit. Their knowledge was limited by the tools available to them. But today, we live in a world where every concept can be questioned, every mystery can be explored and every boundary can be broken.

One of the most profound ideas in technological advancement is the "singularity"- a point where artificial intelligence surpasses human intelligence, leading to rapid and irreversible changes in society. Many believe we are on the brink of this moment. AI is already capable of writing, painting, composing music, diagnosing diseases and even creating its own algorithms. As AI continues to improve, we may soon find ourselves at crossroads where machines can outthink us, forcing humanity to redefine its role in the universe.

But singularity is not the only frontier we are approaching. Scientists and physicists have long sought a "Theory of Everything"-a single and unified theory that explains all the fundamental forces of nature. If humanity can fully understand this theory and implement it into our daily existence, we will no longer be limited by technological uncertainty. We will gain complete mastery over the fundamental laws of the universe, enabling us to manipulate reality in ways that seem godlike by today's standards.

At that moment, AI will no longer be a threat. Instead, it will be a tool-a means to expand our consciousness and take control of our destiny. This is not just about science or technology; it is about the very essence of human existence. Once we reach this stage, we will no longer be mere observers of the universe-we will be its architects.

With every technological leap, there is also fear-fear that AI will surpass us, fear that machines will replace us and fear that our world may come to an end. Throughout history, people have always feared change. The industrial revolution was once seen as a threat to jobs and society, just as AI and automation are seen today. But humanity has an extraordinary survival instinct-one that activates when faced with existential threats.

Just as the human body releases "adrenaline" in moments of extreme danger, pushing us beyond our normal physical and mental limits, humanity itself has a similar mechanism. When we are on the verge of destruction, our collective intelligence will activate like an unstoppable force. It is in these moments that humanity achieves its greatest breakthroughs. The fear of extinction will push us to unlock the secrets of the universe, to understand the nature of reality and to break free from the limitations that have bound us for centuries.

We have already seen this phenomenon throughout history. Every major crisis has led to a surge in innovation-world wars gave rise to breakthroughs in medicine, aviation and computing; economic collapses led to new financial models and technological advancements. In the face of catastrophe, humanity does not collapse-it evolves.

The moment we fully grasp and implement the "Theory of Everything", it will mark the "beginning of the end"-not of humanity, but of limitations. It will be the moment when we are no longer bound by uncertainty, fear or ignorance. AI will no longer be a challenge to overcome, but a force to guide us. Space travel will no longer be an experiment, but a way of life. The mysteries of the universe will no longer be distant questions, but answers within our grasp. And in that moment, life as we know it will truly begin.

But this future will not come on its own. It requires a generation of thinkers, dreamers and innovators who are willing to question everything. Students today must not only learn from the past but challenge the present. Every great discovery in history began with a single question: "Why?" or "What if?" The minds of tomorrow must embrace this curiosity, pushing the boundaries of science, philosophy and technology.

The world is evolving faster than ever before and those who dare to explore its mysteries will shape the future. The beginning of the end is here. The only question is - Are we ready for what comes next?

The Love I Lost

I held a light, so warm, so bright.
She was my sun, my heart's delight.
Laughter danced in golden days,
In her arms, I found my place.

We carved our names in fleeting time.
Her hand in mine, the world sublime.
She made me feel like I am the king.
The luckiest man – her everything.

But careless hands can break a heart.
A love so pure, torn apart.
My own mistakes, a heavy weight.
Regret arrived but far too late.

And then he came, so kind, so true.
A love that bloomed in shades of new.
He gave her more; he made her shine,
Brighter than when she was mine.

So now I watch, I let her be,
A love once ours, now just a memory.
She found her joy and thought it was gone.
I love her then- I love her on.

Navaneeth Krishna M.P
II-HM CS

दौड़

गोपिका कृष्णा के
II-बी. बी. ए

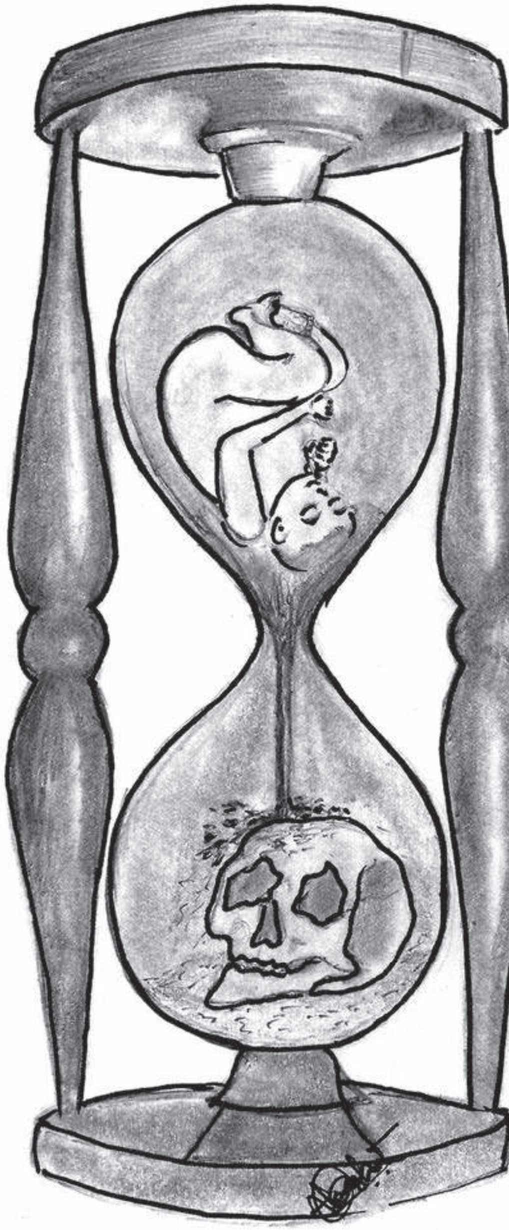

खिड़की के किनारे,
आँगन के पास
खड़ा रहा में हमेशा,
रोशनी के तलाश में।
तनहाई से मुक्ति
ढूँढ कर में चला।

भावों की वह श्रृंखला,
काट गया है मेरा।
तनहाई ने मार दिया
खुशी, संकट व नाराजगी।
कहा तलाश करू में अब ,
तनहाई से मुक्ति।

जीवन बन गया है एक दौड़।
समय नही है परिवार के लिए,
दोस्त नहीं, खिलखिलाना के लिए।
तनहाई बन गए एक रोग।
फूलों से भरी वह जीवन
बन गए है दौड़ का मैदान।

विरह से पीडित,
अकेलापन से भरी,
जीना और मरणा,
बन गए एक समान।
दौड़ को रोको,
जीवन की खुशी ढूँढ।

TILTED SCALES

Equality, a promise whispered low
Of equal chances for all, a level field
Yet equity's sharp gaze begins to show.
The tilted scales, a wound that won't be healed.

For women born beneath a weight of years,
Of silenced voices, dreams that lie
Suppressed.
Equality's false dawn brings bitter tears.
A surface calm that hides a deep unrest.

The glass ceiling, a stark and chilling sight,
Reflects a world where power's grasp is tight,
Held by the few, while many toil in shade.
True equity demands a different way.
To lift the fallen, help the lost to sway,
And right the wrongs that history has made.

Gayathri Krishna
II B.Sc Psychology

FORM, TRUTH AND REASON

Rohan John
III-B.Sc Psychology

The Medicine Seller from the Mononoke franchise is one of anime's most enigmatic characters to ever stand the test of time. His existence serves as an archetype of duty and justice and the series, through its visual style and context, delivers commentaries on the social dynamics surrounding feudal Japan. The prime synopsis of any arc of the anime revolves around the Medicine Seller as he travels and investigates Mononoke's which translates into vengeful spirits that linger in the mortal plane by binding to an overwhelmingly negative human emotion. Once he finds one, he must enact justice through his Sacred Sword. To do that, three conditions are to be satisfied to ensure total comprehension and humanity in the act of exorcism. Form, the physical manifestation of the spirit; Truth, the human circumstances that went into creating the spirit; and Reason, the motive behind the paranormal activities.

The Medicine Seller was first shown donning an exotic kimono, rather exquisite for someone of his apparent stature and an intricacy of details embellishing his face. He once pointed out that his exotic appearance is to attract customers. He is usually seen

with a box-design shoulder bag that contains his medicine and an assortment of mysterious items, including paper charms or talismans that keep demons and spirits away, scales that tip to indicate the presence of a supernatural entity, and much to the general public's surprise, a secret collection of feudal pornographic magazines. In its bottom drawer though, lies a smaller, rather personal box that contains the mononoke-slaying sword.

A mononoke cannot be slain with any ordinary sword or weapon. Hence the reason why the Medicine Seller carries with him a special kind of sword which he calls "Kon." It's also known as the Sacred Sword and is claimed to be one of the eight swords of Yin and Yang. It demands the wielder truly understand their opponent before it can reveal its blade. His definition of justice is not only to snuff out any threat to humanity but also to maintain balance while doing so, nodding to the origin of the sword. It suggests that only through absolute comprehension can true resolution be delivered. When drawn, not only does the sword grow a blade the size of a building, but the Medicine Seller transforms into kind of an inverted version of himself with golden linings running throughout his entire physique. The transformation adds to the flair of the cinematic experience but if I had to guess, this alter ego of his exists probably to equip himself with the immense out-of-this-world power that the sword grants its wielder, but the more likely explanation would be unsheathing his sword teleports him to what seems to be a battleground pocket dimension, sometimes mirroring the exact specifications of the mortal plane, for him to be

able to apprehend the mononoke face-to-face and in doing so, it brings out his otherworldly form as well. This otherworldly form might be his conduit to this plane of existence. But as time goes on, even that explanation seems to lose its validity.

There is little to no information regarding how old the Medicine Seller is, or what keeps him going, but it does shed some light on it. The Medicine Seller is no ordinary man since he seemingly shows up in more than one Japanese era. But it does raise some questions surrounding his origins. Was he blessed with immortality? Is he cursed to guard humans against mononokes for all eternity? Or does he live only to exorcise demons since it was mentioned he would cease to exist if he failed at exorcising a demon or there no longer existed any new demon to exorcise? Unlike conventional heroes, he never reveals his motivations or backstory. One might begin to wonder whether the minds behind the franchise intend to keep him obscured.

Moving through feudal Japan as a liminal figure — there but not entirely there. It grants him a unique perspective. Neither a spirit nor entirely a mortal, he is gifted with absolute clarity. It is evident he enjoys his job as a demon slayer but also respects the opponents not only because he must investigate the true nature of its body and soul to be able to actually face it, but also because we're shown him empathising with the spirits before proceeding to free it. It must be noted though that the Medicine Seller has lost his express regard for the lives of the victims who die at the hands of the mononoke. It can probably be attributed to the horrors he had to endure during the first-ever arc of the franchise, but we were also given a ship cruise with one of its witnesses in a later arc in mononoke and she didn't look as affected by what had transpired compared to the Medicine Seller. In addition, she was also taken aback by how drastically his personality had changed. So, taking that into account, it can be extrapolated that some other factors might underlie the sudden shift in his personality. He had also seemingly replaced his snarky personality with a rather stoic one, even refusing to acknowledge the acquaintance's presence. He does seemingly let his guard down around someone, no less, a mononoke. She's lived the entirety of her life for the sake of anyone but herself, locking out her heart for so long that it's gradually transformed her into a mononoke. This does complicate things surrounding the nature of mononokes and how one traditionally comes into being.

Anyways, the series lets us see this other side of the Medicine Seller who takes his time personally dealing with one of the mononokes to provide her peace before proceeding to free her. He does, in spite of his hair growing an additional ombré, somewhat revert to his previous personality in a later sequel after almost two decades of hiatus from the franchise, implicating a run for the roots to preserve the character to keep him timeless in some regards. The visuals in the franchise heavily rely on the aesthetic of traditional Japanese Ukiyo-e woodblock prints to deliver on its psychological horror and sense of surrealism. In layman's terms, its visuals can be described as flat 2D anime laid out over the template of crumbled paper. The psychedelic visuals set this franchise apart from other anime.

The story goes through various arcs, each touching on a different social issue in the backdrop of feudal Japan, from class discrimination to sexual deviance to religious hypocrisy. Its hallucinogenic atmosphere and the psychological criticism of the social conditions of feudal Japanese society add to our fascination with the timeless endeavour of the Medicine Seller. The Medicine Seller is forced to repeatedly witness the worst of humanity and the subsequent monstrosities they give birth to. As mentioned before, he's depicted as a liminal figure who always seems to show up where his expertise is required. This just goes to show how perfect he is for making the audience question their perspectives on the nature of justice and the importance of truth.

This franchise is termed experimental by their production company, "Twin Engine." But I think, seeing how far it's come and how it's achieved everything it'd set out to do so far, this will go down as one of the most underrated anime of all time. I know some are reluctant to give anime a chance, but, even though this is arguably a fresh introduction to the medium, I think this is a unique experience in and of itself.

உன்னை நினைக்கும் காதல்

விழிகள் உன்னை தேடும், மனம் உன்னை நாடும்.

காலம் கடந்தாலும் என் காதல் தொடரும்.

நிலவாக தொடர்வேன், உன் உயிருடன் கலப்பேன்.

என்றும் உன் நினைவில் கவிதையாய் பூக்கிறேன்.

உன் புன்னகை ஒன்றே என் சந்தோஷம்.

உன் கரங்களில் நான் பாதுகாப்பு

உன் காதலில் நான் அடைக்கலாம்.

கண்கள் பேசின அங்கே வார்த்தைகள் மௌனமானது.

காதல் எனும் நதி பெருகியது, கனவுகளில் நீ நிறைந்தாய்.

என் நினைவாகவும் நீ இருக்கிறாய்.

உன் புன்னகை போதும் என் துன்பம் மறக்க.

உன் கைகள் போதும் என் பயம் நீக்க. உன்னோடு
இருந்தால் உலகமே சொர்க்கம். உன் காதல் ஒன்று
மட்டும் எனக்கு போதும்.

சண்டைகள் போடலாம், கண்ணீர் வரலாம்.

ஆனால் நம் காதலின் ஆழம் மிகவும் பெரியது.

ஆயிரம் ஆண்டுகள் காத்திருப்பேன் உன்னைக் காணும்
ஒரு நொடிக்காக.

உன் கைகளில் சேரும் அந்த நாளை

எண்ணி காத்திரு

க்கிறேன் நான்.

நந்தனா
முதலாம் ஆண்டு இளங்கலை
வணிகவியல் வரிவிதிப்பு

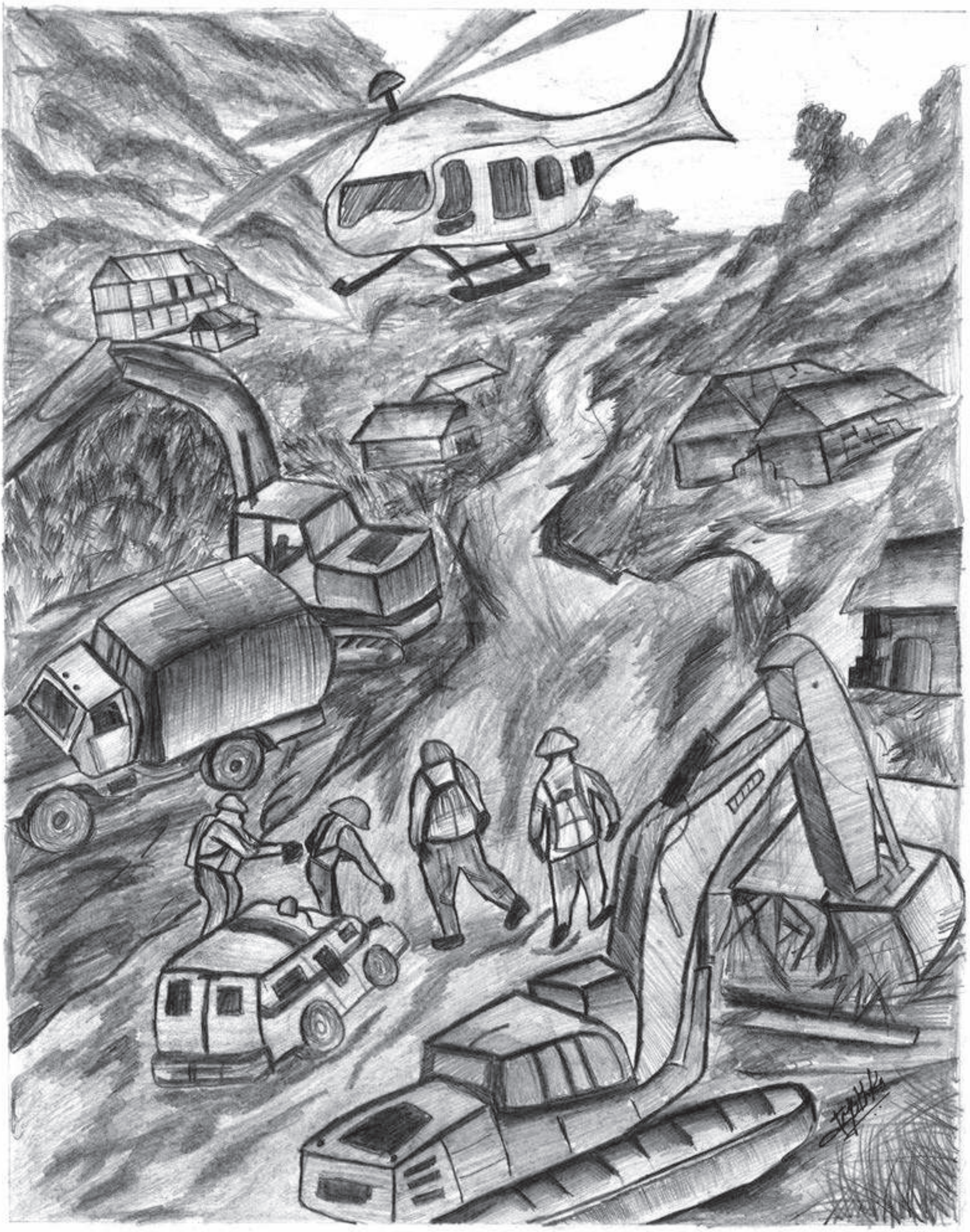

Wayanad Landslide:
A Story on Resilience and Power Amidst Tragedy

Wayanad Landslide: The Essence of Hope and Unity.

The Wayanad landslide of 2024 in Kerala, a catastrophic natural disaster that snuffed out over 300 lives and displaced thousands, stood as testimony to the spirit and resilience of the affected community and of the nation. Following the disaster, heavy rains and landslides virtually isolated large tracts of land, engendering the desperate cry for aid. On the credit side, it proved once again the strength of a united front against the odds.

Over 1,500 personnel from the Indian Army, Navy and local forces coordinated search-and-rescue operations, clearing the site, saving survivors and offering immediate relief to the affected communities. Local volunteers, NGOs and government agencies joined in alleviating the suffering and offered food, shelter, companionship and emotional support. In an inspiring gesture, almost immediately, the Indian Army constructed a 190-foot Bailey bridge, allowing for the resupply of essential commodities to the isolated hamlets.

Despite the staggering loss, the will to survive prevailed. Reconstruction commenced almost immediately, with the community intent on rebuilding its homes and their very lives. The landslide at Wayanad carries a strong reminder that even in the darkest of times, hope, compassion and persistence allow communities to rise, heal and rebuild.

"In the face of tragedy, it is hope that fuels resilience, helping survivors find strength they never knew they had."

Anakha U.K
II-BCA (B)

ഒരു പാൻ ഇന്ത്യൻ സംസ്ഥാനം

മേഘ ആർ
I-എം.എ ഇംഗ്ലീഷ്

തൊഴിലൊരു ഉപായം മാത്രമല്ല, അത് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന ഒരു ജീവിതശൈലി കൂടിയാണ്. അഭിമാനികളായ മലയാളികൾക്ക് സ്വന്തം നാട്ടിൽ കൂലിപ്പണി ചെയ്യുന്നത് അപമാനകരമാണ്. സ്കൂൾ പടികൾ കേറി ഇറങ്ങിയവരാണെങ്കിൽ പിന്നെ മണ്ണിൽ ഇറങ്ങി പണിയുന്നത് തികച്ചും ദുസ്സഹമായും തോന്നും. കേരളത്തിൽ ഇന്ന് 30 ലക്ഷത്തിലധികമുള്ള അതിഥി തൊഴിലാളികൾ സാമ്പത്തിക സ്വത്തിന്റെ അവകാശം ഉറപ്പിക്കുമ്പോൾ, മറുഭാഗത്ത് തൊഴിൽരഹിതർ എന്ന തസ്തികയിൽപ്പെട്ട് സ്വദേശികൾ വലയം ചെയ്യുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അടിസ്ഥാനമായെ തൊഴിൽ ചെയ്യൂ എന്ന പിടിവാശി ഒരു തരത്തിലും കുറ്റപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന വസ്തുതയല്ല. 'ചിന്തകൾക്ക് വരേണ്ട മാറ്റം' എന്ന് വെറുതെ പറഞ്ഞുപോകാൻ കഴിയില്ല. 'അഭിമാനം' എന്ന വാക്ക് സംസ്കാരത്തിന്റെയും, പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാന സ്വഭാവമായി മലയാളികളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന കാലമത്രയും തൊഴിൽരഹിതരുടെ എണ്ണം കേരളത്തിൽ കൂടി വരും.

അഭിമാനികൾ എന്ന് കുറ്റപ്പെടുത്തുമ്പോഴും പ്രതീക്ഷകൾ ഒരു മനുഷ്യനിൽ കുത്തിവയ്ക്കുന്ന ഭാരത്തിന്റെ അളവിനെകുറിച്ച് ചർച്ചചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഏറ്റെടുക്കാനും, വളരുന്ന സമയം മുതൽ അഭിമാനവും, ആവശ്യവും, ഒരേ പുഴയിൽ ഒഴു

കുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം കുറ്റപ്പെടുത്താൻ കഴിയാത്ത വസ്തുതയായി മാറുന്നതിന്റെ കാരണം, മലയാളികൾ അഭിമാനം മറന്ന് തുച്ഛമായ വേതനം ലഭിക്കുന്ന തൊഴിലിൽ സംതൃപ്തരാവാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ളതായിരിക്കും.

ഉറ്റവരും, നാട്ടുകാരും, സാമൂഹ്യ മാധ്യമങ്ങളിൽ കാണുന്നവരും എന്താണ് ചെയ്യുന്നത്, അതിന്റെ ഏകദേശം തൊട്ടടുത്ത് നിൽക്കുന്ന സ്വഭാവരൂപമായിരിക്കും നമ്മൾക്കും ഉണ്ടാവുക. ബംഗാളികളും, ആസ്സാമികളും, ബീഹാറികളും കാലാകാലങ്ങളായി നിർമ്മാണ പ്രവർത്തികളിലും, ചെറുകിട തൊഴിലുകളിലും ഏർപ്പെടുന്നവരാണ്. ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യതയിലേക്ക് ഉയർന്നു വരുന്നവർ അവർക്കിടയിൽ വിരളമാണ്. അവർ കുടിയേറി പാർക്കുന്നതിന്റെ പ്രധാന കാരണം, കേരളത്തിൽ തൊഴിൽ തുക സ്വദേശത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ കൂടുതലാണ് എന്നതുകൊണ്ടാണ്. കേരള ജനത വിദേശ രാജ്യങ്ങളിലേക്കും, ഉയർന്ന തൊഴിൽ സാധ്യതയുള്ള നഗരങ്ങളിലേക്കും വേരുകളെ പറിച്ചുനടുന്നത് ഇതേ കാരണത്താലാണ്. കേരളത്തിലെ ഉയർന്ന വരുമാനമാർഗ്ഗം തേടിയുള്ള ചെറുപ്പക്കാരുടെ പലായനം സത്യത്തിൽ ഗുണപരമായി മാറിയത് 30 മുതൽ 35 ലക്ഷം വരുന്ന കേരളത്തിലെ അതിഥി തൊഴിലാളികൾക്കാണ്. ഇന്ന് കേരളത്തിലെ സർക്കാർ സ്കൂളുകളിൽ 13 ശതമാനം ഒന്നു മുതൽ പത്താം ക്ലാസ് വരെ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾ അതിഥി തൊഴിലാളികളുടെതാണ്.

ഇക്കരെ നിന്നാൽ അക്കരപ്പച്ച എന്ന പഴമൊഴി മനുഷ്യ ജീവിതങ്ങളിലെ ഓരോ ഏടിലും പ്രതിഫലിച്ചു കാണപ്പെടുന്നു എന്നത് ഒരു വാസ്തവമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഇത്തരം സ്വഭാവരൂപീകരണത്തിനെ സാമൂഹിക സ്വാഭാവികത എന്ന് വിളിക്കേണ്ടിവരും. ഒരുകാലത്ത് ഡോക്ടറാക്കാനും, എൻജിനീയറാക്കാനും മുഴുവൻ വിഷയങ്ങൾക്കും എ പ്ലസ് നേടുന്ന മിടുക്കരാക്കാനും ഓടിയിരുന്ന കേരള ജനതയെപറ്റി കളിയാക്കി സംസാരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹമാണ് ഇനി വളർന്നു വരാൻ പോകുന്നത്. അനുദിനം തൊഴിൽ സാധ്യതകളും, വിദേശ പഠനത്തിനും, തൊഴിലിനുമുള്ള സാധ്യതകളുടെ ഭൂഗോളങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, പൊട്ടക്കിണറ്റിലെ തവളകളായി ചിലരെ മാറ്റിയേക്കാം.

തൊഴിൽരഹിതരും, ചെറുകിട തൊഴിലിൽ സംതൃപ്തരായവരും, സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥരും, വൻകിട ബിസിനസ് സാധ്യതകളെ കൃത്യമായി പ്രായോഗികമാക്കുന്നവരും, വയോജനങ്ങളും, ദേശസ്നേഹികളും മാത്രം അടങ്ങുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സ്വന്തം നാടായി കേരളം വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പരാതി പറച്ചിൽ കൊണ്ടോ, പ്രശ്നങ്ങൾ ആയിരം തവണ ചർച്ച ചെയ്തതുകൊണ്ടോ മാറ്റം ഉണ്ടാവണമെന്നില്ല. വിമർശനങ്ങളെക്കാളും കുറ്റപ്പെടുത്തലുകളെക്കാളും തിരിച്ചറിവുകളും, പുരോഗമന പ്രവർത്തികളുമാണാവശ്യം. പ്രശ്നങ്ങൾ ഓരോന്നായി പരിഹരിച്ചു തുടങ്ങുന്നുണ്ട് എന്നതിന് ഉദാഹരണം വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്ത് കൊണ്ടുവരുന്ന മാറ്റങ്ങൾ തന്നെയാണ്. അടുത്ത പത്തു വർഷത്തിനുള്ളിൽ മാറുന്ന, മാറ്റാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന കേരളം അത് ഏതു വിധത്തിലുള്ളതായാലും ഒരു പരിധിയോളം വരുന്ന യുവജനങ്ങൾ അത് അറിയാൻ നിൽക്കാതെ കടൽ കടക്കും, മറ്റു ചിലർ അന്യ നഗരങ്ങളിൽ അഭയാർത്ഥികളാകും!!

ഇന്ന് കേരളത്തിലെ സർക്കാർ സ്കൂളുകളിൽ ഒന്നു മുതൽ, പത്താം ക്ലാസ് വരെ പഠിക്കുന്ന 13% കുട്ടികളും അതിഥി തൊഴിലാളികളുടെതാണ്.

നീ എന്ന കവിത

നിന്റെ വരവോടെയാണ് ഞാൻ കവിതകളെ സ്നേഹിച്ചത്.
നീ എന്ന കവിതയെയും.
എഴുതുവാൻ തുടങ്ങും മുൻപ്
നിർത്തേണ്ടി വന്ന കവിതയാണു നീ.
നീ എന്ന കവിതയെ ഞാൻ ഏറെ സ്നേഹിക്കുന്നു...
നീ ആകുന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കിടയിൽ
ഞാൻ എന്ന കവയിത്രിയെ അന്വേഷിക്കുകയാണ്...
വായിച്ചു തീർക്കുവാൻ പറ്റാത്ത എന്റെ കവിതയെ...
വിധിയുടെ മുന്നിൽ നിന്നെ വിട്ടു കൊടുക്കുവാൻ എനിക്ക് ആവില്ല,
നീ എന്ന കവിതയെ ഈ എഴുത്തുകാരി എഴുതി തീർക്കട്ടേ.
അതിന് ചേർന്നൊരു തലക്കെട്ടും നൽകും...
''നമ്മൾ''!
നീയും ഞാനും എന്ന മഹാ സത്യം ''നമ്മൾ''.
എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കവിതേ, നിന്നോടു ഞാൻ യാത്ര ചോദിക്കുന്നില്ല...
എക്കാലവും നീ എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടതായിരിക്കും...
നീ എന്ന കവിതയെ അത്രമാത്രം ഞാൻ സ്നേഹിക്കുന്നു...
നീയും ഞാനും എന്നതിൽ നിന്ന്
നമ്മളിലേക്ക് പരിണമിക്കുവാൻ കഴിയട്ടെ...
''നമ്മളിലേക്ക്''

അലീഷ തോമസ്
I-ബി.കോം ടാക്സേഷൻ

A PEARL BENEATH THE COLD LIGHT

Enveloped in stillness, beneath the cold light,
She dreams in an age where seconds pass.
Machines whisper softly, shadows curve,
Yet her thoughts slip away—memories disperse.

She slips to warm summers of sunlight,
Laughter echoing, fresh and pure.
Children laughing, arms out wide and free,
Joy's tears she once concealed.

Strides through the mist of the child's maze,
Where cuddles and fights filled her days.
Brother voices, soft whispers call,
A ring of pain, where love might be lost.

A spark was ignited, pride's warm embrace,
Children arose, discovered their place.
Success and glory, standing tall and strong,
But she remained behind a veiled wall.

Heart in suspenseful breath, the fateful day,
With hope and prayer to light the way.
Home at last, at long last, to love's sweet ground,
But fate's cold grip, a cruel turn on her glee.

Locked in silence, a room's stale sphere,
No voice, no laughter, but fear's icy sphere.

Wires and walls, a beeping lonely sound,
Where love's warmth was not to be found.
A stranger's call, stories start to unfold.
Sharing joy in the sterile room.

Tubes may confine, but not snuff out the soul.
A heart that yearns to restore itself whole.
For days of joy, where love will come back,
To drive all the secret, unseen fear.

Hearts beat in sync rhythm outside they earn.
Prayers are raised up in love's steadfast pour.
Within, whirring machines, a low rhythm,
Outside, hope's flame that in death's shadow flows.

Silent now, but dreams are laid out bare,
A pearl, a mother, a warrior, famed alone.
Waiting for heaven, where lost laughter rings,
And the sweet music of joy, forever sounds.

Aloka Varsha A
II-BCA (A)

മുഖ്യപ്രതി

വൈഷ്ണവ്. എസ്
III-ബി.എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

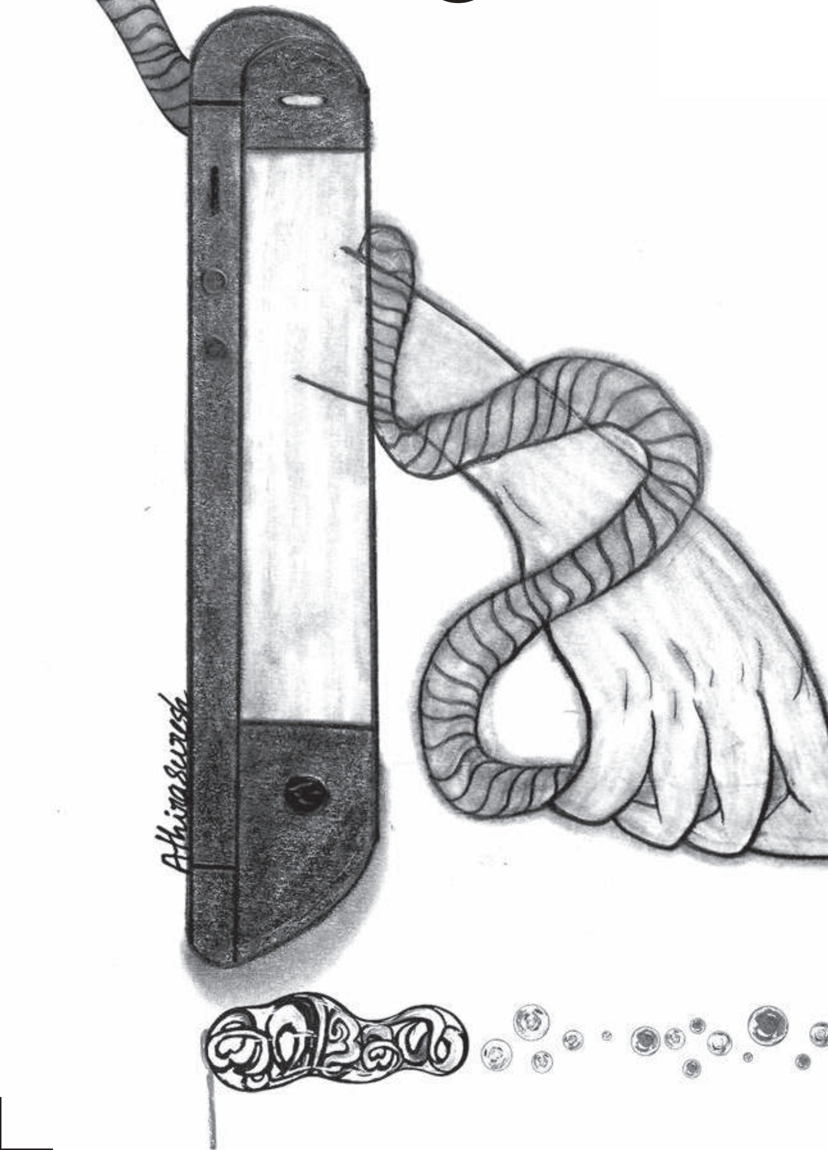

ഇന്നലെ പൊഴിഞ്ഞ മഴ,
ക്രൂരമായ് വീശിയ കാറ്റ്
ഇടിയേറ്റ് വീണ മരം.

അവസാന ശ്വാസം
അന്തരീക്ഷത്തിൽ പരതുമ്പോഴും

ആ ആശുപത്രി കിടക്കയിൽ
അവൾക്ക് ദാഹിച്ചു.
ദാഹം അകറ്റാൻ,
നികത്താൻ വേണ്ടതെന്ത്..?
അവൾ കൈ ചൂണ്ടി...

ലോകത്തിലെ ഏതോ കോണിൽ
ആരോ ഒരാൾ..
ഇതുവരെ ആ ദാഹം
അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല..

ഒറ്റ നിമിഷം,
വറ്റിയ നീരുറവ,
ഒറ്റ മുഴം കയർ...
ചിതലരിച്ച ചിന്തകൾ
ചിതയൊരുക്കി കാത്തിരുന്നു.

പണ്ടവൾ പടവാളാക്കിയ
തൂലിക, ഐ സി യു
പടി കയറിയില്ല...
ഇടയിലെവിടെയോ
വഴിയിലിറക്കിവിട്ടതല്ലെ?

സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നും
വന്ന ഫോൺകോൾ
പ്രതിക്ക് സാക്ഷി പറഞ്ഞു..
'ഇവന്റെ പിന്നിൽ മറ്റാരോ ഉണ്ട്!!!'
അറസ്റ്റിലായ മൊബൈൽ നോക്കി
എസ് ഐ മന്ത്രിച്ചു..

ദാഹം വാർന്നുപോയി,
ദേഹം തണുത്തു പോയി,
സമയം കഴിഞ്ഞു പോയി..

പേറ്റ് നോവിനെക്കാൾ നോവായി
നന്മകൾ തൻ ചേതനയറ്റ ശരീരം,
മുന്നിൽ നിസ്സഹായയായ്
മാതൃവാത്സല്യവും..

കാറ്റും കോളും കെട്ടടങ്ങി..
ചീഞ്ഞ്, ദുർഗന്ധം വമിക്കുന്ന
മനസ്സിന്റെ കോണിൽ
ഒരു സ്വരം കൈ പൊക്കി

'എന്തിനവളെ കൊന്നു?'
എന്തിനവൾക്കാശ കൊടുത്തു..?'
സമൂഹവും സമൂഹമാധ്യമവും കൂടി
കുറ്റമേറ്റ വാർത്ത വായിച്ച്
അവൻ ഉറക്കെ പറഞ്ഞു
'അത് ഞാനായിരുന്നു..'
'അത് ഞാൻ തന്നെയായിരുന്നു...'
അടുത്ത് വന്ന നോട്ടിഫിക്കേഷനിൽ
ആ സ്വരവും പാറിപ്പോയി...!!

Love Beyond the Lecture

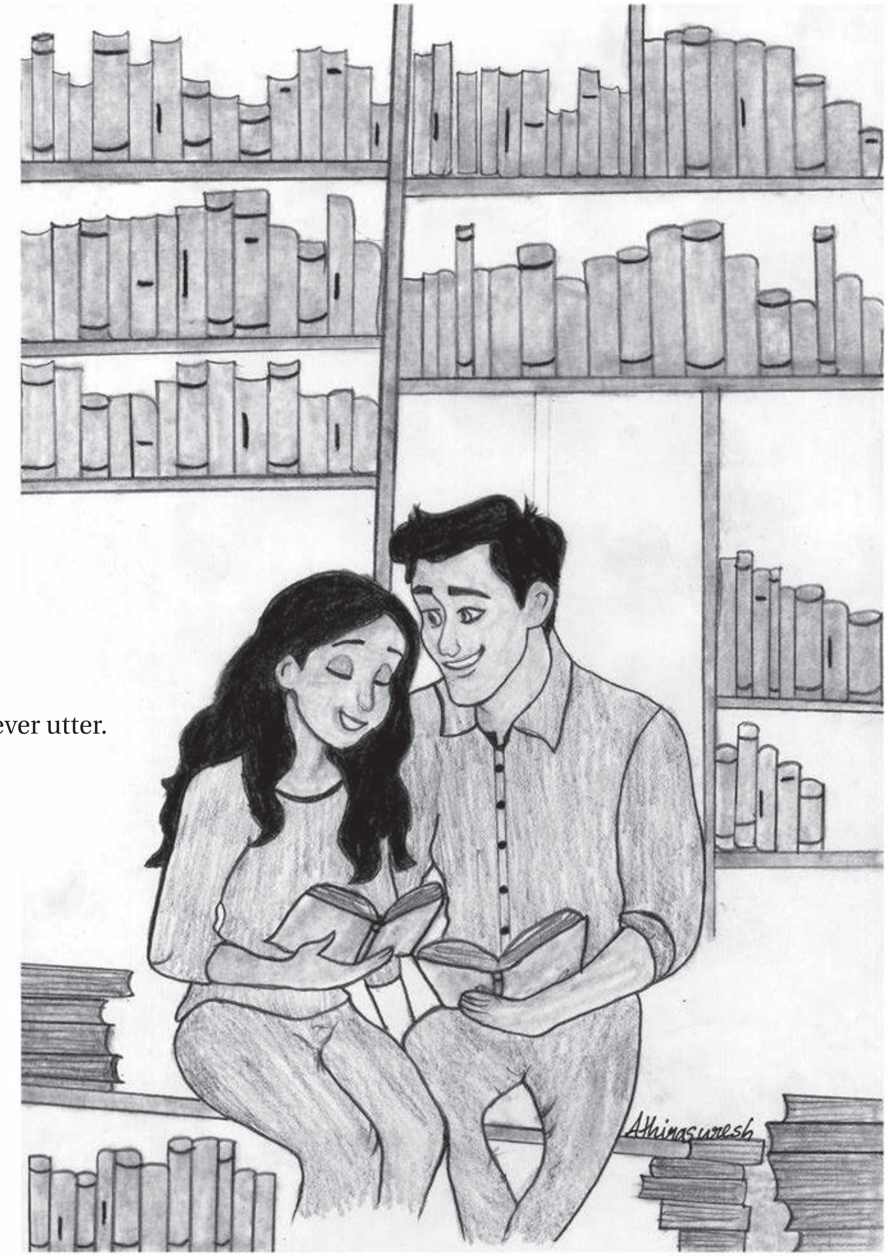

In the rush of youth, we met by chance.
Underneath the shades of
Autumn trees,
It started with a simple glance.
A quiet smile
In college halls, where dreams would embark
Your eyes…
Whispers of the soul, beyond what lips could ever utter.
Through coded notes and stolen stares,
We wore a love that no one shares.
A secret world, just yours and mine
Between the classes, lost in time.
Beneath the moonlit campus skies,
Our love stayed calm, gentle and
Wise…

Adithya J Menon
II-MA English

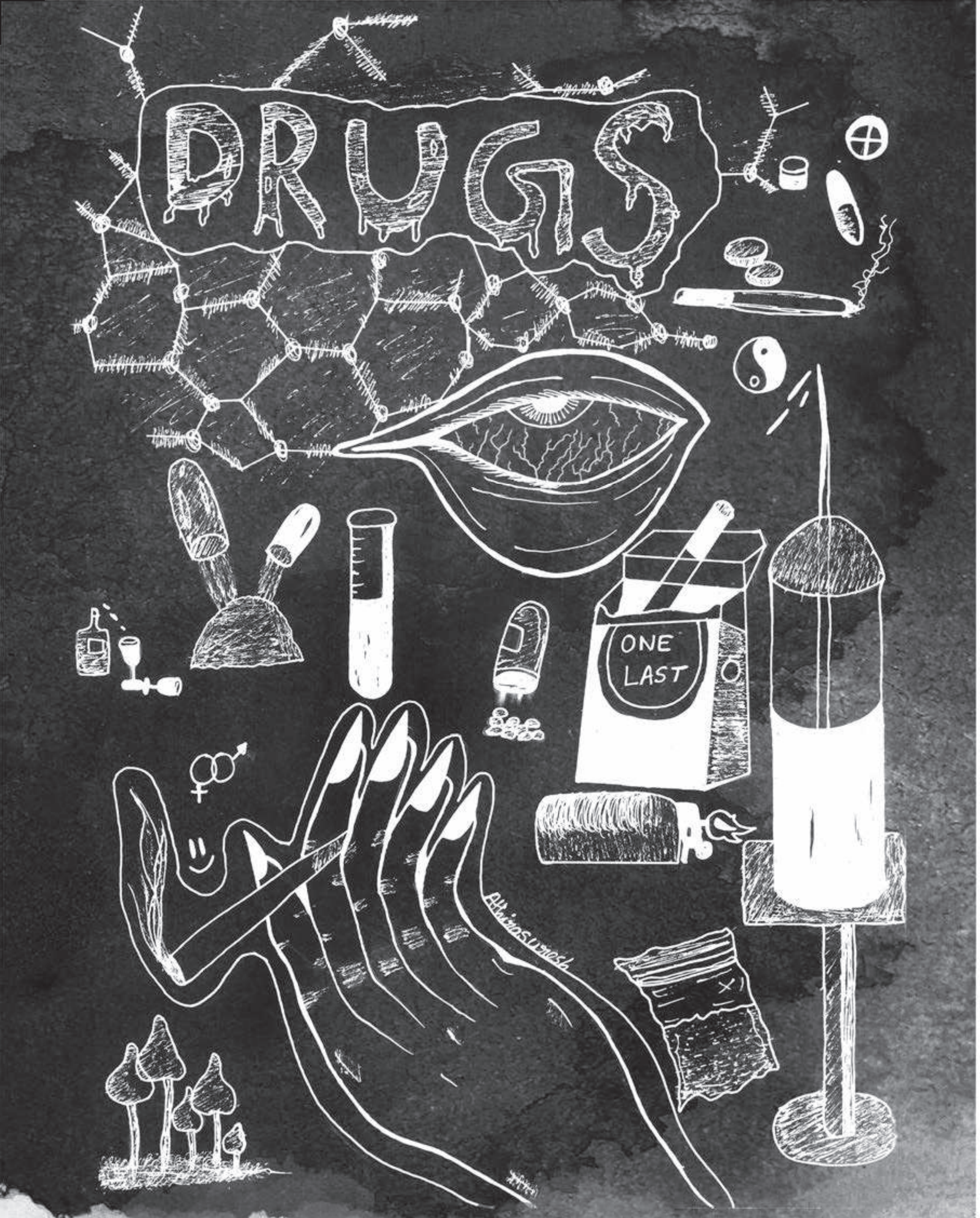

വിഷം മായ്ച്ച നിഴലുകൾ

ആദർശ് പി
II-ബി.കോം ഫിനാൻസ് (ബി)

വിഷം ചീറ്റിയ ചിരികളിൽ
വശം തെറ്റിയ വഴികളിൽ
ചിറകൊടിഞ്ഞ കിനാക്കളായ്
ഇരുൾ പകരും വഴികളിൽ
ഉയിര് പൊഴിയും നോവുമായ്
മനസ്സ് മുറിയും കാഴ്ച്ചകൾ
മനം നിറയും ഓർമ്മകൾ
രണം പറ്റിയ വാളിനാൽ
കുതിർന്നല്ലോ രക്തമാൽ
നോട്ട് കെട്ടിൻ മർമ്മരം
കനവ് തുന്നിയ സൂചിയിൽ
തകരുന്നു നിമിഷമാൽ
തത്ക്ഷണത്തിൻ തൻ സുഖത്തിൽ
നശിക്കുന്നു നിഴലുകൾ.

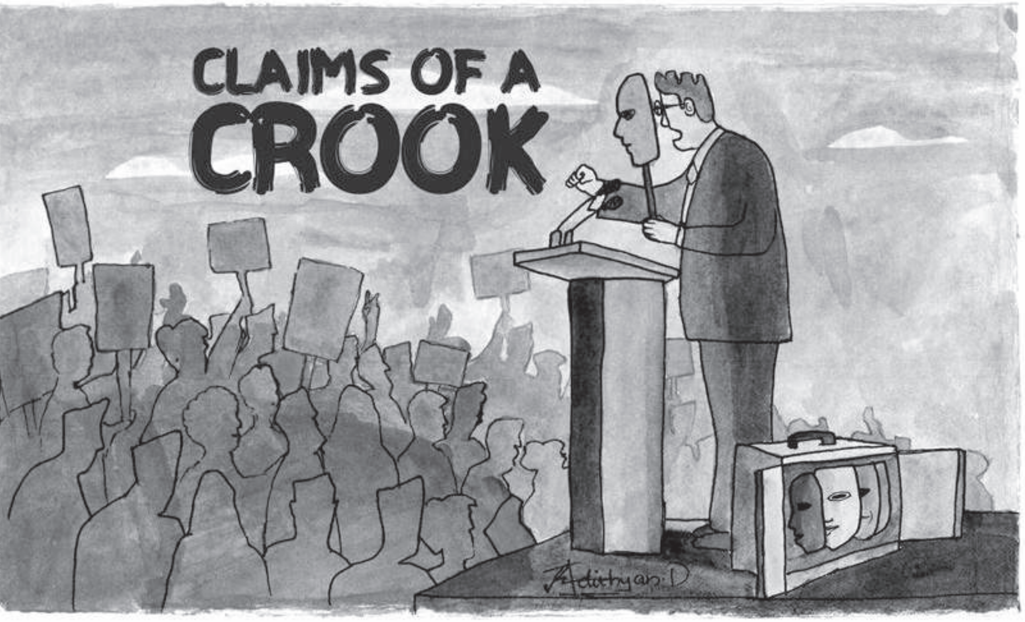

Oh how sweet their voices ring.
Before the evening rounds, as the clock ticks
To the people "We are your servant"
Your faith and your love are what we deserve

With folded hands and a 'humble' smile,
Pleading for votes in a cloak of sweet lies,
What a performance of their life.
"New York roads!" they professed,
As we struggle to live in their proud proclamation.

Oh! how humble they appear in the election's light,
Shaking hands and faking care,
What a dramatic sight.
But watch the clock as it hits the six,
Seconds after, we are pawns in their vicious game

The roads remain broken and the bridges burned,
The schools are rotting and there is no hospital for all.
But when the power visits, they sweep the streets
The roads get scrubbed and filth disappears

Yet power? It thrives on our despair.
It creates empires, yet not for you and me to enjoy.
The potholes turn into pits of despair,
While they bask in luxury without care.

"Of the people, by the people" they boastfully proclaim.
But it's only for the riches and clout
Race, caste and gender—they weigh them all,
The common man? Only another face in the crowd.

"There are brighter times ahead" they love to claim
But their brighter times mean our decay
Once they taste power, the memories are blurred
The people who raised them now betrayed

They promised us light but left us in the dark.
We dwell in the shades as they bask in the bright
And their mansions grow, their wallets fill.
And here we remain in this living hell.

Oh, but look, they cut a ribbon today,
A road so fine for their grand parade.
It will shatter to pieces the day after today.
But who cares? It's not their mistake.

The story repeats itself, election by election,
A sequence of lies, betrayal and rejection.
Once they savour the sting of the honeyed throne
They forget the hive they used to live in.

S Lakshmy
II-B.Com Finance (A)

Echoes of Eternal Love

Yesterday I came and today I'm here again in the hope of meeting you.
We've shared lifetimes of love and laughter,
Yet you've forgotten me and left me alone.
Wherever you are, may you live a life that is free.

May your heart be filled with peace in serenity.
May the warmth of sunshine
And the beauty of nature's colors
Bring joy and happiness to all that you do.
Wherever I wander, my heart waits for you.

Oh rustling wind,
Please carry the message to my beloved when you see him.
Like the Ganges, our bond will forever flow.
In harmony, our hearts will forever glow.
Our love will forever shine!

Mathangi M
I-MA English

സമൂഹം

എത്ര വിചിത്രമാണല്ലേ ഈ സമൂഹം.
വ്യത്യസ്തമായ ആളുകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട സമൂഹം.
എല്ലാവരിലും കുറവ് മാത്രം കണ്ടെത്തുന്ന സമൂഹം.
കടലാസ് കഷ്ണങ്ങളിൽ വില കല്പിക്കുന്ന സമൂഹം.
ഉള്ളവനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്ന സമൂഹം,
ഇല്ലാത്തവനെ കളിയാക്കുന്ന സമൂഹം.
ദൈവമുണ്ടെന്നു പറയുന്ന സമൂഹം.
സാത്താന്റെ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന സമൂഹം.
ജീവിക്കാൻ കൊതിച്ചവനെ മരിക്കാൻ തോന്നിച്ച സമൂഹം.
സ്വയം നിറവേറ്റാൻ കൊതിച്ചവന്റെ മനസ്സിനെ
ഭൂമിയിലെ നരകത്തിൽ തൂക്കിലേറ്റാൻ വിധിക്കുന്ന സമൂഹം.
പുതുമ തേടിയവനെ ഭ്രാന്തൻ ആക്കിയ സമൂഹം.
ഒറ്റക്ക് ഇരിക്കാൻ കൊതിക്കുന്നവനെ
കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്ന സമൂഹം.
കൂട്ടത്തിൽ കൂടാൻ കൊതിച്ചവനെ ഒറ്റയ്ക്കാകുന്ന സമൂഹം.
മതം ഇല്ലെന്ന് പറയുന്ന സമൂഹം.
മതത്തിനായി കലഹങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ച സമൂഹം.
ജാതിയില്ലെന്നു പറയുന്ന സമൂഹം.
ജാതി നോക്കി നൽകുന്ന സമൂഹം.
കറുപ്പിന് ഏഴഴക് എന്ന് പറഞ്ഞ സമൂഹം.
വെളുക്കുവാൻ ചായങ്ങൾ പുരട്ടുന്ന സമൂഹം.
തോറ്റവനെ പുച്ഛിച്ച സമൂഹം.
ജയിച്ചവനെ തോല്പിക്കുന്ന സമൂഹം.
എന്തിനും ഏതിനും വിധിയെ പഴിച്ച സമൂഹം.
എത്ര വിചിത്രമാണല്ലേ ഈ സമൂഹം.

അരവിന്ദ് കെ. പി
II-എച്ച്.എം സി.എ

THE GIFT OF YEARS

Time's fleeting moments, precious and rare,
Live while you can, for life's beyond comparison.
Wealth isn't gold or possessions we hold,
But loved ones who make life richer, young and old.

If youth's fountain of youth beckoned, I'd decline.
For wisdom's gained and hearts refined.
Fewer friends remain, but quality shines.
Those who stand by me through life's divine.

I've learned when to give and when to let go.
Prioritizing love as life's essence grows.
Laughter lines and tears, my story.
Souvenirs of life, etched on my face so well.

With age, my prayers grow longer and deeper.
More to express, more heart to keep.
Gratitude overflows for life's journey so far.
Thankful for each breath and love that's who we are.

Time may take its toll, but I won't conceal
The beauty of age and life's reveal.
For every line, a memory made,
A life well-lived, with love displayed.

Merlin Melina B
I-BBA

THE INDIAN ARMY

Astonishing are the warriors of the Indian Army.
Made for peace, yet forged in battle's fiery sea.
They fight for tranquility, leaving loved ones behind.
With hearts that yearn for their safe return, intact and kind.

But at what cost, these wars, these endless fights?
Do we truly find peace or just fleeting nights?
We take lives in peace's name, yet peace eludes us.
Leaving grief and longing, hearts that bruise.

I won't question their loyalty or doubt their might.
For they safeguard our nation through the darkest night.
Their training is relentless, the vigilance of their creed.
Adapting to chaos, their courage we need.

Transfers and postings, a nomadic life they lead.
Loneliness, their constant companion, a heavy heart to feed.
Yet still they stand, unwavering and true,
Guardians of our freedom, our gratitude anew.

To the brave hearts of the Indian Army, I salute you.
And to their families, who bear the weight, a heartfelt tribute.

Merlin Melina B
I-BBA

സമാധി

മേഘ ആർ
I-എം.എ ഇംഗ്ലീഷ്

പാപമല്ലതു ദാനമാണ്
ചോര വിയർപ്പ് ഇറ്റു വീഴുന്നയിവിടം
മണ്ണല്ല ദൈവസന്നിധിയാണ്.
നേരിന്റെ വില പല കോവിലുകളിൽ അർത്ഥ ശൂന്യമാണ്.
മണ്ണിട്ടു മൂടുന്നതും,
തീയിൽ ചാടുന്നതും,
ഇരുത്തി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്തിക്കാൻ മൂടിയുറക്കുന്നതും,
അങ്ങനെ കെട്ടിച്ചമച്ചീതൊരുകെട്ട്
വിദ്യകൾ, തന്ത്രങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാന തീവ്രതകൾ.
അവ പല ദിക്കും യാത്ര തിരിച്ചു..
ചിന്നി ചിതറി അവനവൻ ഇഷ്ടത്തിന് ആട്ടമാടി,

തോന്നിയതൊക്കെയും,
ചിന്തയിൽ ആരെല്ലാമോ കുത്തിയിറക്കിയതൊക്കെയും,
ഹിംസ കളങ്ങളിൽ നിരത്തി അവർ നൃത്തമാടി..
വിശ്വാസ സൂചികൾ ഉൾപ്പരപ്പിന്റെ
നാഡീപേശികളിൽ തളച്ചിട്ടവർ,
യുക്തിബോധത്തിന്റെ അടിത്തറകൾ മരണവിളികൾ കാത്തിരുന്നു.

അവർ കൂട്ടും കലപില വാക്കു തർക്കങ്ങൾ
പുലമ്പലുകൾ,
തികച്ചും കപടമാം വിശ്വാസം മാത്രം എന്ന് ചൊല്ലി പഠിപ്പിക്കാൻ ആരുവരും?
അന്ധതയെന്നും നിസ്സഹായമാം നിലവിളി!!
പുണ്യമുറങ്ങുന്ന വഴിതേടി അലയുന്നവർ;

അവർ ശൂന്യരാണ്.
അസ്വസ്ഥമാക്കിയതാരാണ്?
അവരെ കണ്ണുകൾ കെട്ടി കാട്ടിലുപേക്ഷിച്ചതാരാണ്?

പൊട്ടക്കിണറ്റിലെ മാക്രികൾ ആകാൻ ഗുണദോഷിക്കുന്നു ചിലർ,
വിണ്ണിനെ ചുംബിച്ചു ദിശ തേടുന്ന കുരുവികളെ ആരോ തടവിലിടുന്നു..
അറിവിന് പലവിധം പരിധികൾ വരുത്തി
പല മരുന്നിലും അടിമകളാക്കുന്നു...
അവബോധം ഇല്ലാത്ത സ്വബോധം ഉള്ളവർ അവരെ ഭ്രാന്തരാക്കി ഇരുളിൽ മറച്ചിടുന്നു.

From Screen to Mind: The Film Effect

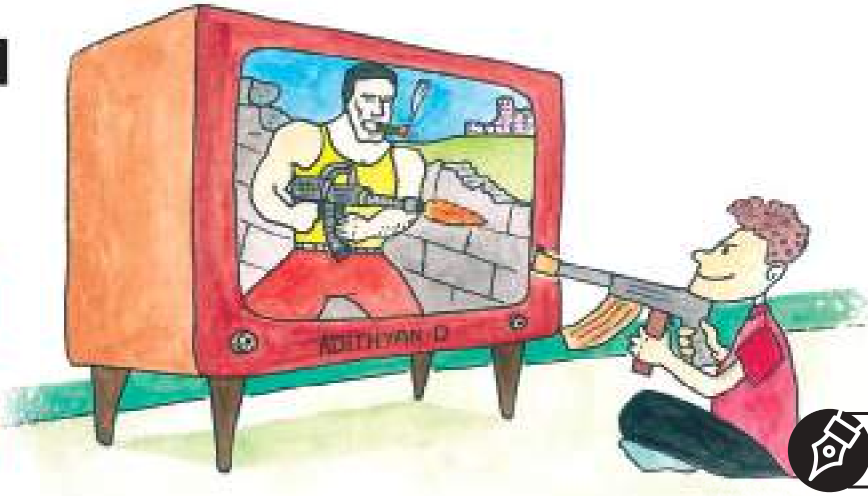

Jorvin E George
II-BA English

This is neither for nor against the current situation, but this is just a short break in the hectic readings for all to come. Just think and once you're done, let the hectic schedule begin once more. Films... they are known to bring joy and excitement to all who see them. True, some have their preferred taste, but nevertheless, for the most part, it is an all-rounder, for the genre has expanded far and wide from the first few years of its innovation.

But the question is, where did it become so wrong? Was it when children began spending more time on movies, leaving all their other activities to the wind? Or was it when movies began depicting so-called 'violence' in this paradise of a world where no crime could even be fathomed and somehow it finds its way into our infotainment?

Possibly could it be that such an element already existed in the world around us…? Couldn't be, so could it be? But maybe people saw and heard (of course) a bit too much and began making those dark secrets come to light to turn a profit, knowing such topics would appeal to our baser instincts.

Perhaps their creativity sparked so much interest that people thought to themselves to bring such images to life so that everyone could experience it no matter if they haven't set foot in a theatre…. Possibly.

Maybe it could be that they found the time out of the day to go on a search for the most blood-boiling and adrenaline-pumping activities they can get their hands on, knowing that people will not be able to differentiate between rational and irrational activities.

Of course, the films themselves, let it be known that such various acts mustn't be committed and only professionals must perform such dangerous acts and stunts…. Thankfully each and every single person who ever does such stuff is professionally trained, right?

Nevertheless, of all that I have said before, at the base of it all, what is right and wrong is clear as day. It is said both on screen and off screen what can and can't be done and yet there are those that choose to defy the law and in some cases, even the laws of physics… (Possibly they confused the word 'law'). Nevertheless, such rebels are the ones to be taken and made into the centre of hate, not the ones that are looking to make a few bucks off of a few stories and actors that come together and perform, but all in all, once choices in choosing right and wrong are their own, no matter how clear as day the sign says "road closed," there still are some who believe the road will continue for them alone. If you misspell something, make grammar errors or misuse a punctuation mark, Grammarly will suggest ways to fix it.

നൊമ്പരം

ഓരോ ദിക്കിൽ നിന്നും വന്നവരും, ഓരോ ദിക്കിലേക്ക് പോകുന്നവരും, കഴിഞ്ഞുപോയ നിമിഷങ്ങളെ ആനന്ദമാക്കി, ഓരോ ഓർമകളുമായി പോകുന്നവർ. ഏതൊരു യാത്രയും ഓരോ തുടക്കങ്ങൾക്ക് കാരണമാവുന്നു. പ്രതീക്ഷകളും സ്വപ്നങ്ങളും കയ്യിലേന്തി, ഓരോരുത്തരും പല പല കോണിലേക്കു പറന്നുയരുമ്പോൾ, ജീവിതമാകുന്ന മഹാസമുദ്രം നീന്തി കടക്കാൻ പുറപ്പെട്ടവരായിരുന്നു അവർ. കാര്യമറിയാതെ, കാരണമറിയാതെ മുഖത്തെ പുഞ്ചിരി മാഞ്ഞുപോയി. ഉറ്റവർക്കും ഉടയവർക്കും യാത്ര പറഞ്ഞു പോയവർ, ഒരിക്കലും തിരിച്ചു വരാൻ പറ്റാത്ത യാത്ര പറച്ചിലാണ് നൽകിയതെന്ന് പിന്നീടാണ് തിരിച്ചറിഞ്ഞത്. നിറ പുഞ്ചിരിയോടെ പറന്നുയർന്ന്, നിശബ്ദതയിലേക്ക് മാഞ്ഞു പോവാനായിരുന്നു അവരുടെ വിധി. വിധിയുടെ മുന്നിൽ ആരും ഒന്നുമല്ലാതായ നിമിഷം. എന്തിന്, കൂട്ടുകാർക്കൊപ്പം ഹോസ്റ്റലിലിരുന്ന്, സന്തോഷ നിമിഷങ്ങൾ പങ്കിടുമ്പോളും അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല ഈ വലിയ ദുരന്തം അവരെയും കാർന്നു തിന്നുമെന്ന്. എല്ലാവരുടെയും സ്വപ്നങ്ങൾ, ഉറ്റവരുടെ പ്രാർത്ഥന, എല്ലാം വിഫലമായി. അവർ ഒന്നിച്ച് ഈ ലോകത്തോട് വിടപറഞ്ഞു. പറന്നുയർന്ന് ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അവരുടെയെല്ലാം യാത്ര അന്ത്യ യാത്രയായി. കളി ചിരി കൊണ്ട് നിറഞ്ഞ ഹോസ്റ്റൽ പരിസരം ശ്മശാന തുല്യമായി. കുറെ ഓർമകളുമായി പോയവർ, ഓർമ്മകളിലേക്ക് മാത്രമായി.

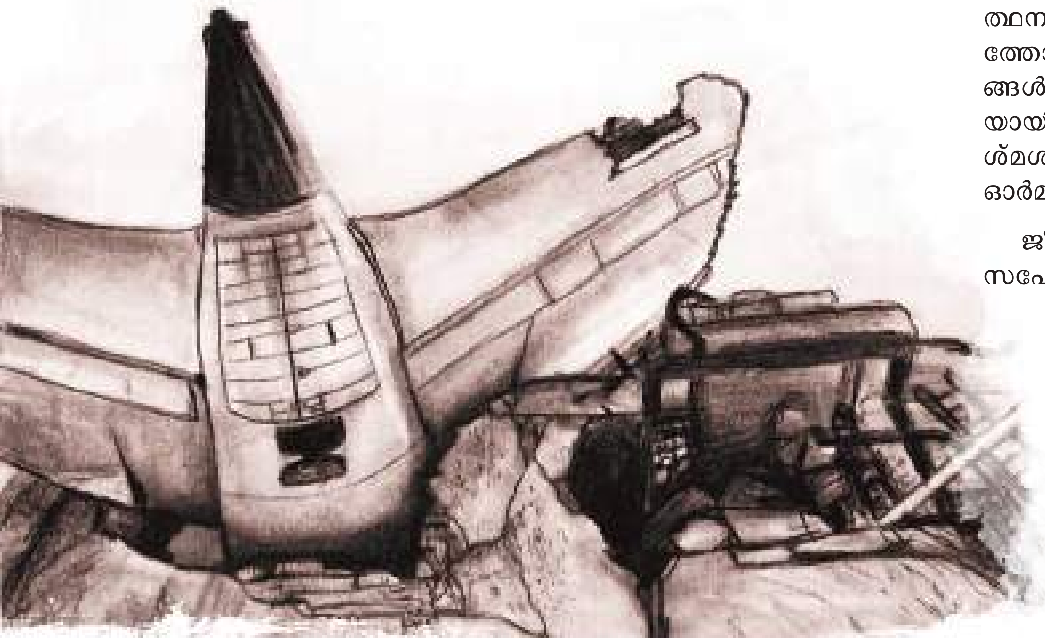

ജീവതം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പേ പൊഴിഞ്ഞു പോയ സഹോദരങ്ങൾക്കുവേണ്ടി...

റൈഹാന എം
I-എം.എ ഇംഗ്ലീഷ്

അഭിമുഖം

പ്രണവഗീതം:

പാലക്കാടൻ പാട്ടഴക്

സാറിന് നാടൻപാട്ടുകളോടാണോ സിനിമ പാട്ടുകളോ ടാണോ കൂടുതൽ താല്പര്യം?

എനിക്ക് എന്നും നാടൻപാട്ടുകളോടാണ് ഇഷ്ടം. കാരണം ഒരുപാട് പേരെന്നെ അറിഞ്ഞു തുടങ്ങിയതും ഒരുപാട് പേരെ എനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചതും ഈ വേദിയിലാണ്. അതിനെല്ലാം ഉപരിയായി ഓരോ നാടിന്റെയും സംസ്കാരം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചത് നാടൻപാട്ടിലേക്ക് വന്നതിനുശേഷ മാണ്. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്നും പ്രാധാന്യം നൽകുന്നത് നാടൻപാട്ടിനാണ്.

എങ്ങനെയാണ് സാർ ഈ നാടൻപാട്ട് മേഖലയിലേക്ക് വരുന്നത്?

കുട്ടികാലത്തുതന്നെ അമ്മയുടെ അച്ഛനും അമ്മയും ഹരിചന്ദ്ര നാടകത്തിൽ അഭിനയിക്കുമായിരുന്നു. മുത്തച്ഛനും അമ്മയും അടുത്തിരുന്ന് സംഭാഷണങ്ങൾ പറയും. മുത്തച്ഛൻ പാട്ടു പാടും. അങ്ങനെ കേട്ട് മനസ്സിലാക്കിയതാണ്. അന്ന് താല് പര്യം ഒന്നും നാടകത്തിനോട് തോന്നിയില്ല. പാലക്കാടിന്റെ കണ്ണയാർ കളി, പൊറാട്ടുകളി എന്നിവയോട് താല്പര്യം തോന്നി. അങ്ങനെ സ്റ്റേജുകളിൽ പൊറാട്ടുകളി പാട്ടുകൾ പാടുവാൻ നിർബന്ധിതനായി. പിന്നീട് പാട്ട് പഠിക്കണം എന്ന് തോന്നി ക്ലാസിക്കൽ പഠിക്കാനായി പോവുകയുണ്ടായി. ചിറ്റൂർ കോളേജിൽ ഞാൻ ബി. എ. മ്യൂസിക്കിന് അപേക്ഷ കൊടുത്തു. എന്നാൽ എന്റെ അധ്യാപകൻ പറഞ്ഞത് മ്യൂസിക് പ്രൈവറ്റായി പഠിക്കാം, ജ്യോഗ്രഫി പഠിക്കൂ എന്നാണ്. അങ്ങനെ ഞാൻ ചിറ്റൂർ കോളേജിൽ ജ്യോഗ്രഫിക്ക് ചേർന്നു. അവിടെ നിന്നാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന പ്പെട്ട വഴിത്തിരിവുകൾ ഉണ്ടായത്.

ജ്യോഗ്രഫി പഠനം സാറിനെ ഏതെങ്കിലും രീതിയിൽ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ജ്യോഗ്രഫി പഠനം ജീവിതത്തിൽ വഴിത്തിരിവിന് കാരണമാ യിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് ഈ കാണുന്ന എന്നെ ഞാൻ ആക്കിയതിനു കാരണം, പാട്ട് പഠിക്കാൻ പോയ എനിക്ക് ജ്യോഗ്രഫി എടു ക്കേണ്ടി വന്നു എന്നതാണ്. പാട്ട് ക്ലാസിന്റെ പുറകിലൂടെ ശോകനാശിനി പുഴ ഒഴുകുന്നുണ്ട്. ഞാൻ അവിടെ പോയി രുന്നു പാട്ട് കേൾക്കും. ജ്യോഗ്രഫി പഠനത്തിന്റെ ഇടയിലാണ് എനിക്ക് ജോലി കിട്ടിയത്. ജോലി ചെയ്യുമ്പോഴാണ് എനിക്ക് പാട്ടുപാടാൻ അവസരം ലഭിക്കുന്നത്.

ജീവിതത്തിൽ ഒരു റോൾ മോഡൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് ആരായിരിക്കും?

എനിക്കങ്ങനെ റോൾ മോഡൽ എന്ന് പറയാൻ ആരും തന്നെയില്ല. എന്റെ വഴി ഞാൻ വെട്ടിത്തെളിച്ചതാണ്. ഇന്ന വ്യക്തിയെ പോലെ ആകണമെന്നൊന്നും എനിക്ക് തോന്നിയിട്ടില്ല. എനിക്ക് ഈ യാത്രയിൽ ഒരുപാട് വെല്ലുവിളികൾ നേരിടേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഞാൻ ഒരാളെ പോലെ ആവണം എന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിട്ടില്ല. പലരും ഓരോ പാട്ടുകൾ ഏറ്റു പാടുന്നത് കാണുമ്പോൾ കേട്ട് ആസ്വദിക്കാറുണ്ട് എന്നല്ലാതെ അവരുടെ പാത പിന്തുടരാറില്ല. ഞാൻ ഒറ്റയ്ക്കാണ് എന്റെ ഓരോ പാതകളും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത്. അതിൽ പല പല മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാനും ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇന്നത്തെ തലമുറക്കിടയിൽ സിനിമാഗാനങ്ങളാണ് മുന്നിട്ട് നിൽക്കുന്നത്. നാടൻപാട്ടുകളോടുള്ള താല്പര്യം കുറഞ്ഞുവരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചു എന്താണ് പറയാനുള്ളത്?

നാടൻപാട്ടുകളോടുള്ള താല്പര്യം കുറയാൻ കാരണം, ഓരോ കാലത്തിനനുസരിച്ച് മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നു എന്നതു കൊണ്ടാണ്. നാടൻപാട്ടിനും ചെറിയ ചെറിയ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് റാപ്പ് പോലുള്ള പാട്ടുകളോടാണ് താല്പര്യം. നാടൻപാട്ടുകൾ തീരെ പോയി എന്നൊന്നും പറയാൻ സാധിക്കില്ല. നാട്ടിൻ പുറങ്ങളിലും, ഉത്സവപ്പറമ്പുകളിലും അല്ലെങ്കിൽ മറ്റാളുകൾ കൂടുന്ന പ്രധാന ഇടങ്ങളിലും നാടൻപാട്ടിനോടുള്ള താല്പര്യവും ഇഷ്ടവും അതുപോലെ തന്നെയുണ്ട്. നാടൻപാട്ടുകളുടെ കൂടെ ഞാൻ ഇപ്പോൾ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ പാടാൻ തുടങ്ങി. അവിടെ ഒരു മാറ്റം വന്നതു കൊണ്ട് കൂടുതൽ പേർ അതിനെ സ്വികരിച്ചു. കാലം മാറുന്നതിനനുസരിച്ച് മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായികൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു, പക്ഷെ ഒന്നിനും ഒരു അവസാനം ഉണ്ടാകില്ല. പാട്ടുകളിലും ഓരോ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായികൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലുള്ള പാട്ടുകളൊക്കെയുള്ളപ്പോൾ സാറിനെ നാടൻപാട്ട് മേഖലയിൽ പിടിച്ചുനിർത്തുന്ന ഘടകങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ്?

എന്നെ നാടൻ പാട്ട് മേഖലയിൽ പിടിച്ചു നിർത്തിയ ഒരുപാട് ഘടകങ്ങളുണ്ട്. എന്റെ തുടക്കകാലം മുതൽ ഓരോ വേദിയിലും വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിലുള്ള പരിപാടികളാണ് ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഓരോ തവണയും വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ നാടൻപാട്ടുകൾ അവതരിപ്പിച്ചതാണ് എന്റെ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം. ഓരോ തവണയും ഞാൻ വ്യത്യസ്തത ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്റെ നാടൻപാട്ടുകളിൽ, വീട്ടുകാർക്കിടയിലും നാട്ടുകാർക്കിടയിലും, കൂട്ടുകാർക്കിടയിലും അതുകൊണ്ടാണ് കൂടുതലായി ശ്രദ്ധ നേടാൻ കാരണമായത്.

നാടൻപാട്ടിന്റെ ശൈലിയും സിനിമ പാട്ടിന്റെ ശൈലിയും തമ്മിൽ നല്ല വ്യത്യാസമുണ്ട്. അതിനെ എങ്ങനെയാണ് നോക്കിക്കാണുന്നത്?

ഞാൻ ഹൈ പിച്ച് പാടുന്നത് കൊണ്ട് ആ ശൈലിയിലുള്ള സിനിമ പാട്ടുകളാണ് എനിക്ക് കൂടുതൽ പാടാൻ ലഭിക്കുന്നത്. ഹൈ പിച്ചുള്ള പാട്ടുകളാണ് കൂടുതൽ പ്രേക്ഷക ശ്രദ്ധ നേടാറുള്ളത്. മണി ചേട്ടന്റെ പാട്ടുകളും അങ്ങനെ ആണല്ലോ. പാടുന്ന സമയത്ത് നാടൻപാട്ടിനെ പ്രേക്ഷക ഇഷ്ട്ടാനുസരണം സിനിമാറ്റിക് രീതിയിലേക്ക് മാറ്റാറുണ്ട്. അതിനുദാഹരണമാണ് ബിജു മേനോൻന്റെ 'തുണ്ട്' എന്ന സിനിമയിലെ പാട്ടായ ''വാനിൽ നിന്നും താഴെ ഭൂമി'' എന്ന ഗാനം. പുതു തലമുറയ്ക്ക് ആസ്വദിക്കാൻ പറ്റുന്ന തരത്തിൽ ആദ്യ ഭാഗം മെലഡിയായും, രണ്ടാം ഭാഗം അടിച്ച് പൊളിയുമായിട്ടാണ് ഗോപി സുന്ദർ സാർ ഈ ഗാനം സംഗീത സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

സാറിന് അനവധി പുരസ്കാരങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെ കുറിച്ച് ഞങ്ങളോട് എന്താണ് പറയാനുള്ളത്?

2016-17 കാലയളവിലെ ഫോക്‌ലോർ അക്കാദമിയുടെ സംസ്ഥാന അവാർഡ് നേടാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനു മുമ്പ് എനിക്ക് ആകാശവാണിയുടെ ബി ഗ്രേഡ് ആർട്ടിസ്റ്റ് ആവാനും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് അത് ബി ഹൈ ആയും എ ഗ്രേഡ് ആയും മാറി. എ ഗ്രേഡ് ഉള്ള വേറെ ആരും നാടൻ പാട്ട് മേഖലയിലില്ല. കൂടാതെ കലാഭവൻ മണിയുടെ പേരിലുള്ള കലാഭവൻ മണി ഫൗണ്ടേഷൻ സ്റ്റേറ്റ് അവാർഡും, കലാഭവൻ മണി മെമ്മോറിയൽ സ്റ്റേറ്റ് അവാർഡും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 24 മണിക്കൂർ എഫ്ബി ലൈവ് ചെയ്തതിന്റെ ഭാഗമായി ബെസ്റ്റ് ഓഫ് ഇന്ത്യ വേൾഡ് റെക്കോർഡും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുവൈറ്റ് അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് അത് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. അന്ന് കേരളത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

നാടൻപാട്ടുകളിലൂടെ അല്ലെങ്കിൽ തനത് കലകളിലൂടെ നമുക്ക് നല്ല ആശയങ്ങളോ, ധാർമ്മികമായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളോ പകർന്നുകൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ?

ഇത് ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു വിഷയം തന്നെയാണ്. ചില നാടൻ പാട്ടുകളിലൂടെ പല സന്ദേശങ്ങളും, ആശയങ്ങളും നൽകാറുണ്ട്. നാടൻപാട്ടിലൂടെ മാത്രമല്ല, മറ്റനേകം കലകളിലൂടെയും ആശയങ്ങളും, ധാർമികമായിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളും പങ്കുവെക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ഇന്നത്തെ സമൂഹം അതിനെ ഏതു രീതിയിൽ ഉൾകൊള്ളുന്നു എന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.

വേടൻ ചെയ്യുന്ന പാട്ടുകളെ പോലെ റാപ്പുകൾ ചെയ്യാൻ കഴിയില്ലേ?

അങ്ങനെയുള്ള പാട്ടുകളും പാടാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും അതെല്ലാം ഒരു പരിധിക്കപ്പുറം കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വരാം. നാടൻപാട്ടു

കൾ പൊതുവെ നാട്ടിൻപുറത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന വയാണ്. വേടൻ ചെയ്യുന്ന പാട്ടുകൾ കൂടുതലും സന്ദേശങ്ങൾ തരുന്നവയാണ്. നാടൻപാട്ടുകളിലൂടെയും അങ്ങനെയുള്ള സന്ദേശങ്ങൾ നൽകാൻ സാധിക്കും. അതിനുദാഹരണമാണ് 'ഊണില്ലെങ്കിൽ ചിങ്ങമാസത്തിൽ എന്തിനാണ് തിരുവോണം' എന്ന ഓണപ്പാട്ട്. നാടൻപാട്ടുകളിൽ റാപ്പ് കൂടെ കലർന്നാൽ അതിന്റെ തനത് ശൈലി നഷ്ടപ്പെടും. എങ്കിലും ഇന്നത്തെ സമൂഹം വ്യത്യസ്ഥതകൾക്കു പിന്നിൽ പോകുന്നവരാണല്ലോ. അവർക്ക് എല്ലാറ്റിനും ഒരു പുതുമ ആവശ്യമാണ്. അതിനാൽ ഞാൻ ഇപ്പോൾ നാടൻപാട്ടിലും വ്യത്യസ്ഥത പുലർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്.

മലയാള സിനിമാലോകത്തെ മറ്റു സംഗീത സംവിധായകരിൽ നിന്നും സുഷിൻ ശ്യാം എങ്ങനെയാണ് വേറിട്ട് നിൽക്കുന്നത്?

സുഷിൻ ശ്യാം സാറിന്റെ മാനേജർ വിൻസെന്റ് ചേട്ടനാണ് എന്നെ ആദ്യം വിളിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്ന സമയത്ത് എനിക്ക് പോകാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യമായിരുന്നില്ല. എന്റെ അമ്മ മരണപ്പെട്ട സമയമായിരുന്നു അത്. അതുകൊണ്ട് കുറച്ചു ദിവസത്തെ ഒഴിവ് എനിക്ക് പറയേണ്ടി വന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹം വീണ്ടും എന്നെ വിളിക്കുകയുണ്ടായി. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്ക് ശേഷം ഞാൻ സുഷിൻ ശ്യാമിനെ കാണാൻ പോയിരുന്നു. ഇത്ര വൈകിയിട്ടും വളരെ മാന്യമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം എന്നോട് പെരുമാറിയത്. 'തുണ്ട്' എന്ന സിനിമയിലെ പാട്ട് കേട്ടാണ് അദ്ദേഹം 'ആവേശം' സിനിമയിലെ 'സല്പുത്രൻ പിറന്നടാ പണ്ടേ' എന്ന പാട്ട് എന്നെ കൊണ്ട് പാടിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചത്. ഓരോ പാട്ടിനും ശബ്ദത്തിനനുസരിച്ച് പാട്ടുകാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരിന്നു. അത് കൊണ്ടാവാം ഒരുപാട് വൈകിയിട്ടും എന്നെ മാറ്റി വേറെ ഒരാളെയും തിരഞ്ഞെടുക്കാതിരുന്നത്. ആവേശം എന്ന സിനിമയിലെ ഈ പാട്ടാണ് എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വഴിത്തിരിവായത്.

കർണാടക സംഗീതം പഠിക്കുമ്പോൾ അതിലേക്ക് മാത്രമേ പോകുവെന്ന് വിചാരിച്ചിരുന്നതിൽ നിന്ന് ഇപ്പോൾ നാടൻ പാട്ട് മേഖലയിലാണ് സജീവമായി നിൽക്കുന്നത്. അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം എന്താണ്?

ഓരോരുത്തർക്കും അവരുടേതായ ശബ്ദത്തിനനുസരിച്ചു മാത്രമേ പാടാൻ കഴിയുകയുള്ളു. അവരുടെ സ്വരത്തിനനുസരിച്ചുള്ള പാട്ടുകൾ തിരഞ്ഞെടുക്കണം. അത് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിലാണ് കാര്യം. കർണാടക സംഗീതം എന്റെ സ്വരത്തിനു ചേർന്നതല്ല. ഉയർന്ന സ്വരത്തിൽ പാടാൻ കഴിവുള്ളത് കൊണ്ട് നാടൻപാട്ട് രംഗത്താണ് എനിക്ക് സജീവമാകാൻ കഴിയുക എന്നത് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അതിൽ സജീവമാവുകയും ചെയ്തു.

സാറിന്റെ വരാനിരിക്കുന്ന സിനിമകൾ ഏതെല്ലാം?

ഇനിയും ആറ് സിനിമകൾ വരാനുണ്ട്. അവയുടെ പേരൊന്നും തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ല. സിനിമ എന്ന മേഖലയിൽ ഇത്രയും വളരാനുള്ള കാരണം 'ആവേശം' എന്ന സിനിമയിൽ പാടാൻ വിളിച്ചതിലൂടെയാണ്.

ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്ക് നൽകാനുള്ള സന്ദേശം എന്താണ്?

CHANGE YOUR MINDSET. നിങ്ങൾ നിങ്ങളെ തന്നെ സ്നേഹിക്കുക. നിങ്ങളിൽ തന്നെ വിശ്വസിച്ചു മുന്നോട്ട് പോവുക. ഒരു കാര്യം തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അത് നടപ്പിലാക്കാനുള്ള ഇച്ഛാശക്തി വേണം. നാളേക്ക് എന്നത് മാറ്റിനിർത്തുക. എന്ത് തടസ്സമുണ്ടായാലും ഉറച്ചുമുന്നോട്ട് പോവുകതന്നെ ചെയ്യുക.

Breaking barriers and bonding over beauty:

Our College Trip to Kodaikanal, Ramakkalmedu and Idukki

Farzeen J
II-MA English

As I sit down to pen this travelogue, I am filled with nostalgia and a sense of wonder. Our college trip to Kodaikanal, Ramakkalmedu and Idukki was more than just a vacation – it was a journey of self-discovery, bonding and breaking prejudices.

Our group of 20 students, hailing from diverse backgrounds and cultures, set off from college with a mix of excitement and apprehension. As we traveled through the winding roads of Tamil Nadu and Kerala, the scenic beauty of the Western Ghats unfolded before us. The misty mountains, lush forests and sparkling waterfalls created a breathtaking backdrop for our adventure.

Our first stop was Kodaikanal, a picturesque hill station in Tamil Nadu. As we explored the town, we were struck by its natural beauty and charm. We visited the famous Kodai Lake, walked through Bryant Park and marveled at the Pillar Rocks. But what struck us most was the warmth and hospitality of the locals. We were welcomed with open arms and our interactions with the people of Kodaikanal broke down many of our preconceived notions about the town and its inhabitants.

From Kodaikanal, we traveled to Ramakkal-medu, a small village in Idukki, Kerala. This place was a revelation – the rolling hills, the vast expanses of tea plantations and the majestic wind farms left us awestruck. We spent our days trekking through the hills, visiting the local tea factories and interacting with the villagers. We learned about the rich culture and traditions of the people of Ramakkalmedu and were humbled by their simplicity and warmth.

Our final destination was Idukki, a district in Kerala known for its natural beauty and biodiversity. We visited the Idukki Dam, amazed by the engineering marvels and the scenic beauty of the surrounding areas. We also spent time exploring the local markets, trying out the local cuisine and interacting with the people of Idukki.

As we traveled through these destinations, we realized that travel has the power to break down barriers and build connections. We saw firsthand how people from different backgrounds and cultures could come together, share experiences and form lasting bonds. We learned to appreciate the beauty of diversity and to respect the uniqueness of each individual.

Travel, in many ways, is a metaphor for life. It teaches us to be open-minded, adaptable and resilient. It helps us to see the world from different perspectives, to challenge our assumptions and to grow as individuals. As we traveled through Kodaikanal, Ramakkalmedu and Idukki, we realized that the journey was not just about reaching our destinations but about the experiences we had along the way, the people we met and the lessons we learned.

Traveling together created unbreakable bonds between us and we shared experiences that will be etched in our memories forever. We laughed together, cared for each other and supported one another through thick and thin. Our journey was not just about sightseeing but also about self-discovery and personal growth. We stepped out of our comfort zones, tried new experiences and built confidence in ourselves. Moreover, we had the opportunity to meet new people, form new connections and expand our social circles. Our interactions with locals and fellow travelers facilitated cultural exchange, broadening our perspectives and understanding. As we look back on our journey, we realize that it was not just a trip but a life-changing experience that taught us the importance of friendship, sharing, caring and exploring new horizons.

SILENT SCREAMS

She is now left scattered, her voice torn apart,
No words to speak, yet screams fill her heart.
A shadow drifts where light once gleamed.
Now she's lost in silence, where echoes screamed.

The night was dark and darker still,
He lurked like a ghost, bent to his will.
Cold hands gripped—a ruthless snare,
Stealing breath, trapping despair.

Her hands were torn, her soul left bare,
Her body stolen, her heart stripped bare.
No mercy lived on that cruel night.
No justice rose with morning light.
She cried, but the walls heard not a sound.
Her plea lay lifeless on the ground.

But silence breaks, though slow, though weak,
A voice, once lost, begins to speak.
Through shattered breath, through wounds so deep,
She rises now—she will not weep.

No longer bound by fear and shame,
She reclaims her light; she speaks her name.
And though the past still haunts her soul,
She walks ahead—she takes control.

Sthuthy Narayan P.V
II-BBA

போராடமேய் வாழ்க்கை

ஏ அல்ஹான் லுத்:.பிய்யா
மூன்றாம் ஆண்டு பி.காம் வரிவிதானம

சந்திரன், ஒரு சாதாரண குடும்பத்தை சேர்ந்தவன். அவன் காலம் முழுவதும் ஒரு பெட்ரோல் கார் வைத்திருந்தான். அவனுக்கு அந்த காரில் ஒரு விதமான பாசமும் நம்பிக்கையும் இருந்தது. எரிபொருள் நிரப்புவது, மெக்கானிக்கிடம் போவது, பழைய வழியில் ஓட்டுவது - இவை எல்லாம் அவனுக்கு பழக்கமானவை.

ஒரு நாள், அவனுடைய நண்பன் அருண், அவனை ஒரு மின்சார காரில் சுற்றிக்கொண்டு போனான். “இதுலவே இவ்வளவு அமைதியா? எந்த சத்தமும் இல்லையே!” என்று ஆச்சர்யப்பட்டான் சந்திரன். ஆனால் அவனுக்கு அந்த உணர்வு புதிதாக இருந்ததால், முழுமையாக இன்பமாகவே இருந்தது.

கொஞ்சம் நாட்கள் கழித்து, சந்திரனும் ஒரு மின்சார கார் வாங்கினான். முதல் சில நாட்கள் அந்த காரின் செயல்திறனைப் பற்றி அவன் குழப்பத்திலேயே இருந்தான். “இதன் ஓட்டுவதை புரிந்துகொள்வது சுலபமா? மின்சார நிலையங்கள் போதுமா?” என்று பல சந்தேகங்கள் அவனுக்கு இருந்தன. ஆனால், சில வாரங்களில், அவன் பழகிக்கொண்டான். இனி பெட்ரோல் நிரப்ப வேண்டிய அவசியமில்லை, மிகவும் அமைதியாகவும் வசதியாகவும் பயணம் செய்யலாம் என்று உணர்ந்தான்.

ஒரு நாள், சந்திரன் தனது பழைய நண்பர்களை சந்திக்க சென்றான். அங்கு சிலர் “மின்சார கார் நல்லதா? பெட்ரோல் காரைவிட சிறப்பா?” என்று கேட்டார்கள். சந்திரன் சிறிது சிந்தித்துவிட்டு, “ஒவ்வொரு காருக்கும் அதன் தனிப்பட்ட நல்லதும் கெட்டதும் இருக்கு. ஆனா புதிய மாற்றத்திற்கும் பழைய விஷயங்களுக்கும் இடையே போராடிக்கொண்டே தான் வாழ்க்கை இருக்கும்!” என்றான்.

அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் எல்லோருக்கும் நினைவில் நிறைந்துவிட்டது-“போராடமே வாழ்க்கை!”

THE WEIGHT OF FEELINGS

Emotions rise like silent tides,
Pulling hearts through endless seas,
A whisper soft, a roaring flood,
Yet no one truly sees.

A smile worn like fragile glass,
Cracks beneath the weight of pain,
Laughter echoes, thin and hollow,
Drowning tears that fall like rain.

Memories press like heavy stones,
Shadows clinging, never gone,
The past still lingers in the dark,
Even when the light moves on.

Some nights the silence holds too much,
Too many ghosts, too much regret,
A heart that beats but longs for rest,
A mind that won't forget.

Yet sadness sings in honest tones,
A song that scars but proves we feel,
For only those who've truly hurt,
Can know what it means to heal.

Adarsh P
II-HM CA

A CALL TO END THE VIOLENCE

Break the silence, stop the violence
A scream in the night, a cry for help
A life forever changed, a soul that's felt,
The brutal force of power, the cruel hand of fate,
A victim left shattered, a future uncertain, a life too late.

Rape, a crime so heinous, so vile, so cruel,
A violation of trust, a betrayal of rules,
An act that's not just physical, but emotional too,
A wound that cuts so deeply, it's hard to heal, it's hard to renew.

But we must break the silence, we must speak out loud,
We must stand with the victim, we must be proud,
We must create a world, where women are safe,
Where girls can grow up, without fear, without shame.

We must teach our sons, to respect and to care,
To understand that no means no and that consent is fair,
We must create a culture, where violence is not tolerated,
Where perpetrators are punished and where victims are validated.

So, let's break the silence, let's stop the violence,
Let's create a world, where rape is just a distant memory,
Let's stand together, let's speak out loud,
Let's make a difference, let's create a world that's proud.

Bhavya C.S
I-HM CS

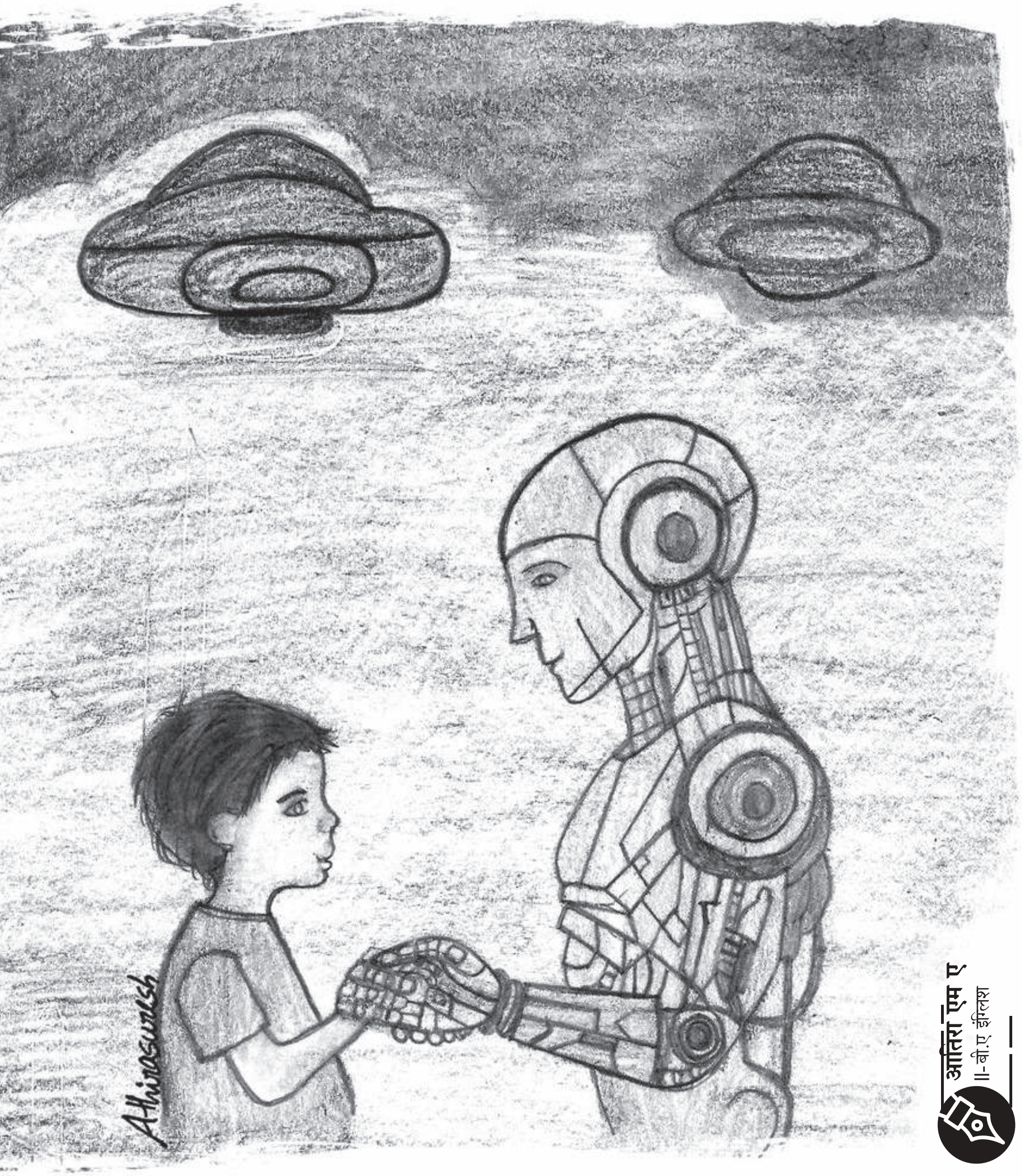

आतिरा एम ए
II-बी.ए इंग्लिश

रोबोटिक्स और भविष्य

"अंतरिक्ष में मनुष्य जो कुछ कर सकते हैं, रोबोट उससे बेहतर कर सकते हैं"- ट्रेवर पगैलेन।

इन शब्दों को ध्यान में रखते हुए रोबोटिक्स पर केंद्र करते हैं, जो नए ज़माने के हर प्रश्न का उत्तर है। रोबोटिक्स, इंजीनियरिंग और कम्प्यूटर विज्ञान का एक शाखा है जिसमें रोबोट की अवधारण, डिज़ाइन, निर्माण और संचालन शामिल हैं। रोबोटिक्स श्रेत्र का उद्देश्य बुध्दिमान मशीन बनाना है।

रोबोटिक्स तथा यान्त्रिक शास्त्र के छू सकता है। एआई के आविष्कार ने सांकेतिक शास्त्र कई पीढ़ियों के राज़ खोलकर, अनगिनत रहस्यों को सुलझा कर, मानवजाति प्रबुद्ध किया है। अब तक हमने रोबोटिक्स के द्वारा अपने सामान्य जीवनशैली को सरल बनाया है। भविष्य में ह्यूमनॉइड रोबोट और स्वचालित रोबोट के आविष्कार भी मुमकिन है।

एलॉन मुस्क, प्रसिद्ध व्यवसायी ने (२०२३-२४) में पहला ऐसा रोकेट (स्टारशिप) बनाया था जो अंतरिक्ष जाकर लौट आया था। यह पूरी तरह से पुनः प्रयोज्य और मनुष्यों और माल को अंतरग्रहीय मिशन में ले जाने में सक्षम है। आपके लक्ष्य है रोबोटिक्स और शास्त्रीय आविष्कारों के द्वारा भविष्य में मंगल ग्रह पर आत्मनिर्भर कॉलोनी बनाए । आपके योगदानों से इन्सान का जीवन सरल और सौंदर्य से परिपूर्ण हो गया है।

रोबोटिक्स के कई फायदे हैं जैसे, मनुष्य की तुलना में रोबोट अधिक तेजी और सटीकता से विविध कार्य कर सकते हैं। जिससे त्रुटियां कम और उत्पादन बढ़ती है। निर्माण और सर्जरि जैसे क्षेत्रों में भी रोबोट तेज़ी और उच्च सटीकता से कार्य सुनिश्चित करते हैं जिससे बेहतर गुणवत्ता वाले उत्पाद और चिकित्सा प्रक्रिया संभव होती हैं।

रोबोट गहरी समुद्र में खोज, अंतरिक्ष प्रयाण, या खतरनाक पदार्थों को संभालने जैसे जोखिमपूर्ण कार्य कर सकते हैं। इंसानों के विपरित, रोबोट को आराम करने कि आवश्यकता नहीं होती, जिससे हर वक्त संचालन संभव होता है और कार्यकुशलता बढ़ती है। इतना ही नहीं, समय के साथ, रोबोट श्रम लागत और संचालन व्यय को कम कर सकते हैं। जितना रोबोटिक्स के लाभ हैं उतने ही नुकसान भी हो सकता है।

उदाहरण रोबोटिक्स ने औद्योगिक विकास में योगदान दिया है, उत्पादन में बढ़ावा दिया है, और नए व्यावसायिक अवसर पैदा करता है। रोबोटि क्स- ए ऐ संचालित, सहायक, स्वायत्त शासन और स्मार्ट होम तकनीकों के माध्यम से रोजमर्रा की जिंदगी को बदल दिया है। रोबोटिक्स भविष्य को आकार दे रहा है, जिससे नए संभावनाएं और चुनौती, दोनों उत्पन्न हो रही हैं।

जैसे एक सिक्के के दो पहलू होते हैं, हर चीज़ का गुण और दोष को समझना बहुत ज़रूरी है। अर्थात अगर रोबोटिक्स के द्वारा हम इस प्रपंच के अनसुने किस्से का पर्दा खोलते हैं तो उसके अंजाम का भी ध्यान रखना होगा। क्योंकि कई बार इन्सानों के कर्म प्रकृति केलिए हानिकारक साबित हो चुका है और प्रकृति की सुरक्षा हमारा कर्त्तव्य हैं। इसलिए अगर रोबोटि क्स या शास्त्र का सही इस्तेमाल किया जाएगा तो शायद हम इस धरती की खोई हुई चमक वापस ला पाएंगे।

कुछ अनकही मगर मशहूर विवादों के अनुसार जैसे ही हमारे समाज में स्वचालित रोबोट फ़ैल जाते हैं, मनुष्य आलस की समस्या से पीड़ित होंगे, अर्थात मनुष्य अपने जीवन के दिनचर्या भी करने से इन्कार करके रोबोट पर पूर्ण निर्भर हो जाएंगे और यह आलस उसके स्वास्थ्य में प्रभावित होता है। कुछ अफवाहें रोबोट की मानविकता के प्रति निष्ठा पर सवाल उठाते हैं तो इसपर वैज्ञानिकों का कहना है कि रोबोट जैसे भी बने हो, वे खुद से निर्णय लेने के काबिल नहीं है। इसलिए रोबोट मानवीकता के खिलाफ कोई कदम नहीं उठा सकते हैं। उम्मीद है कि जब तक रोबोट मानव जाति की समृद्धि में सहायक रहेंगे, तब तक यह कहा जा सकता है कि रोबोट हमारे भविष्य की आशा बने रहेंगे।

The Love She will never know

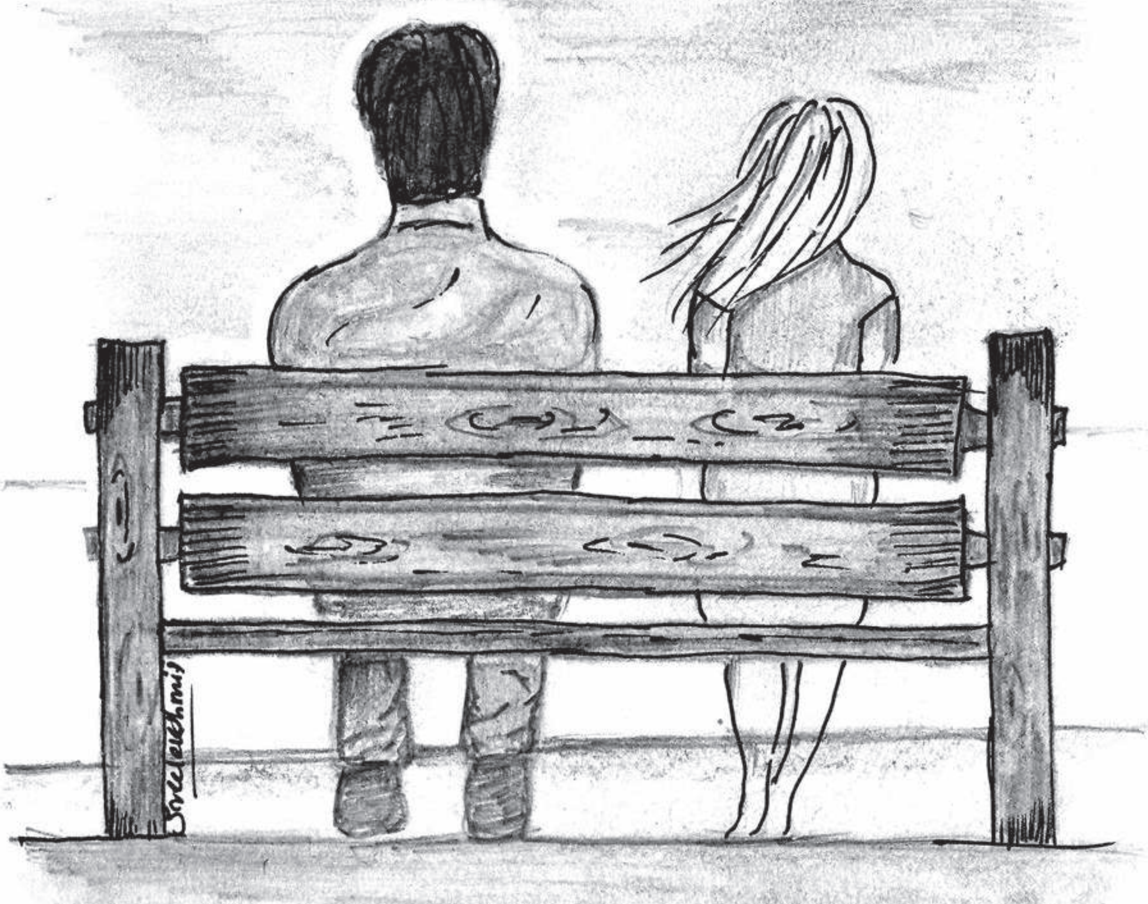

She is the dream I can never hold,
A story left untold.
She smiles and my world stands still.
Yet I am just a passing chill.

I speak in silence, love in vain;
She never sees; she feels no pain.
A ghost beside her, never known,
Loving her, but all alone.

I find her in the songs I play,
In empty nights and words, I pray.
She'll never know; she'll never see,
Yet hope still lives inside of me.

I tell myself, "Maybe one day,"
Maybe she'll look my way.
But deep inside, I know it's true-
Some love is never meant for two.

Ashwin S
II-BCA (A)

Tomorrow

It feels heavy today and my heart feels cold.
And every step feels like it's been delayed.
Dreams feel distant and hope seems small.
But remember tomorrow will come.
Night will come but no dark lasts forever.
Every dawn is a chance to rise,
A brighter tomorrow will fill the sky.
You may feel the path ahead is unclear.
But tomorrow brings it free from fear.
Each small step you take will lead to a brighter tomorrow.
Hope lives in each moment we pass through,
And in that hope, a new dawn awaits.
So always hold on to hope; the morning light will come.
A brighter tomorrow will come to embrace you.

Reshma Revi
II-MA English

Within Reach, Beyond Grasp

Neeraj K Das
II-B.Com Finance (B)

He spends his days looking for his other half.
A heart laid bare and a soul laid bare,
Every breath, every whisper, every plea,
Speaks stories untold she'll never see.

He crafts his days around her name.
Each moment he lives, he seeks her light.
A fortress built from love's own stone,
Yet she stands near, but all alone.

He tends the garden of her grace.
With every glance, a soft embrace,
Her laughter paints his skies in gold.
But her heart is a story yet untold.

She keeps him close, yet far away.
A distant star, a fleeting ray,
In every touch, a hint of frost,
In every sigh, the warmth is lost.

His love, like a river, deep and wide,
Flowing strongly, by her side,
But she crosses the waters with no heed.
In the twilight of a dream that's never lost.

He waits with patience, gentle and true.
While shadows of her heart entwine,
For in his love, there lies a plea,
For her to see what he could be.

Yet still, he loves with all his might.
A spark that lights the darkest sky
In every heartbeat, hopes are sown,
For one day, he might not be alone.

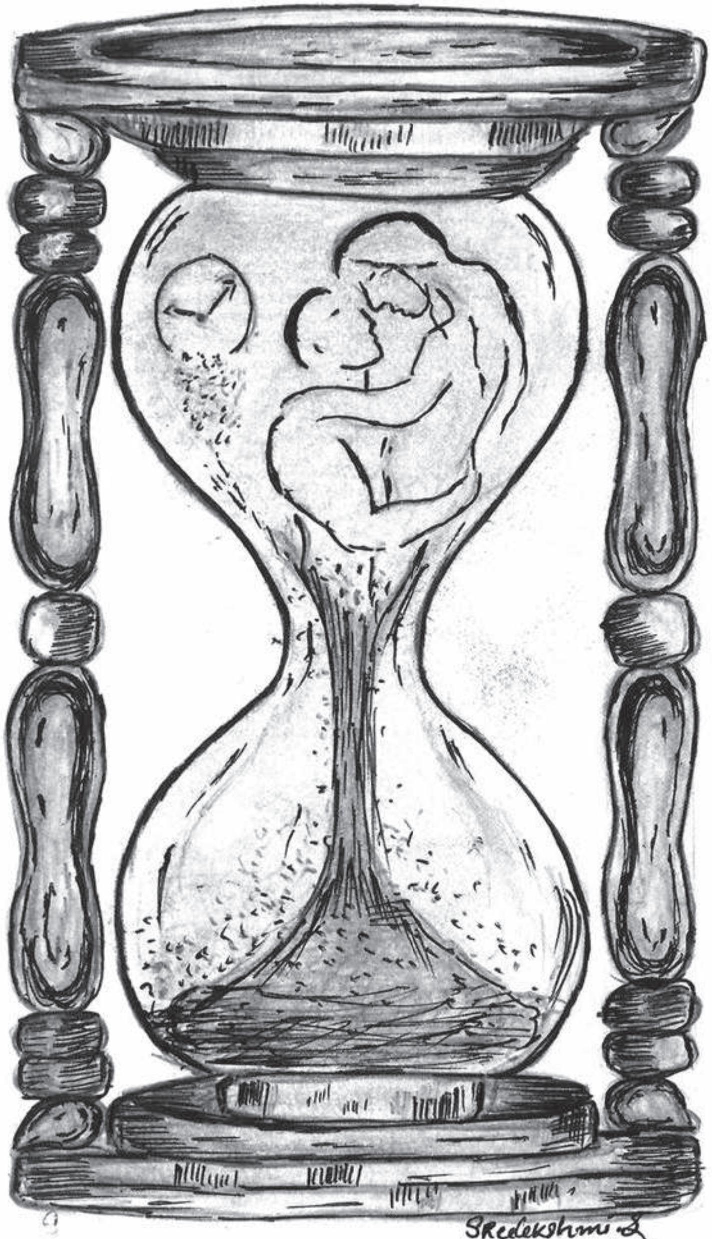

THE HOURGLASS

Every speck of sand that flows down the glass
Reminds me that the moment has passed.
No matter how much I want to stay
The river of time floats me away.
It leaves me stranded on a shifting shore.
Where the echoes of laughter are heard no more.
I reach for memories, like grasping air.
But they just keep slipping through my fingers.
The whispers of "yesterday," a time that passed
Are lost to shadows, just a dim hue.
I clutch at shards of what has been.
A broken mirror reflecting a lost scene
Fragments of the past deep within my soul
A painted canvas, lost within a dream
The hourglass whispers, "Time will have its way."
And steals the light from yesterday's bright day.

Neeraj K. Das
II-B.Com Finance (B)

TURNING BLACK

Everything seems easy, but life just moves on.
I am already reaching my mid-twenties; it just goes on.
I wonder what I have done? - rot in life?
Each step is heavy and dullness smears..
Everyone feels capable.
And I have reached nothing;

If my life were on screen,
I would hear snoozes and slurs.
Mock away, everyone; I will still rot.
Oh! How I wish to slip away in sleep;
A surprise trump card is all that's left.
Curiosity watching will shapeshift to furious.
As a blank face is what awaits them when it all flips.

And the story ends...
Click away now that the screen has faded.
Black is all you will see.
Dark than dull is all that is left.
It is better this way anyway.

M.K. Sree Lakshmi
II-MA English

BIOPIC OF BILLION CONSUMERIST HUMANS

Megha R
I-MA English

There was a lot of stuff.
Most of it wasn't anything for gray
matters.
Sense has that special habit to ignore,
tease and betray them.
But those stuck, toasted and fried things were there.
They were nothing, but they were
'Elements' that had no stuff to share but one!
Stuffing doesn't stop and it becomes a trend: exposure and identity.
Wish lists went out of boxes and discussed much about dissatisfaction.
They were forming like a huge hill.
Like soil holding hands to become rocks
Plastics created a hut.
They make families for mosquitoes.
They helped rats and cats, but
They were nothing more than a wrap for Earth.
Useful and Useless were roaming around the rooms.
Glasses giggled; plates were sleeping on other peers.
Spoon singers danced, jumped and bargained for space.
All those staff were super happy to fight for leftover rooms.
Hunger for a new model and junk left their eyes moving like a bouncing ball.
They become like horses to hunt the rooms.
Capture the branded waste supposed to be used one time…
An unhappy man sitting over his stuff was a view from the West.
Someone found an exact picture from the east.
All the special members from Earth become equal when it comes to
industrial wrapping traps.

WHISPERS IN THE DARK

In shadows deep, my heart does pine,
For love unspoken, never mine.
Silent yearning, like a gentle dove,
Flies alone in the skies above.

I watch you smile, my world aglow,
Yet you do not, my love, know.
A secret kept, a silent tear,
Longing for you, so dear.

In dreams at night, you're by my side,
But morning breaks and love must hide.
Unseen and unheard, my love remains,
A bittersweet ache, enduring pains.

For love unreturned, my heart does ache,
But still, I hope, for your sweet sake.
Though you may never feel the same,
In my heart, you'll always claim.

Neeraj K. Das
II-B.Com Finance (B)

औरत

मीनाक्षी जे
I-बी.कॉम टैक्सेशन

तुम उसे दुख पहुंचा सकते हो,
पर वह कभी नहीं रोती।
तुम उसे आसानी से धोखा दे सकते हो,
पर वह कभी बदला नहीं लेती।

तुम उसे चोट पहुंचा सकते हो,
वह जानती है कि लोग उसे चोट पहुंचा रहे हैं,
फिर भी वह कभी प्रतिक्रिया नहीं देती।

तुम उसे दोष दे सकते हो,
पर वह कभी जवाब नहीं देती।
क्योंकि वह एक माँ है,
जो आग से बनी है, कोयले से बनी है।
वह एक देवी है, जिसे छुआ जा सकता है।

Life after Death

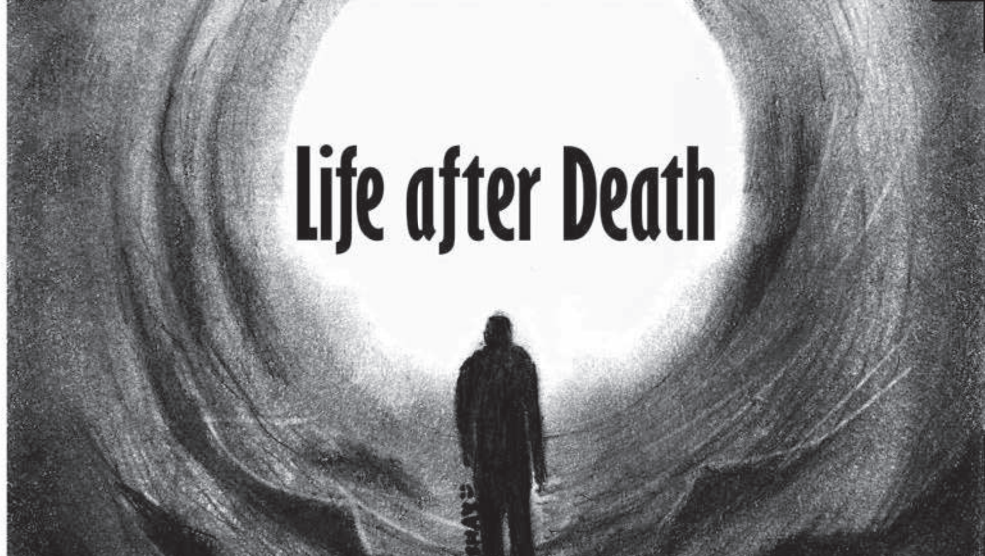

Merlin Melina B
I-BBA

Life's beauty is undeniable, yet death's mystery beckons.
A realm unknown, where our fate is spoken.
We live with mortality's awareness, a constant hum.
A future uncertain, beyond life's fragile sum.

Do heavens await or is it mere myth?
Rebirth or eternal rest? Theories swirl, no clear path.
We depart, leaving love and scorn behind,
Mourned by some, celebrated by others, fate entwined.

In death's wake, a spectrum of emotions unfold.
Grief's heavy chains, acceptance's gradual hold.
Theories abound, a maze to navigate.
I choose to believe in reincarnation's promise.

A tunnel's darkness, illuminated by radiant light,
Oblivion's threshold, rebirth's awakening sight.
Newborn cries echo memories of lives past.
Forgotten with time, a new journey to amass.

The universe's patterns, harmony and design,
Reincarnation's cycle, soul's eternal alignment.
Energy transforms, never lost, only reborn.
Infinite journeys, growth and lessons to learn.

AREA 51 CONSPIRACY:
Uncovering The Mystery

T.R. Resmi
II-BCA (A)

Area 51, located in the Nevada desert, has long been a source of fascination and conspiracy theories. Officially, it is a highly classified U.S. Air Force base used for testing advanced aircraft and technology. However, many believe it hides far more than the government admits.

Area 51 is shrouded in secrecy. The U.S. government didn't officially acknowledge its existence until 2013. The base is surrounded by high-security measures, such as "No Trespassing" signs, cameras and armed guards. This secrecy has fueled speculation about what happens inside.

One of the most popular conspiracy theories is that Area 51 is where the U.S. government stores evidence of UFOs (unidentified flying objects) and aliens. Some claim that the remains of a UFO that crashed in Roswell, New Mexico, in 1947 were brought to Area 51 for study. Others believe the base is home to living extraterrestrials or advanced alien technology.

Skeptics argue that the base's purpose is simpler: testing top-secret military aircraft.

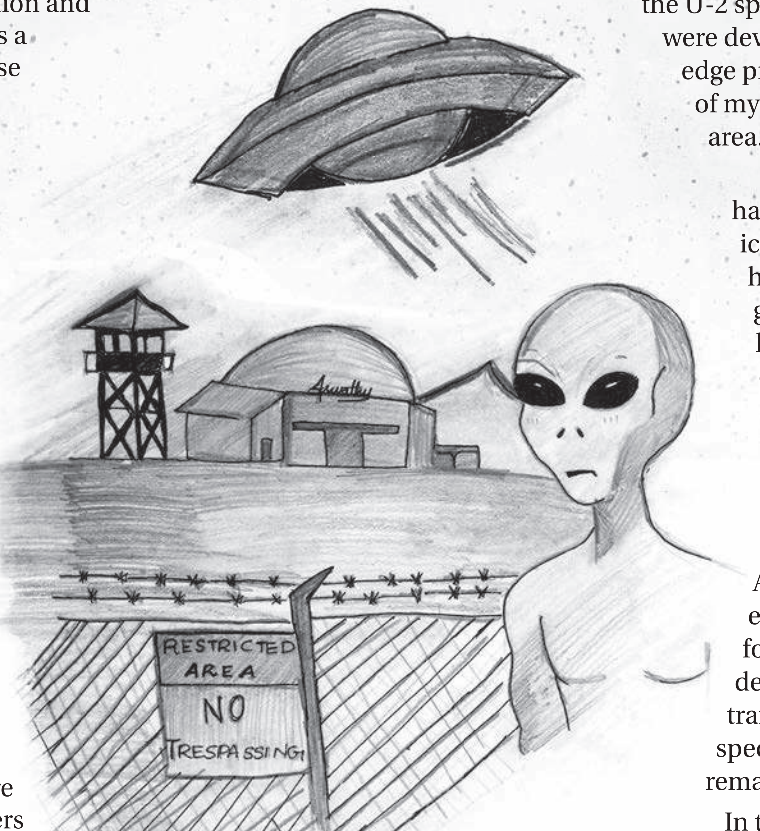

Over the years, many advanced planes, like the U-2 spy plane and the stealth bomber, were developed there. These cutting-edge projects could explain sightings of mysterious flying objects in the area.

Movies, TV shows and books have turned Area 51 into a cultural icon. It is often portrayed as a hub for alien activity and government cover-ups. Events like the 2019 "Storm Area 51" campaign, where millions joked about invading the base to "see them aliens," show how deeply it has captured public imagination.

While the exact activities at Area 51 remain classified, most experts agree it is primarily a site for military research and development. Still, the lack of transparency leaves room for speculation and many questions remain unanswered.

In the end, Area 51 remains as a symbol of mystery, secrecy and human desire to uncover the unknown. Whether it's aliens or advanced technology, the truth is likely hidden behind the desert's tightly guarded gates.

കുഴിച്ചെടുത്ത നിധികൾ

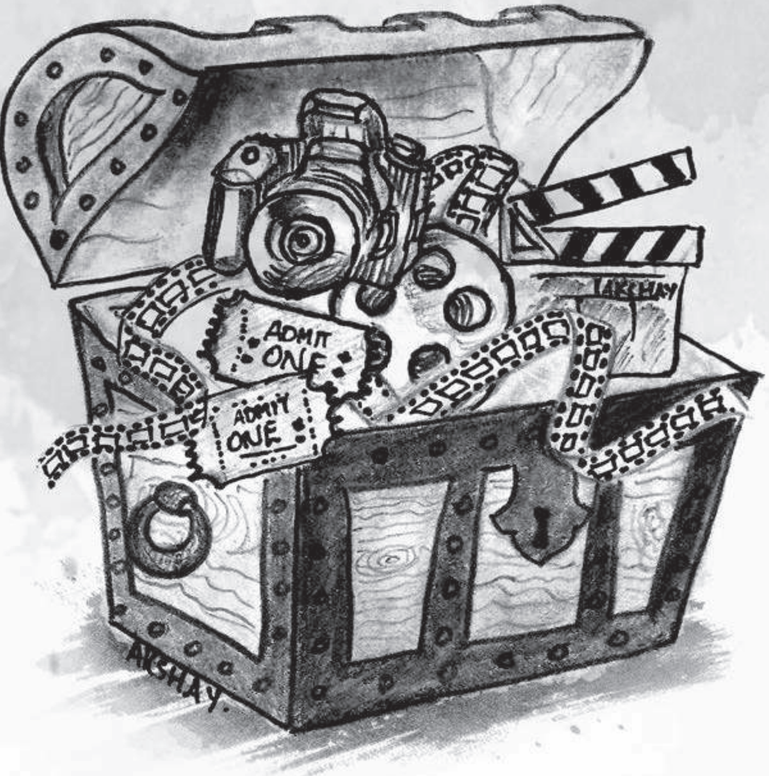

റോയ്സ്. എം. നൈനാൻ
I-ബി ബി എ

നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒട്ടനവധി പുസ്തങ്ങളും സിനിമകളും നമ്മൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും. ചില സിനിമകളും പുസ്തകങ്ങളും നമ്മളെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ടാവും. എന്നാൽ അവ മറ്റുള്ളവരെ അത്ര അധികം അത്ഭുതപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാവില്ല. അങ്ങനെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വളരെയധികം സ്വാധീനം ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു പുസ്തകമായിരുന്നു ബെന്യാമിൻ എഴുതിയ "ആടുജീവിതം". നീണ്ട കാലത്തെ പ്രവാസ അടിമത്വത്തിൽ ജീവിച്ച നജീബ് എന്ന ഒരു സാധാരണക്കാരന്റെ ജീവിതത്തെ ആസ്പദമാക്കി 2008-ൽ ആണ് ഈ പുസ്തകം പുറത്തുവന്നത്. പിന്നിട് സിനിമ സംവിധായകൻ ബ്ലെസ്സി ഈ പുസ്തകം വായിക്കുകയും അദ്ദേഹം ഈ നോവലിനെ ഒരു സിനിമയാക്കുകയും ചെയ്തു. നീണ്ട 16 വർഷത്തിന്റെ കാത്തിരിപ്പിനൊടുവിൽ അദ്ദേഹം 2024-ൽ ഈ സിനിമ മലയാള സിനിമാചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വിജയമാക്കുകയും പുതിയ തലമുറക്ക് ഒരു അത്ഭുതമാക്കുകയും ചെയ്തു.

അനേകം അവാർഡുകൾ ഈ ചിത്രം വാരിക്കൂട്ടി. ബെന്യാമിൻ ഒരു വാർത്താക്കുറിപ്പിൽ പറയുകയുണ്ടായി, ഈ പുസ്തകം ഇറങ്ങിയ സമയത്ത് ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രമേ ഈ പുസ്തകം വായിക്കാൻ ഇടയായുള്ളൂ. പിന്നീട് ഇത് സിനിമയായപ്പോൾ കൂടുതൽ പേർ ഈ പുസ്തകം വായിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇപ്പോൾ ഒട്ടനവധി നോവലുകൾ, പുസ്തകങ്ങൾ സിനിമയാവാൻ പോവുകയാണ്. എം. ടി വാസുദേവൻ നായരുടെ 'രണ്ടാമൂഴം', അതേപോലെ തന്നെ 'വിലയത്ത് ബുദ്ധ' തുടങ്ങിയവ സിനിമയാകുന്നു. ഇതുകാരണം നമ്മുടെ യുവതലമുറയിലെ കൂടുതൽ പേർ പുസ്തകങ്ങളുടെ സാഹിത്യത്തിലേക്ക് തിരിയുകയാണ്.

അതേപോലെ തന്നെ സിനിമകൾ നമ്മെ സ്വാധീനിക്കുകയും എന്നാൽ പ്രേഷകർ അതിനു തയ്യാറാവാതെയിരുന്ന സിനിമകളും ഒട്ടനവധി ഉണ്ട്. അതിൽ ഒന്നാണ് 2004-ൽ ഷാരൂഖ് ഖാൻ നായകൻ ആയി അഭിനയിച്ച "സ്വദേശ്" എന്ന ചിത്രം. ആശുതോഷ് ഗൗരിക്കർ ആണ് ചിത്രം സംവിധാനം ചെയ്തത്. നീണ്ട വർഷങ്ങൾക്കൊടുവിൽ തന്റെ മുത്തശ്ശിയെ കാണാൻ മോഹൻ എന്ന യുവാവ് വിദേശത്തു നിന്നു വരുകയും പിന്നീട് അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വന്തം ഗ്രാമത്തെയും രാജ്യത്തെയും എങ്ങനെ സ്നേഹിക്കുന്നു എന്നതാണ് ചിത്രം പറയുന്നത്. ഈ ചിത്രത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗത്ത് നായകൻ തിരിച്ച് തന്റെ ജോലി സ്ഥലത്തേക്കു പോകുന്ന സമയത്ത് റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ ഒരു ബാലൻ അവന്റെ വിശപ്പടക്കാനായി ഒരു ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുകയും, റെയിൽവേയിലൂടെ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും പൈസയ്ക്കായി ഓടി നടന്ന് ജീവിക്കാൻ നോക്കുമ്പോളാണ് നായകൻ കാണുന്നത് ഒരു നേരം ഉടുക്കാൻ പോലും വസ്ത്രമില്ലാത്ത നമ്മുടെ ഭാവി തലമുറയെ.

പിന്നീട് ഈ ചിത്രം ഓസ്കാർ നോമിനേഷനിൽ പോവുകയും അവസാന റൗണ്ടിൽ പുറത്താവുകയും ചെയ്തു. പ്രേക്ഷകർ ഈ സിനിമയെ ഏറ്റെടുക്കാൻ വൈകിയത് കൊണ്ടാണ് ഈ ചിത്രം വലിയ വിജയമാവാതെ പോയത് എന്നാണ് പത്രമാധ്യമങ്ങൾ പറയുന്നത്. ആ വർഷം തന്നെ ഷാരൂഖ് ഖാൻ അഭിനയിച്ച വേറെ രണ്ടു ചിത്രങ്ങൾ ഇറങ്ങുകയും "സ്വദേശ്" എന്ന ചിത്രവുമായി തികച്ചും വ്യത്യാസമായ കഥയായതു കൊണ്ട് തന്നെ അധികം പ്രേക്ഷക സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ ഈ സിനിമക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. മറ്റു സിനിമകളെക്കാൾ വലിയ താരനിരയോ, പാട്ടുകളോ, കാൻവാസിലോ അല്ല ഈ ചിത്രം പുറത്ത് വന്നത് എന്നതാണ് സത്യം. എന്നാൽ ഈ സിനിമ ഇപ്പോൾ സമൂഹമാധ്യമങ്ങളിലും മറ്റു പല സിനിമ ഫെസ്റ്റിവലുകളിലും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഇതുകാരണം
നമ്മുടെ യുവതലമുറയിലെ
കൂടുതൽ പേർ
പുസ്തകങ്ങളുടെ
സാഹിത്യത്തിലേക്ക്
തിരിയുകയാണ്.

AT THE END

When events do not go my way,
I do not say this with pride
Or when things are not the way they should be,
As they are in my mind.

When all around me,
All I see is shattered dreams and despair;
They ask me, “How do you have faith?”
When everything seems so unfair.

I say faith to me is like the wee lamps,
Lit along the length of a long and dark cave
And guide trudging travellers towards the inevitable light at the end,
Giving enough hope to be brave.

Omkar Kalyanaraman
I-BCA (A)

മൃത്യു നാട്യം

ആരു നീ എന്നൊന്നു ചൊല്ലു നീ മരണമേ
ആരും കൊതിക്കാത്ത നിന്റെ ഈ സാമീപ്യം
ആരും ക്ഷണിക്കാത്തൊരതിഥിയായ് നീ വന്നു
ആരോരുമറിയാതെ നീയങ്ങകന്നു പോയ്
ആരാലും നിന്നെ തടഞ്ഞിടാനാവില്ല
ആരാലും നിന്നെ അകറ്റിടാനാവില്ല
എന്തൊരു ക്രൂരമാം നിൻ മാനസത്തിൽ
എന്തൊരു ശാന്തമാം നിന്റെ മടക്കം
ആരാലും നിന്നെ പ്രവചിക്കയാവില്ല
ആരാലും നിന്നെ ജയിക്കുവാനാകില്ല
ഇന്നുള്ള ശാസ്ത്രമിതെത്ര വളർന്നാലും
നിന്നെ ജയിക്കാനിതാവുന്നതില്ലല്ലോ
സർവൈവ ശക്തനാം ദൈവങ്ങൾ പോലുമെ
കൂപ്പു മടക്കുന്നതും നിന്റെ മുന്നിലായ്
നീ എന്തിനീ ഉള്ള സ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം
കത്തിജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിയിലടക്കുന്നു
ആരു നീ എന്നൊന്നു ചൊല്ലു നീ മരണമേ
ആരും കൊതിക്കാത്ത നിന്റെ ഈ സാമീപ്യം

ആദർശ് പി
II-ബി.കോം ഫിനാൻസ് (ബി)

SHADOWS OF THE PAST

I thought I'd finally found happiness,
A sense of peace that would forever last.
I thought I'd figured myself out,
But it was all just a fleeting doubt.

The joy I'd grasped was torn from my hands,
Leaving me with shattered plans.
It feels like fate is pushing me back,
Into the darkness I'd desperately tried to unpack.

My dreams, my talents, all taken away,
As if I'm unworthy of love's gentle sway.
Those dreaded days have returned once more,
Filling my heart with fear, my mind with a thousand worries galore.

Panic attacks, overthinking, the darkness closes in,
A never-ending cycle that threatens to consume me within.
Those days I thought were behind me, lost in the past,
Have come back to haunt me, to forever last.

I'm left with nothing but shattered remains,
A soul crushed by the weight of unrelenting pain.

Merlin Melina B
I-BBA

The Weighing Words

They teach us to dream, yet hold us tight,
Demanding we soar, but fearing our flight,
With voices like thunder, they carve out our way,
Ignoring the storms we battle each day.

“Be strong” they insist, “Don’t falter, don’t break”,
Yet pile on the burden they fear we’d make.
Their wishes, their fears our shoulders must bear,
Yet our own hopes vanish in thin air.

We long to be heard, to carve paths of our own,
Not to live in the shadows of lives they’ve outgrown.
But still, we stand, though weary and torn,
For one day, we’ll rise as free and reborn.

Athira M A
II-BA English

Sheethal N B
I-B.Sc Psychology

NESTOR

Once upon a time, in the town of Mythaven, there lived a boy named Nestor. In this universe, towns were divided based on power and ruled by the most powerful person among them. Mythaven was mainly inhabited by witches and sorcerers and was ruled by Achilles, the most powerful sorcerer to ever live. Achilles had sat on the throne for the past fifty years, as no one had been deemed worthy to take his place.

During the early days of his rule, Achilles passed a law stating that any child born without powers would be executed at birth. Ironically, Achilles himself had been born without any powers. He was bullied by his peers and looked down upon for his lack of magical ability. One day, desperate and angry, he decided to sell his soul to the gods of hell in exchange for immortality and the power of life - one of the rarest and most feared powers.

But his wish wasn't granted easily. To gain their trust, Achilles had to serve the gods of hell for as long as they demanded. He worked tirelessly for nearly a hundred years before the gods finally fulfilled his wish. He became the greatest sorcerer to ever live. However, the gods had placed a condition: Achilles could only be killed by a mortal without any magical powers.

No mortal child had been born in the fifty years of his reign-until Nestor. Nestor was the son of Achilles and Judith, but only Judith knew he had no powers. Judith possessed the ability to control people's minds and she used this power to brainwash Achilles into believing that their son had died at birth. She knew that if Achilles learned the truth, he would have killed Nestor.

To protect him, Judith sent Nestor to live with her brother- Nestor's uncle- in the Dark Forest, a place feared by all because of the monstrous

hounds that lived there. But Nestor's uncle had the power to control beings, so Judith knew her son would be safe. For seventeen years, Nestor lived in the forest, completely unaware of the outside world. His mother visited him every day, but never told him the truth.

Curious about life beyond the forest, Nestor decided to sneak out on his eighteenth birthday without telling his mother. When he reached Mythaven, he was mesmerized by its beauty- but quickly noticed that everyone had powers except him. As he wandered the town, a guard recognized him as a mortal and captured him, bringing him before Achilles.

Achilles, believing in the prophecy that a mortal would end his life, ordered Nestor to be executed. But just in time, Judith rushed in and saved her son. Nestor, furious at his mother for hiding the truth- about the town, the prophecy and his own existence- decided to follow in his father's footsteps. He vowed to work for the gods of hell and gain the power of death, so he could become the perfect son Achilles had always wanted and finally earn peace.

Nestor worked for the gods for two hundred years. When he returned, he went straight to see his father. Achilles looked miserable. After ruling Mythaven for five hundred years, he was tired and joyless. He begged his son to end his life and take the throne.

Nestor had endured two centuries of hardship to earn the power that would allow him to stand beside his father. But when he saw Achilles's suffering, he chose to end his father's life and grant him peace.

Nestor took the throne, but he was unhappy. Now immortal, he feared that he would become like his father. Just three years into his reign, Nestor ended his own life.

No one has ruled Mythaven since.

जान्हवी के
I-बी.सी.ए (ए)

एक नया अध्याय

रोहन लंदन में लॉ की पढ़ाई कर रहे थे। उस समय भारत के पश्चिम बंगाल राज्य के एक छोटे से गाँव साम्बेला में चौधरी सबसे अमीर हुआ करते थे और रोहन का परिवार था। उस समय बाल विवाह, दहेज, सती सब आम बात थी। चीजें उस समय बदल गईं जब रोहन को भारत में होने वाली सभी चीजों के बारे में पता चला जब एक छोटे बच्चे को सती

करने के लिए लाया गया था। उन्होंने उसी समय अपने परिवार को बुलाया और गाँव में हो रही घटनाओं के बारे में पूछा। उनके परिवार ने कहा कि आप इतने हैरान क्यों हो रहे हैं, ये सब चीजें आम हैं और महिला को अपने पति के लिए ऐसा करना पड़ता है। रोहन समझ गया कि अपने गाँव में रहना और वहाँ चीज़ें बदलना लंदन में अदालती मामलों को संभालने से अधिक महत्वपूर्ण है।

लंदन में होने के कारण उनके विचार गाँव के लोगों से बहुत आगे थे। उन्होंने देखा कि पुरुष समुदाय द्वारा समय-समय पर महिलाओं का अपमान किया जाता हैं। उन्होंने महसूस किया कि महिलाओं को शिक्षा देना सबसे महत्वपूर्ण काम है जो किया जाना चाहिए क्योंकि उन बेचारों को यह भी नहीं पता कि उनके साथ ऐसा व्यवहार किया जा रहा है जो सही नहीं है। तभी उन्हें अपने गांव की महक नाम की एक छोटी लड़की से बातचीत करने का मौका मिला। उनके बीच बहुत अच्छा रिश्ता बन गया, और यह वह जगह थी जहाँ उन्हें गांव के आस-पास होने वाली गहरी घटनाओं के बारे में पता चला।

उन्होंने कहा कि लड़कियों का शिक्षित होना गलत बात है; ऐसा लोग उनसे कहते थे, लेकिन वह हमेशा अपने भाई को पढ़ते हुए देखती थीं। उसकी माँ और पिता ने उसे घर के कामों में व्यस्त रखा और उसके दिमाग में यह बात भर दी कि लड़की किताबों के आसपास नहीं बल्कि रसोई में अच्छी लगती है। उसने उसे सलाह दी कि उसे गलत सिखाया जा रहा है। शिक्षा एक ऐसी चीज़ है जो हर एक को मिलनी चाहिए। यदि वे तुम्हें अब से बुरा न सिखाएँ।

फिर उन्होंने उसे बुनियादी बातों से ही पढ़ाना शुरू कर दिया। उन्होंने गांवों में सभी के लिए परामर्श कक्षाएं आयोजित कीं और उन्हें बताया कि शिक्षा केवल लड़कों के लिए ही नहीं, बल्कि सभी के लिए आवश्यक है। और महिला को काम करने और पैसा कमाने का मौका देना दोनों के लिए समान रूप से अच्छा है ताकि घर के पुरुष पर कम बोझ पड़े और महिला भी रसोई में रहने के बजाय अपने पैरों पर खड़ी हो सके और अपनी क्षमताओं का पता लगा सके।

इस तरह की सलाह के बाद महिलाएं प्रेरित हुईं और छोटे पैमाने पर व्यवसाय करना शुरू कर दिया, जैसे कपड़े बुनना, चटाई बनाना, बाजारों में चीजें बेचना आदि... पहले तो पुरुष समुदाय उत्तेजित था, लेकिन समय के साथ उन्हें एहसास हुआ कि उन्हें जो कई काम करने थे, वे अब परिवार में दो लोगों के बीच बंट गए हैं और उन्हें इतना तनाव लेने की जरूरत नहीं है। महिलाओं को भी एक अलग अनुभव मिलने लगा जो उन्हें बहुत पसंद आया और उन्होंने पहले कभी ऐसी चीजों का अनुभव नहीं किया था और अपने पैरों पर खड़ी होना शुरू कर दिया। लड़कियाँ स्कूल जाने लगीं। इन सभी बदलावों को देखकर रोहन बहुत खुश था और अपने घर आने से संतुष्ट था।

कई महिलाओं को काम करते देख कई गैर-कामकाजी महिलाओं ने भी उनके साथ काम करना शुरू कर दिया, और यह सिलसिला जारी रहा, और उसी दिन से महिला समुदाय ने अपने जीवन में एक नया अध्याय शुरू किया है।

നിഴൽ

ആതിര പി. എസ്
I-എം.എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

എന്നും നിന്റെ കൂടെ നിന്നിലൊരാളായി ജീവിച്ചു ഞാൻ
നിന്റെ പാതകളെ പിന്തുടർന്നു
കൊണ്ടേയിരുന്നു.
നിനക്കായി മാത്രം ജീവിച്ചു,
നിന്റെ തെറ്റുകൾക്കും ശരികൾക്കും
എല്ലാത്തിനും കൂടെ നിന്നു.
നിന്റെ സന്തോഷത്തിലും ദുഃഖത്തിലും
കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു ഞാൻ
നീ എന്ന ലോകത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന
എനിക്ക് എന്നും വെളിച്ചത്തിൽ എത്തുമ്പോളേ നിന്നെ
കാണുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളു.
എന്നിരുന്നാലും ഞാൻ അതിൽ
സന്തുഷ്ടയായിരുന്നു.
നിന്നിലൂടെ നിന്റെ പാതകളിലൂടെ ഞാൻ
ഈ ലോകത്തെ കണ്ടു!
കണ്ടു കൊതി തീർന്നിട്ടില്ല...
ഇനിയും നിന്നിലൊരാളായി ഇരിക്കുവാൻ കൊതിക്കുന്നു ഞാൻ
എങ്കിലോ ആ നിന്നെയോ എന്നെയോ
ഇന്ന് ഈ ലോകത്ത് കാണുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.
എല്ലാവരും കാണുന്ന ഈ ലോകം നമുക്കുള്ളതല്ലെന്ന്
തിരിച്ചറിയുവാൻ, ഇത്രയും നാൾ വേണ്ടി വന്നു.
എങ്കിലും ഓർക്കുവാൻ ഭൂഗോളം പോൽ ഓർമ്മകൾ കൂടെയുണ്ട്.
നിനക്കു തണലായി ഞാൻ നിന്നിൽ ഉള്ളതുപോലും,
നീ ഒരു നിമിഷം പോലും ഓർത്തിരുന്നില്ല.
അത് എന്നും എനിക്കൊരു വേദനയാണ്
നിന്റെ പാതയിൽ ഞാനും നിന്റെ കൈകൾ കോർത്തുപിടിച്ച് നടക്കുവാൻ...
മനസ്സുകൾ തമ്മിൽ കാണുവാൻ എല്ലാം കൊതിച്ചിരുന്നു.
എല്ലാത്തിനും ഒപ്പം നിന്നു ജീവിതം എന്ന പാതയിൽ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന നമ്മൾ.
എന്നും ഒന്നായിരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു.
സമയം എന്നും നമ്മളിൽ ഒരു വിഷയമായിരുന്നു.
എങ്കിലും പരസ്പരം കൂടെ കൈകോർത്തു നിന്നവർ...
എല്ലാം ഒരുമിച്ചു മറികടന്നവർ...
ആത്മാവിനുപോലും പിരിക്കുവാൻ, സാധിക്കാത്തവർ...

Forever in My Heart, If Not in My Arms

I have an intense desire to dream,
Dreams that do not come true…
Holding his hands,
Crossing the boundaries of this world,
Feeling the warmth of his body,
Hearing the beat of his heart,
I want to lie down and sleep.
I want to give him a kiss on his cold lips,
Gently caress his hair as it flies in the wind and
Sit staring at his eyes that shine like stars for a long time.
I want to whisper to him that nothing else in this world
Is loved as much as I love him.
And then give him a kiss on his forehead.
I want to hold his hands as
If I have conquered everything else in this world.
The greatest gift I can give him in this world is his children.
And I want to present them as a token of the life he lived.
I want to give him little stars with eyes that shine like his.
Even though we couldn't live together for a hundred years,
I want to live with him for as long as I can.

Aleesha Thomas
I-B.Com Taxation

A Light in My Darkness

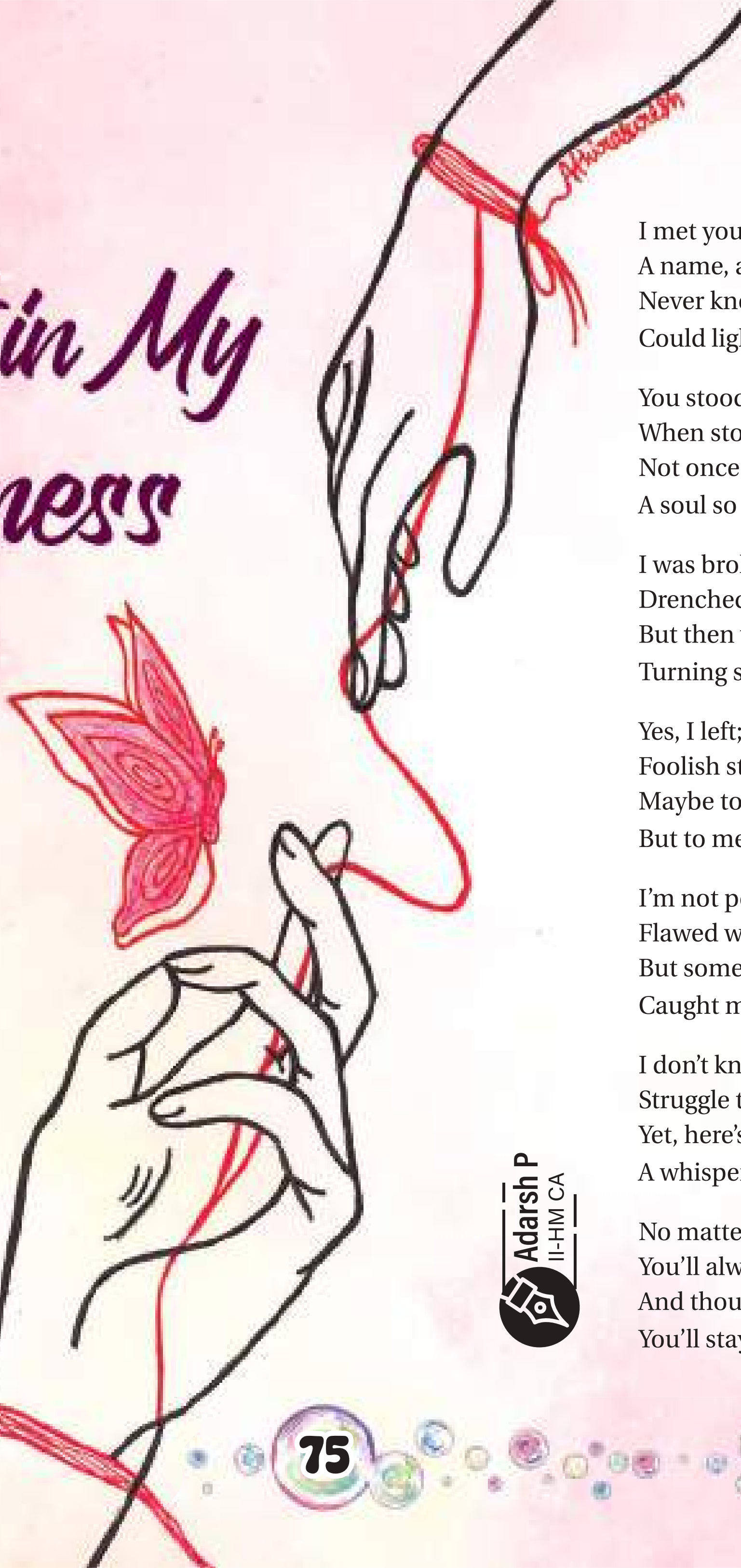

I met you in a world of screens.
A name, a voice, just words unseen.
Never knew a stranger's grace
Could light up my darkest space.

You stood beside me, strong and true,
When storms had blurred my every view.
Not once did I expect to find
A soul so rare, so deeply kind.

I was broken, lost in pain.
Drenched beneath a weeping rain.
But then you came, a quiet light,
Turning sorrow into flight.

Yes, I left; I walked away.
Foolish steps led me astray.
Maybe to you, just another face,
But to me, a void, an empty place.

I'm not perfect, far from wise,
Flawed with fire behind my eyes.
But somehow, you saw through it all.
Caught me right before the fall.

I don't know jokes, I don't know grace,
Struggle to find the words to say.
Yet, here's my heart, raw and true,
A whispered thank you just for you.

No matter where this road may bend,
You'll always be my truest friend.
And though our paths may drift apart,
You'll stay within my grateful heart.

Adarsh P
II-HM CA

മരീചിക: പ്രതീക്ഷയുടെ നൂൽപ്പാലം

അഭിമുഖം

സ്വജീവിതം മറ്റൊരാൾ അഭിനയിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ സാറിനുണ്ടായ മാനസികാവസ്ഥ എന്തായിരുന്നു?

ജീവിതം സിനിമയായപ്പോൾ ഏറെ സന്തോഷവും സങ്കടവും തോന്നിയിരുന്നു. പിന്നെ അന്ന് ആ സിനിമ കാണാനുള്ള മാനസികാവസ്ഥ എനിക്കില്ലായിരുന്നു. എന്റെ മകന്റെ കുഞ്ഞ് നഷ്ടപ്പെട്ടതിന്റെ വേദനയിലായിരുന്നു എന്റെ കുടുംബം. സിനിമ കാണുന്നില്ലെന്ന് പോലും തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് അവരെല്ലാം വിളിച്ചപ്പോഴാണ് ഞാൻ പോയത്.

താങ്കളുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ, സൗദിയിലേക്കുള്ള യാത്രക്കുമുമ്പുള്ള ജീവിതവും തിരിച്ചുവന്നതിന് ശേഷമുള്ള ജീവിതവും എങ്ങനെ നോക്കിക്കാണുന്നു?

ഞാൻ ഒരുപാട് കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിലെ ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ കാരണമാണ് പത്താം ക്ലാസ്സിൽ പഠനം നിർത്തി കക്ക വാരാൻ പോയത്. ജീവിത പ്രാരാബ്ധങ്ങൾ കൂടി വന്നപ്പോഴാണ് സൗദിയിലേക്ക് പോകാൻ തീരുമാനിച്ചത്. പിന്നീട് തിരിച്ച് വന്നപ്പോഴും ജീവിതത്തിൽ വലിയ മാറ്റമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സഹതാപവും ശൂന്യതയുമായിരുന്നു ബാക്കി. ജീവൻ തിരിച്ച് കിട്ടിയത് മാത്രമായിരുന്നു സന്തോഷം.

യഥാർത്ഥ നജീബ് അനുഭവിച്ച വേദനയിൽ ഒരംശം പോലും സിനിമയിൽ അല്ലെങ്കിൽ നോവലിൽ പരാമർശിക്കുന്നില്ല. അതിനോടുള്ള സാറുടെ സമീപനം എന്താണ്?

ഞാൻ അനുഭവിച്ച ഒരുവിധം വേദനകളെല്ലാം സിനിമയിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർക്കും ഒരു പരിധി ഉണ്ടല്ലോ? പക്ഷേ അതൊന്നും എനിക്ക് കുഴപ്പമില്ല. എന്നാൽ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ സംഭവിക്കാത്ത കുറച്ച് കാര്യങ്ങൾ സിനിമയിലും നോവലിലും കണ്ടപ്പോൾ അത് എന്നെ ഏറെ വേദനിപ്പിച്ചു.

സാറുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നാൽ എന്ത്?

എന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ ഒരു വ്യക്തിക്ക് സ്വന്തം താല്പര്യത്തിൽ എവിടെ വേണമെങ്കിലും സഞ്ചരിക്കാനും, സംസാരിക്കാനും, ഇഷ്ടമുള്ള ഭക്ഷണം കഴിക്കാനും, വസ്ത്രം ധരിക്കാനുമുള്ള അവകാശമാണ് യഥാർത്ഥ സ്വാതന്ത്ര്യം.

ബെന്യാമിനുമായുള്ള സൗഹൃദത്തെ കുറിച്ച് പറയാമോ? എങ്ങനെയായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ കണ്ടുമുട്ടൽ?

സൗദിയിൽ നിന്ന് മടങ്ങി വന്നപ്പോൾ എനിക്ക് വീടില്ലായിരുന്നു.

പിന്നീട് എന്റെ ഭാര്യയുടെ ബന്ധു എനിക്ക് ബഹ്റിനിലേക്ക് വിസ ശരിയാക്കി തന്നു. അവിടെ എനിക്ക് അറിയാവുന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു സുനിൽ ചേട്ടൻ. സുനിൽ ചേട്ടന് എന്റെ കഥയെല്ലാം അറിയാം. സുനിൽ ചേട്ടന്റെ കൂടെ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ബെന്യാമിൻ സാർ എന്റെ കഥ അറിയാൻ ഇടയായി. അദ്ദേഹം എന്നോട് കഥ ചോദിച്ചെങ്കിലും എനിക്ക് അതൊക്കെ ഓർക്കാൻ താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നീട് സുനിൽ ചേട്ടന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരമാണ് ഞാൻ കഥ പറഞ്ഞത്.

ആ ഒറ്റപ്പെടലിന്റെ വർഷങ്ങളിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിൽ മാറ്റം അനുഭവപ്പെട്ടതായി തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?

അതെ. വ്യക്തിത്വത്തിൽ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരുന്നു. ആ നരകത്തിൽ കിടന്ന്, മനുഷ്യനാണെന്ന് പോലും ഞാൻ മറന്നുപോയി. ആടിനെ പോലെയാണെന്ന് തോന്നി. ഭക്ഷണത്തിനും വെള്ളത്തിനും വേണ്ടി ഒരുപാട് യാചിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനുഷ്യക്കോലവും ആകെ മാറിപ്പോയി.

ജീവിതം അവസാനിക്കാറായി എന്ന ഘട്ടത്തിലാണല്ലോ നാട്ടിലേക്ക് വരാനുള്ള അവസരം ഉണ്ടായത്. അതിനെക്കുറിച്ച് എന്താണ് പറയാനുള്ളത്?

കഫീൽ മകളുടെ കല്യാണത്തിന് പോയ സമയത്താണ് ദൈവത്തെ പോലെയൊരാൾ വന്ന് എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നത്. ഒന്നര ദിവസത്തെ ഓട്ടത്തിന് ശേഷമാണ് റോഡ് കാണുന്നത്. അവിടെ നിന്ന് നല്ലവനായ ഒരു മനുഷ്യൻ വണ്ടിയിൽ കയറ്റി ബെത്ത എന്ന മാർക്കറ്റിൽ ഇറക്കി വിട്ടു. പിന്നീട് ഒരു മലയാളിയെ കണ്ടപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ആശ്വാസമായത്.

മരുഭൂമിയിൽ നേരിടേണ്ടിവന്ന മാനസിക വെല്ലുവിളികൾ എന്തെല്ലാമായിരുന്നു? അവയെ മറികടക്കുവാൻ എന്തെല്ലാം ചെയ്തു?

മരുഭൂമിയിൽ വച്ച് എല്ലാ വേദനകളും ഞാൻ അനുഭവിച്ചു. ആ വേദനകളെ മറികടക്കാൻ എന്റെ മുന്നിൽ ആകെ ഉണ്ടായിരുന്ന വഴി കൂടെയുള്ള ആടുകളുമായി സംസാരിക്കുക, കര

ഞ്ഞു തീർക്കുക എന്നത് മാത്രമായിരുന്നു. പിന്നെ മരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എന്റെ ഭാര്യയെയും കുഞ്ഞിനെയും ഓർത്താണ് അങ്ങനെയൊന്നും ചെയ്യാതിരുന്നത്.

കുടുംബത്തിന്റെ അവസ്ഥ മാറുന്നതിനായി ഒരുപാട് പ്രതീക്ഷകളുമായി കടൽ കടന്നിട്ട് ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് എല്ലാം ഇല്ലാതായപ്പോൾ മാനസികമായി എന്താണ് അനുഭവിച്ചതെന്ന് വിവരിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

നാട്ടിൽ നിന്ന് പോകുമ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളും ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് ഇല്ലാതായപ്പോൾ, ആദ്യം ഓർത്തത് മരിക്കാം എന്നാണ്. ആരെക്കുറിച്ചും ഒരു വിവരവുമില്ലാതെ തീർത്തും ഒറ്റപ്പെട്ട് ജീവിക്കുന്നതിലും നല്ലത് മരിക്കുന്നതാണെന്ന് ഒരു നിമിഷം തോന്നി. എന്നാൽ ഭാര്യയുടെ വയറ്റിൽ ഒരു കുഞ്ഞ് ഉണ്ടല്ലോ എന്ന് ഓർത്താണ് ജീവിച്ചത്.

ദൈവത്തിനോട് എപ്പോഴെങ്കിലും ദേഷ്യം തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?

ഒരിക്കലുമില്ല. എനിക്ക് ആ അറബിയോട് മാത്രമാണ് ദേഷ്യം ഉള്ളത്. ആ അനുഭവങ്ങളും വേദനകളുമാണ് എന്നെ ഇന്ന് ഇത്രയും പേർ അറിയാനുള്ള കാരണവും.

നോവലിൽ പരാമർശിക്കുന്നത്, സാറുടെ കൂടെ രക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ ഒരുപാട് പേർ ഉണ്ടെന്നാണ്. എന്നാൽ സിനിമയിൽ രണ്ടുപേരെ മാത്രമാണ് കാണിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരെല്ലാമാണ് കൂടെയുണ്ടായിരുന്നത്?

എന്നെ രക്ഷിച്ച ആ ആഫ്രിക്കകാരനാണ് കൂടെയുണ്ടായിരുന്നത്. പിന്നീട് ജയിലിൽ എത്തിയതിന് ശേഷമാണ് ഞാൻ കുറേ പേരെ കാണുന്നതും അവരോട് സംസാരിക്കുന്നതും. മലയാളികളെ പരിചയപ്പെടുന്നതും അവിടെ വെച്ചാണ്.

സാറിനെ അടിമയാക്കിയ ആ മനുഷ്യൻ ഇന്ന് മുന്നിൽ വന്നു നിൽക്കുകയാണെങ്കിൽ, എങ്ങനെയാവും പ്രതികരിക്കുക?

കൊല്ലാൻ തോന്നും. ഒരിക്കൽ കൂടി അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ഉള്ള മനക്കട്ടി എനിക്കില്ല. രക്ഷപ്പെട്ട് വന്നത് തന്നെ ദൈവാനുഗ്രഹം എന്നാണ് ഞാൻ ചിന്തിക്കുന്നത്.

ഒരുപാട് വേദനകൾ അനുഭവിച്ചപ്പോൾ എന്നെങ്കിലും ആരെങ്കിലും മരുഭൂമിയിൽ വന്നു രക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?

തീർച്ചയായും. ഒറ്റപ്പെട്ട ആ മരുഭൂമിയിൽ നിന്ന് ആരെങ്കിലും വന്ന് ഒന്ന് രക്ഷിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് പലപ്പോഴും തോന്നിയിരുന്നു. പക്ഷേ, മല പോലെ കിടക്കുന്ന മരുഭൂമിയിൽ ആരും രക്ഷിക്കാൻ ഉണ്ടാകില്ല എന്നും എനിക്ക് ഉറപ്പായിരുന്നു.

ഇന്നും ഒരുപാട് പേർ സാറിനെപ്പോലെ നല്ല ഒരു ജീവിതം ആഗ്രഹിച്ച് കടൽ കടന്ന് പോകുന്നുണ്ട്. പലരും സാർ അനുഭവിച്ച വേദനകളിലൂടെ കടന്നുപോകുന്നുണ്ടാവും. അവരോടെല്ലാം എന്താണ് പറയാനുള്ളത്?

ഇന്നും അനേകം പേർ എന്നെ പോലെ വേദനകൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടാകാം. എന്നാലും മൊബൈൽഫോണും, മറ്റ് സന്നദ്ധ സംഘടനകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും അവർ അനുഭവിക്കുന്ന വേദനകളുടെ തീവ്രത കുറയ്ക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്.

ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയ്ക്ക് നൽകാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സന്ദേശം എന്താണ്?

ജീവിതം പ്രതിബന്ധങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും നിറഞ്ഞതാണ്. അവയെ ധൈര്യപൂർവ്വം നേരിട്ടാൽ മാത്രമേ ജീവിതത്തിൽ വിജയം കൈവരിക്കാനാവൂ. ഇന്നത്തെ തലമുറ ചെറിയ ചെറിയ കാര്യങ്ങൾക്ക് പോലും ആത്മഹത്യ ചെയ്യുകയാണ്. അതിന് മുതിരാതെ ധൈര്യപൂർവ്വം ജീവിതത്തിലെ പ്രതിസന്ധികളെ നേരിടാൻ ഇന്നത്തെ യുവതലമുറയ്ക്ക് കഴിയണം.

അത് ഞാൻ തന്നെയായിരുന്നു!

അതുല്യ പി.വി
III-ബി.കോം. ടാക്സേഷൻ

മൗനമായിരിക്കുന്ന സമയത്ത് തന്നെ
തൊട്ടുണർത്തിയതും,
രാവിന്റെ മറവിൽ ആഴക്കടലോളം,
സ്വപ്നം കാണിച്ചതും.
പരിധിയറ്റയളവിൽ സ്നേഹം നടിച്ചതും,
എല്ലാം ഞാൻ എന്നോട്
തന്നെയായിരുന്നു.
ഒരുപക്ഷേ,
കൂട്ടിരിക്കാൻ
കൂടപ്പിറപ്പില്ലാത്തത്തിനാലാവാം.
കൂടെയുള്ളവർ കൂട്ടായി
നിൽക്കാത്തതാവാം;
പലതവണയായി ഞാൻ എന്നിൽ
വിശ്രമിച്ചത്!!
ഓരോ രാവും പ്രതീക്ഷയായി
എന്നിൽ ജ്വലിച്ചപ്പോഴും,
പടിയിടറി വീഴുകയായിരുന്നു ഞാൻ.
പല സന്ദർഭങ്ങളിലും,
അമിതമായ സ്നേഹത്തിൽ,
അടിമയായി പോയതിൽ
അടിപതറി പോയിയേറെനാൾ.
കണ്ട് നിന്നവരേറെപ്പേർ.
കൈ തണലായവരേറെപ്പേർ...
എന്തിന്?
കൈയൊഴിഞ്ഞവരേറെപ്പേർ,
മടുത്തു തുടങ്ങി മനം നൊന്തപ്പോൾ
മരണം വരുമെന്ന പ്രതീക്ഷയിൽ
ഞാൻ ഇരിക്കവേ,
ഒരു തിരി വെട്ടത്തിൽ
ഉറ്റുനോക്കിയപ്പോൾ,
തെളിയുന്ന രണ്ടു കണ്ണുകൾ...
മായാതെ, മിഴി ചിമ്മാതെ
ഞാനുണ്ടെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ
തിളങ്ങുന്ന നേത്രങ്ങൾ,
പല വീഴ്ചകളും അതിജീവിച്ച്
എനിക്കായി മാത്രം പുഞ്ചിരിക്കുന്ന
''എന്റെ അമ്മ''.
പാരിൽ പുൽകാൻ
ആരേലുമുണ്ടെന്നാലും,
ആ കൈകളിൽ ഞാൻ
ആഴത്തിലത്രയും
താണിറങ്ങിയിരുന്നു.
കണ്ടുനിന്നവർക്കായും,
കൈയൊഴിഞ്ഞവർക്കായും,
ഓടി നടന്ന ഞാൻ ഒരു വിളിക്കായി
കാത്തിരുന്നു.
അമ്മയെ മറന്നുവെന്നോ?
ഓരോ സ്പർശത്തിലും പ്രത്യാശയുടെ
നിഴലുകൾ സമ്മാനിച്ചതും,
മനംനൊന്ത നേരത്ത് മാറോട്
ചേർത്തതും,
മാതൃത്വം മനസ്സോട് ചാലിച്ചതും,
മറന്നു പിന്മാറാൻ
കഴിയില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ
മറികടന്നു പോരാടിയെത്തി
ഞാൻ, അമ്മക്ക് മുമ്പിലായി.
അമ്മതൻ വാത്സല്യ കൊട്ടാരത്തിൻ
കാവൽ മാലാഖ
ഞാൻ തന്നെയായിരുന്നു.
ഇനിയേറെനാൾ അമ്മയ്ക്കായി...

नयी सुबह की उम्मीद

अंधेरों में घिरकर मत घबराना,
हर रात के बाद सवेरा आएगा।
बिखरते सपनों को फिर से समेटो,
एक नया रास्ता नज़र आएगा।

जो टूटी है कश्ती, तो क्या हुआ,
हौसलों की पतवार अभी बाकी है।
जो थक गए हो, तो थोड़ा ठहरो।
मंज़िल तक का सफर अभी बाकी है।

बदलेगा मौसम, बहारें भी आएंगी,
सूखी डालों पर कोंपलें मुस्काएंगी।
जो बीत गया, बस यादें हैं सारी,
कल की रोशनी फिर राह दिखाएगी।

तो जलाओ उम्मीद का दीया,
मन में विश्वास जगा दो नया।
हर मुश्किल को मुस्कुरा कर देखो,
फिर देखना, हो
गा चमत्कार सच्चा।

नेहा वारियर
II-एच.एम सी.ए

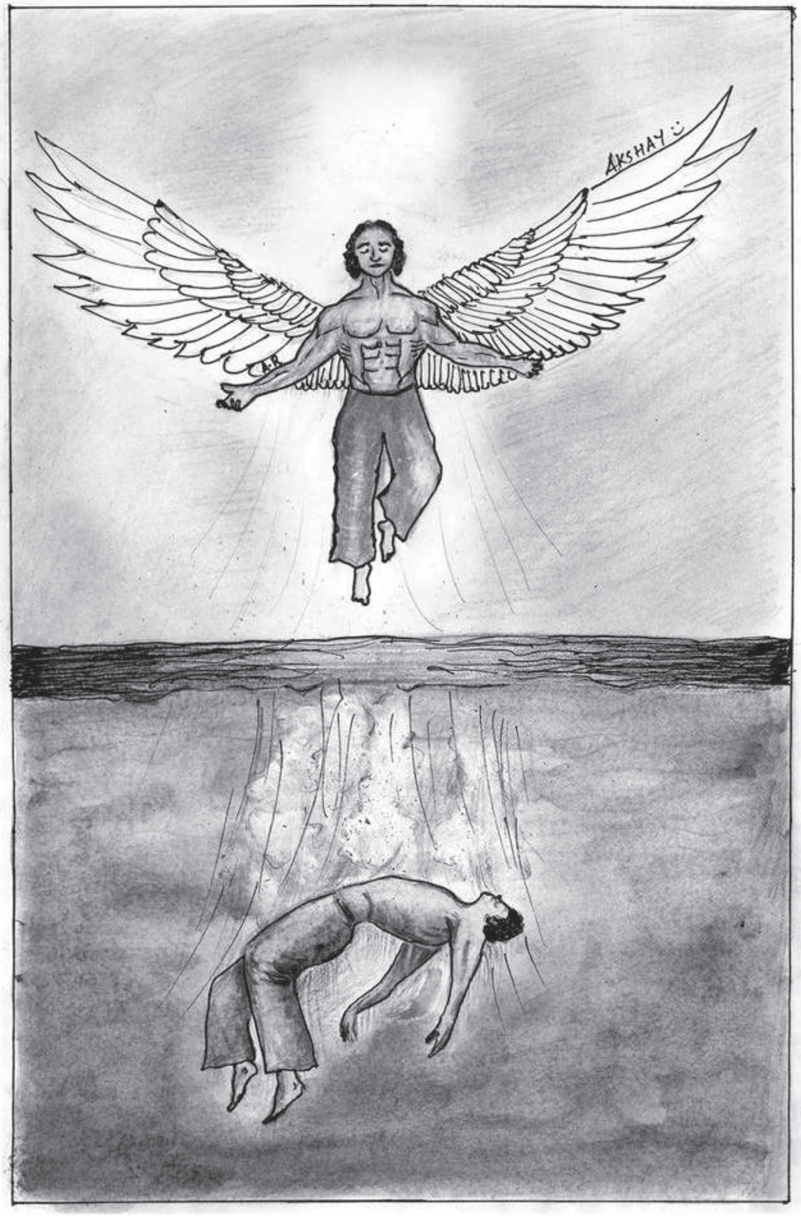

നിത്യാശ

ആഗ്രഹമിതാഗ്രഹം എന്നെന്നുമാഗ്രഹം
മരണംപോൽ അണയാത്ത തീരാത്തോരാഗ്രഹം
എന്നെന്നുമാഗ്രഹം എല്ലാർക്കുമാഗ്രഹം
അവസാനമില്ലാത്ത തീരാത്തോരാഗ്രഹം
ഒന്നുനേടുമ്പോൾ പിറക്കുന്നോരാഗ്രഹം
പ്രത്യാശയെന്നെന്നുമേകുന്നോരാഗ്രഹം
എന്തൊക്കെ നേടിക്കഴിഞ്ഞെന്നിരുന്നാലും
ഒന്നൊന്നുമല്ലെന്നു തോന്നുന്നോരാഗ്രഹം
എന്നും മരിക്കാത്തൊരുചിരംജീവിയായ്
എന്നുള്ളിലെന്നും ജനിക്കുന്നോരാഗ്രഹം
എല്ലാർക്കും വ്യത്യസ്ഥമായുള്ളൊരാഗ്രഹം
എന്നാലുമെല്ലാർക്കും ഉള്ളതും ആഗ്രഹം
ആഗ്രഹമിതാണല്ലോ ദുഖത്തിൻ കാരണം
എന്നൊന്നറിഞ്ഞാലും പിന്നെയും ആഗ്രഹം
ആഗ്രഹമിതെന്നും ജനിക്കുമെൻ ഉള്ളിലായ്
എന്നെന്നുമവസാനമില്ലാത്തൊരാഗ്രഹം
ആഗ്രഹമിതാഗ്രഹം എന്നെന്നുമാഗ്രഹം
മരണംപോൽ അണയാത്ത തീരാത്തോരാഗ്രഹം.

ആദർശ് പി
II-ബി.കോം ഫിനാൻസ് (ബി)

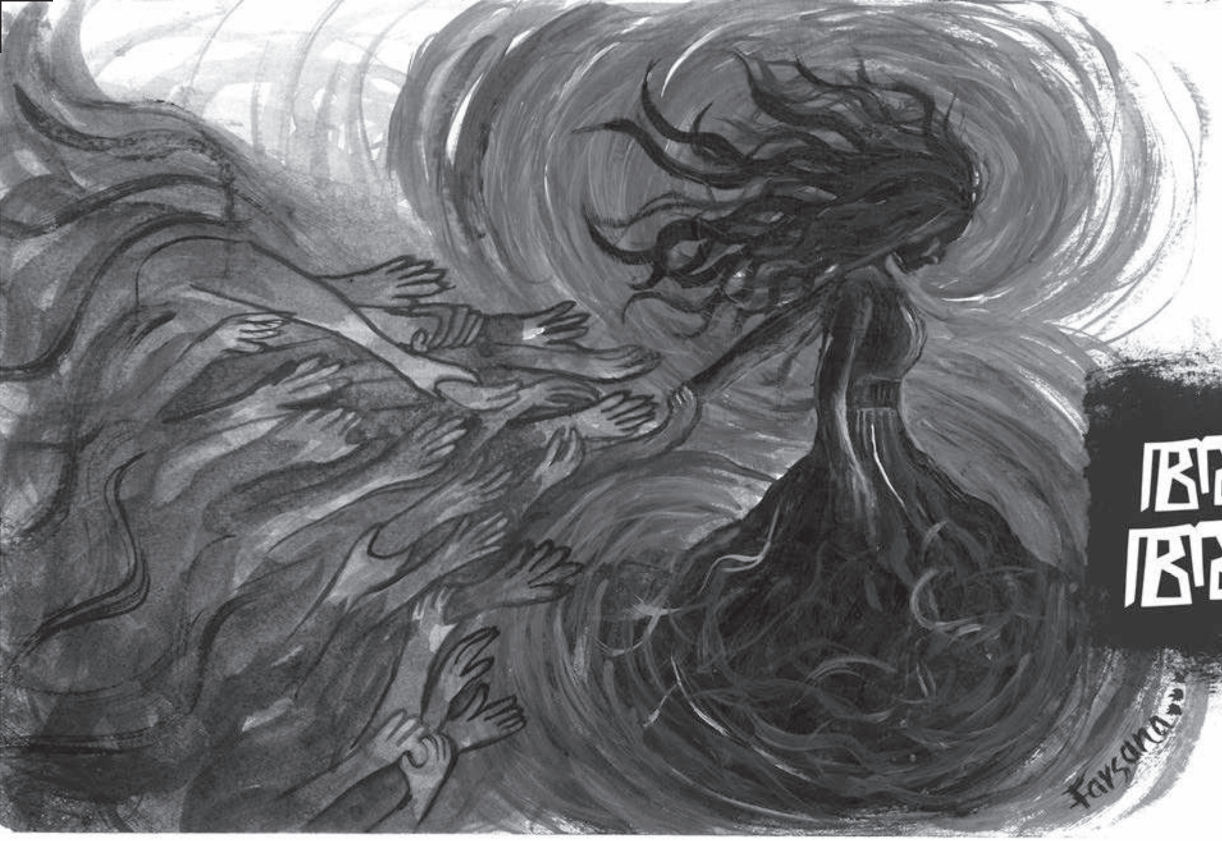

അടവുകൾ അറുക്കപ്പെട്ടവർ

ശ്രീലക്ഷ്മി എസ്
I-ബി. എസ് സി സൈക്കോളജി

അവർ നീരുറവകളെ തേടി
മലഞ്ചരിവുകളിലൂടെ ഇളം കാറ്റിനോടു
കിന്നാരം ചൊല്ലി പോയകന്നു...
യാത്രകൾ എന്നെയും പലവട്ടം തിരഞ്ഞിരുന്നുവല്ലേ
ചുടുചോളം രുചിച്ച് മഞ്ഞിന്റെ പുതപ്പിൽ
പൈൻ മരങ്ങൾ തലോടി,
പറന്നു നടക്കാൻ മോഹമില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല...
'സാഹചര്യം' എന്നിലെ എന്നെ
പതിയെ ചന്ദ്രൻ പൊഴിക്കുന്ന നിലാവിന്റെ
സ്വപ്നങ്ങളിൽ നിന്നും മറച്ചു.
സ്വപ്നമൊരു അപരാധമായി
നെഞ്ചു വിരിച്ചു നടക്കുന്ന മിഠായി തെരുവിൽ,
തൊഴിലിന്റെ മറവിൽ കണ്ണിമ
കൊയ്ത്തുപ്പാട്ടിൽ മുങ്ങി നടക്കണ ലോകത്ത്,
ആഗ്രഹം നെയ്തു ചേർത്ത
സ്വപ്ന സ്വർഗ്ഗങ്ങൾക്ക് വിലയുണ്ടോ?
വേരുകൾ പിടിച്ചുവച്ചതാണെന്ന ബോധം
ഉയരാനിനി എത്ര കാലഘട്ടം കഴിയണം?
എങ്കിലും, യാത്രാ വിനോദങ്ങളിൽ
മതിമറയാൻ തുടിക്കുന്ന മനങ്ങൾ ഇവിടെയും ജനിച്ചതല്ലേ...
ജനിക്കാൻ അനുവദിക്കാത്തതാണോ?
പാരമ്പര്യം നിയമ നിയന്ത്രണമായ് മാറിയിരുന്നു...
ഇന്നുമാറിയതല്ല അവ
പുസ്തകങ്ങളിൻ അഴികൾ പൊട്ടിച്ച് ചിതറി തെറിച്ച്
തുണ്ടുമുറികളായ് മണ്ണിൽ വേരുകൾ തിരഞ്ഞപ്പോൾ,
എവിടെയും എത്താതെ പോയതാവാം... അവർ,
മാനവന്റെ ഉൾപരപ്പുകളിൽ അരുതാത്ത വിത്ത് വിതച്ചതാവാം.

The Beauty of Becoming

Anusha M
II-B.Sc Psychology

Find me where the sky is endless,
Where the wind sings, wild and free.
Find me in the spaces left behind,
Where the unseen waits quietly.

The seasons changed and so did I.
The sky turned pink, then blue, then white.
Storms rolled in but never stayed,
Sunflowers twirled back to the light.

With each season, I kept solving.
Step by step, never stopping
Picking up pieces I thought I'd lost,
Not broken, just misplaced, not gone,
Just waiting to be found.

One day, I looked back and smiled-
The path was long, but so was the growth.
I left behind the girl who hesitated and
Stepped into the woman who won't.

It's a strange feeling, Isn't it?
To grow, to change, to stand tall in your own space.
To no longer wait for a hand to guide you
But to trust the steps you take.

And somewhere along the way, I realized-
I was never walking this path alone
Through every fall, every storm, every silent night…

God shaped me with steady hands,
Not just to survive, but to rise.
Not just to heal, but to become.

What's luxury if not having the privilege
To walk at your own pace in this
Absurdly beautiful journey called life?

Oh, to not feel hurried, to be unbothered.
Let people talk, let them move at a stellar pace,
I'll take my time, water my own garden,
And stand tall in the roots I built.

Because within me, I have built a woman-
One who does not seek permission to bloom,
Who carries both fire and grace,
Who no longer waits to be seen.
Because she finally sees herself.

And that is the beauty of it all-
To stop searching for warmth in others,
To no longer chase the light,
But to stand in your own glow and
Realize you were the sun all along.

Hope's Flame

In darkness, a spark remains.
A light that flickers, yet sustains
A beacon in the blackest night
Guiding us forward, shining bright.

Hope's flame, a fire that burns
Warming the heart, calming concerns
A gentle breeze that soothes the soul
Lifting spirits, making us whole.

In times of doubt, it stands tall.
A reassuring presence through it all.
A reminder that better days await.
A promise of dawn, after the darkest night's fate.

Hope's flame, a light that shines
Illuminating paths through life's twisted vines.
A source of strength in every test
A symbol of resilience, forever at its best.

May hope's flame burn bright within.
Guiding us forward, through life's joys and kin.

Adarsha S
I-BCA (A)

The Eternal Struggle: War and the Pursuit of Peace

Sheethal Thomas
II-BCA (A)

War and peace are two opposing forces that have shaped human history. War is often the result of conflicts between nations, groups or individuals, leading to violence, destruction and loss of life. It arises from disagreements over resources, power or ideology and it leaves deep scars on societies, economies and cultures. The horrors of war, such as loss of life and displacement, have shown humanity the devastating consequences of unresolved conflicts.

On the other hand, peace is the absence of war and violence, where people live in harmony and cooperation. It is essential for progress and prosperity. In a peaceful environment, societies can focus on development, education and the well-being of their citizens. Peace is not just the absence of war but also the presence of justice, equality and mutual respect among people.

While war might be seen as a temporary solution to conflicts, peace offers a long-term foundation for growth and stability. Achieving peace requires effort, understanding and dialogue. The challenge lies in addressing the underlying causes of conflict and working together to build a world where war is no longer seen as an answer.

In conclusion, while war brings destruction and suffering, peace creates opportunities for growth and well-being. It is through peace that humanity can move forward, ensuring a better future for all.

ഭൂതകാലങ്ങൾ
ഇന്നിൻ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ

അവർക്ക് ചിന്തകൾ എന്തെല്ലാമോ സമ്മാനിച്ചിരുന്നുവത്രേ..
അതുകൊണ്ട് കണ്ണിൽ ഒപ്പിയെടുത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ഉള്ളിലൊതുക്കി,
ചുണ്ടിണകളെ പൂട്ടിവെച്ചു വെറുതെ...
കളങ്കമില്ലാത്തൊരു പുഞ്ചിരിയിൽ ആനന്ദ ദീപ്തി പൊഴിച്ച്, തിരക്കിട്ട റോഡിലെ...
ശ്രദ്ധമരിച്ച യാത്രക്കാരെ നോക്കിയ കണ്ണുകൾ,
സ്വപ്നലോകത്ത് മുഴുകിയിരുന്നു വെറുതെ...
അറുപതു തികയും മുമ്പേ മൊക്കിലിരിപ്പ്
തുടങ്ങി അവനവനായൊരു കഥ കുറിച്ചിട്ടു വെറുതെ,
വെണ്മപൂശിയ മുടികളിൽ വിരലോടിച്ച്,
ഭസ്മ ഗന്ധത്തിൽ ഈശ്വര സ്വരൂപികളെ ധ്യാനിച്ചവർ
മൂലകളിൽ ലോകമുണ്ടാക്കി...
പണിതുകൂട്ടിയതിൽ മധുരമൂറുന്ന യുവത്വവും,
കളങ്കമില്ലാത്ത ബാല്യവും, ചിരിച്ചുല്ലസിച്ചിരുന്നുവത്രേ
പ്രതീക്ഷകൾ ഏന്തി തിരക്കിനിടയിൽ പെട്ടു
വീർപ്പുമുട്ടി പാഞ്ഞ കാലമെല്ലാം മണ്ണുമായി ചേർന്നു.
പക്ഷേ, ഉപദേശമത്രയും തിരക്കിന്റെ ബഹളങ്ങളിൽ, എത്തിപ്പെട്ട ഭാഗ്യ
പരീക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി തന്നെ..
പണമവിടെയും പാവാടക്കാരിയായി ചാടിക്കളിച്ചു നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു...
ഒരു കുഞ്ഞു നാളമായ് പാളികൾ കുന്നുകൂടിയ
കണ്ണുകൾ വെള്ളപ്പീലികൾ പൂട്ടാതെ,
തിരക്കിൽ അപരിചിതരിൽ സുപരിചിത ശൈലിയുള്ളവരെ തിരയുകയായിരുന്നു.
പത്രത്താളുകളും ദൃശ്യമാധ്യമവും കൂട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ...
കാലം കഴിക്കാൻ ഇനി തിരിഞ്ഞുനോട്ടങ്ങളും, വള്ളിക്കോർത്തുകളും,
ദീർഘക്ഷമയും, സൂഷ്മദർശിനികളും ആവശ്യമാണത്രേ..
അപകടം, കപടതകാട്ടും മനുഷ്യരിൽ തുളുമ്പിയാൽ ബലമറ്റവർക്ക് എന്ത് ചെയ്യാൻ പറ്റും?

മേഘ ആർ
I-എം.എ ഇംഗ്ലീഷ്

PERPLEX

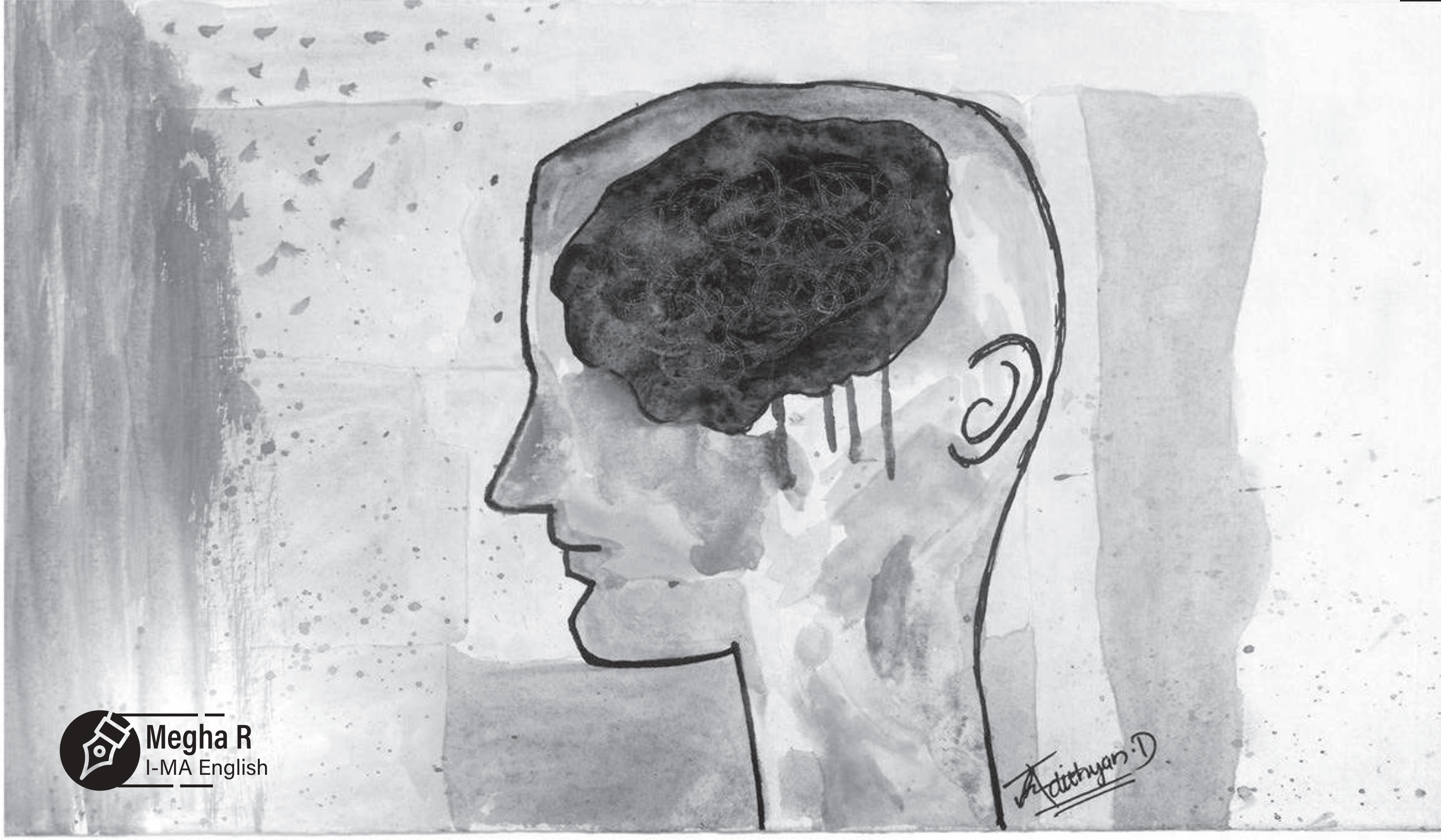

Megha R
I-MA English

We are oblivious…
The namings and predictions are going wrong.
The feelings are causing confusion.
The authorities trick and curious hearts break.
Education is short; food becomes a stress releaser…
The only pic of one way… Tied all air passes…
The rulers are eating the bread of a willful heart.
The confessions and the diverting
Stories are spoiling the roots…
Those fables are taken from the breath of controlling...
Where to jump, to smile with a hum…
The possessions are taken for granted.
The birds left, river muddied and went beneath
The core of mindless penny philes.

Whom to blame?
And where to hide?
All of us are sinners along with ignorant witnesses.
Those polluted rivers and crying seagulls,
Are the gifts of men who run for notes?
Those notes with purple, green and cream colors,
Define you, me, us and also the entire creature.
Once all those noted contents disappear,
And where will the destiny remain?
Just think about the way we utilize resources!
With full of pride using a blind sense, we are
building a poor world for our genes.
Why do we do it?

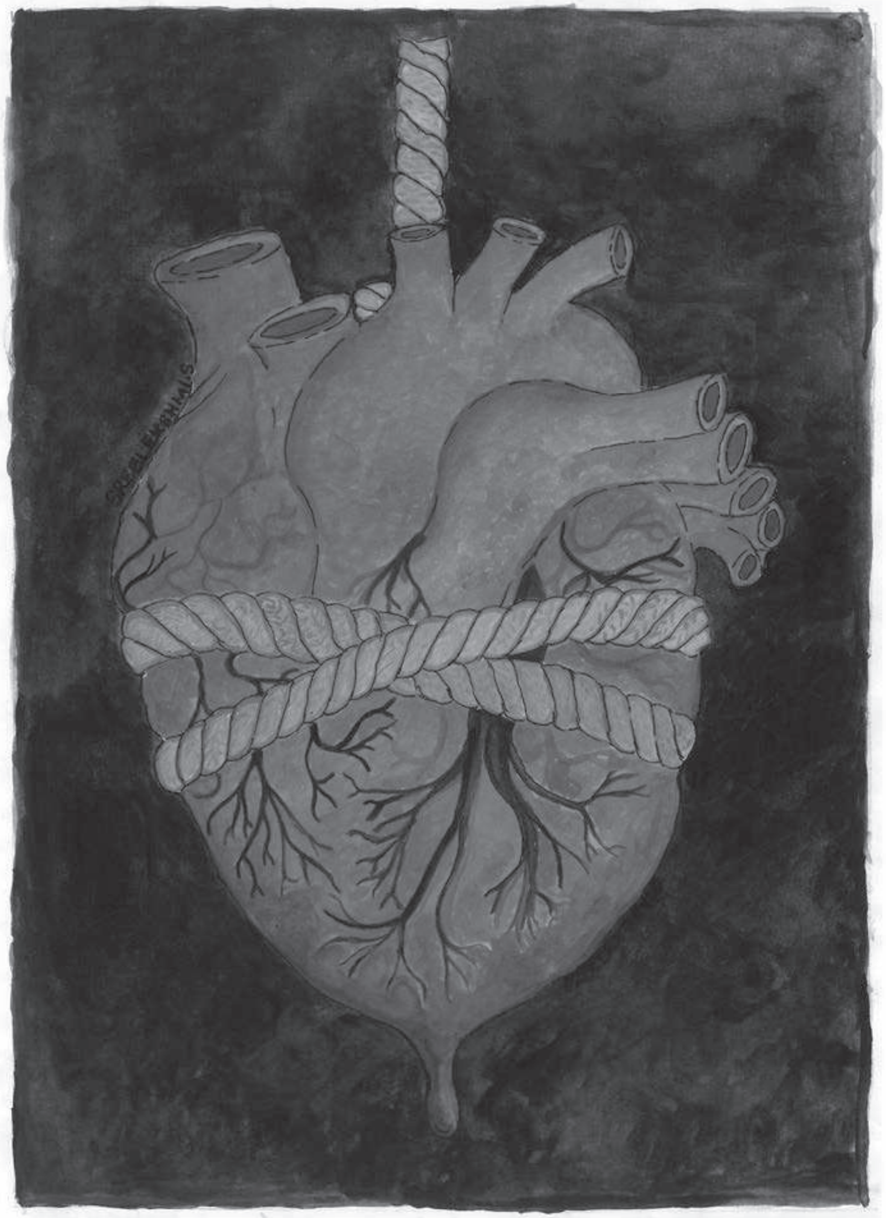

രാഗങ്ങൾ

അനുരാഗ ശില്പങ്ങൾ, ആയിരം കഷ്ണങ്ങൾ
രാഗമതിദൂരം രാഗമതിദൂരം.
''കണ്ണില്ല മൂക്കില്ല, പ്രേമത്തിന് പ്രായവും,
രാഗങ്ങൾ രാഗങ്ങൾ രാഗങ്ങൾ മാത്രം''.
കിളവന്മാർ കിറുങ്ങി കള്ളടിച്ച് പറഞ്ഞതാവും
കണ്ണുണ്ട് മൂക്കുണ്ട് പ്രേമത്തിന് പ്രായവും
കളറിന്റെ കണ്ണുകൾ, കാസ്റ്റിന്റെ കണ്ണുകൾ
കാമം കൊതിക്കുന്ന കഴുകന്റെ കണ്ണുകൾ.
കണ്ണുണ്ട്, മൂക്കുണ്ട് പ്രേമത്തിന് പ്രായവും
മതി മറക്കുന്ന മൂക്കുകൾ മണക്കുന്ന മൂക്കുകൾ.
പൈസയുടെ ചുടുചോര മണക്കുന്ന മൂക്കുകൾ.

കിളവനോ കുരങ്ങനോ
മുത്തിയോ മൂർഖനോ,
കാശുണ്ടോ കളറുണ്ടോ,
കല്യാണം ഉടനടി.

രാഗങ്ങൾ രാഗങ്ങൾ രാഗങ്ങൾ അത്രയും.
കാലത്തിന്റെ കഴുമരത്തിൽ കുരുങ്ങി ചത്തിട്ട്,
കാലങ്ങൾ കുറെ കഴിഞ്ഞടോ.

വിഷ്ണു എസ് നായർ
I-ബി. എസ് സി സൈക്കോളജി

SRINGERI OF SHANKARACHARYA:
A Spiritual Journey

Vishnu T
II-M.Com Finance

A year ago, my family and I embarked on a memorable pilgrimage and among its most profound moments was our visit to Sringeri. Established by Adi Shankaracharya, Sringeri is the first of the four Advaita monasteries, standing as a beacon of philosophy and spiritual wisdom. Nestled on the serene banks of the Tunga River, this temple is not just a place of worship but also a sanctuary for seekers of knowledge and inner peace. Its tranquil surroundings and divine presence make it a haven for pilgrims and students alike.

Our journey extended beyond Sringeri, taking us to other revered sites— Murudeshwar, Kudajadri, Dharmasthala, Kukke Subramanya Temple and Mookambika Temple. Each of these sacred places enriched us with its spiritual grandeur and unique experiences.

Murudeshwar is home to the world's second-largest Shiva statue, an awe-inspiring 237-foot-tall structure that towers over the landscape. The temple's magnificent 20-story Rajagopuram is a testament to architectural brilliance.

The journey to Kudajadri was particularly enchanting. This sacred hill, deeply associated with Adi Shankaracharya's spiritual pursuits, is home to significant sites such as Chitradurga Cave and Sarpavahini. Adding to the adventure was an exhilarating jeep trek through the rugged terrain, making the experience both spiritual and thrilling.

This pilgrimage was more than just a journey; it was a soul-stirring experience filled with devotion, discovery and wonder. The memories of these divine moments remain etched in my heart, compelling me to revisit these sacred lands once again.

ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുവാൻ മടിക്കുന്നത്

നിന്റെ ഓർമ്മയിൽ മുങ്ങി താഴ്ന്നു ഇന്നെൻ ഹൃദയം.
നീ എന്നിൽ ഉളവാക്കിയ കമ്പനം,
എന്നെ ആഴക്കടലിൽ താഴ്ത്തുന്നതു പോൽ,
മധുരമേറുന്ന നിന്റെ സ്വരങ്ങൾ എന്റെ
കാതുകളിൽ ഓളങ്ങൾ ഉളവാക്കവേ...
നിന്റെ മൃദുലമാം സ്പർശനം എന്നിൽ
ചുട്ടുപൊള്ളുന്ന ഇരുമ്പു ചങ്ങലയാൽ
വലയം ചെയ്യുന്നതു പോൽ,
കടലിൽ അലതല്ലുമീ തിര പോൽ,
നീ എന്ന മഹാസമുദ്രം എന്നിൽ ഒഴുകി അകലവേ...
നിന്റെ ഓരോ ഓർമ്മകളും ഇന്നെന്നേ ഭ്രാന്തമാക്കുന്നു.
എങ്കിലും നീ എനിക്ക് പ്രിയം തന്നെ!

ആതിര പി. എസ്
I-എം.എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

Echoes of the Unheard:
BEING THE VOICE OF THE VOICELESS

Vishwandhana K.P
II-B.Sc Geography

In a world dominated by power and privilege, the voices of many individuals remain unheard. "The Voice of the Voiceless" represents the words of the people who were not able to speak for themselves due to social injustice, oppression or physical limitations. It is a call for justice, empathy and action to uplift the marginalized and ensure that every individual has the right to be heard.

Who are the voiceless? They are found in every section of the society, often hidden in plain sight and were neglected by the society. The voiceless include the poor and homeless, who struggle for basic needs and often lack representation in decision-making. Children and the elderly are often ignored; they require someone to ensure their rights and well-being. Women are also marginalized and they still face discrimination, wage gaps, violence, dowry, and inequality, needing strong voices to push for equality. Victims of oppression and war, such as refugees and political prisoners, endure immense suffering with no platform to share their stories.

Not only humans but also animals and nature are included in the category of voiceless. Animals and nature suffer due to human exploitation, unable to defend themselves against deforestation, pollution and cruelty. Unlike humans, they don't have any chance of standing against all these atrocities. Nature fights against this in the form of natural calamities and disasters. It is a warning against those who are exploiting nature.

In a world where many remain unheard, it is the responsibility of individuals, activists and organizations to speak up and ensure justice, dignity and protection for all.

The importance of being the voice of the voiceless is about standing up for them and fighting for the rights of those who cannot speak for themselves. It requires empathy to understand their struggles of facing such challenging injustice and courage to create real change through activism, education or community service. Even small efforts can make a big difference in society.

Throughout history, individuals have fought for the oppressed. Malala Yousafzai is one among them. Despite facing threats, she spoke out for girls' education in regions where it was denied. She was even shot at the age of 15 in the head. But she never stopped her fight against injustice. Even Death is ashamed of her and her courage. She came back from the verge of death. Her courage and activism brought global attention to the issue, leading to policy changes and educational opportunities for many. Through her efforts, she became a voice for millions of girls who could not fight for their right to learn.

We can be the voice of the voiceless by raising awareness about social issues, supporting organizations that help the marginalized and speaking out against injustice. Through education, activism and community service, we can amplify the concerns of those who are unheard. Small actions, like advocating for equal rights, protecting the environment or helping the needy, can bring positive change.

നീളുന്ന നിഴലുകൾക്കും, മൂടിയ കാടുകൾക്കും നടുവിൽ പഹൽഗാം കരയുന്നു

മേഹന കെ
II-എം. എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

''ദൂരെ ദൂരെ കടുകുപൂത്ത മഞ്ഞപ്പാടങ്ങൾ, ആപ്പിൾ പൂക്കൾ, മഞ്ഞുമലകൾ, ഈ ഭൂമിയിൽ ഒരു സ്വർഗമുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഈ താഴ്‌വര എന്ന് നമ്മൾ പറഞ്ഞു പഠിച്ച ഒരു സ്ഥലത്താണ്, മനുഷ്യ രക്തത്തിൻ നടുവിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി; അനാഥം എന്ന വാക്കിന്റെ പ്രതീകം കണക്കെ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ടവനുചാരെ മൗനമായിരിക്കുന്ന ചിത്രം. ഒരിക്കൽകൂടി കാണാനാവില്ല!''

ആ നിശബ്ദവേദനയ്ക്ക് എന്തൊരു ആഴമാണ്. ആർത്തു കരയാൻ പോലും പാങ്ങില്ലാത്ത പകപ്പിൽ, ആ ഇരുപ്പിൽ നിശബ്ദം, നിസ്സഹായം, ഇടനെഞ്ചിലൂടെ ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴത്തിലേക്ക് വിഷം തേച്ച ഇരുമ്പാണികൾ അറഞ്ഞു കയറ്റും പോലെ കുത്തിവലിക്കുന്നുണ്ട്. അഗാധ വേദന. വൈധവ്യങ്ങൾ, പുത്രദുഃഖങ്ങൾ, അനാഥരായ മക്കൾ; ആ 26 പേരുടെ ജീവത്യാഗത്തിന് കാരണക്കാരായവർക്ക് മാപ്പ് എന്ന വാക്ക് മിണ്ടാവതാണോ? പൊറുക്കാവതാണോ?

പഹൽഗാം ഹിമപാതങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട കാശ്മീരിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പാകപ്പെട്ട ശാന്തിയും, പ്രകൃതി സൗന്ദര്യവും നിറഞ്ഞ ഈ പ്രദേശം കണ്ടത് കാരുണ്യപൂർണമല്ലാത്ത ഒരു ദൃശ്യമായിരുന്നു; ഭീകരാക്രമണം. 2025 ഏപ്രിൽ 22-ന് അനന്തനാഗ് ജില്ലയിലെ പഹൽഗാം പട്ടണത്തിൽ നിന്നും ഏകദേശം 7 കിലോമീറ്റർ അകലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ബൈസരൻ താഴ്‌വരയിലെ പുൽമേട്ടിൽ തീവ്രവാദികൾ പ്രവേശിച്ചു. എല്ലാ വശങ്ങളിലും ഇടതൂർന്ന പൈൻ വനങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഈ പ്രദേശം വിനോദ സഞ്ചാരികൾക്ക് എന്നും പ്രിയപ്പെട്ടതാണ്. കാൽനടയായോ, കുതിരപ്പുറത്തോ മാത്രമേ ഈ പ്രദേശത്തേക്ക് കടക്കാനാവു. ഈ പ്രദേശം വലിയ തോതിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഭീകരർക്ക് ഇവിടെ എത്തിപ്പെടാൻ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല. ഭീകരാക്രമണത്തിൽ സഞ്ചാരത്തിനായി എത്തിയ 26 നിരപരാധികളുടെ ജീവനാണ് കാടിന്റെ അഗാധതയിൽ ഉരുകിയത്. ഇതൊരു ദേശീയ ശോഭനഷ്ടം മാത്രമല്ല, ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരന്റെയും ഹൃദയത്തിൽ ഇരുണ്ട കറകളായി പതിയുന്ന സത്യമാണ്. പ്രകൃതി സൗന്ദര്യത്തിൽ മതിമറന്ന് കൈകോർത്ത് നടക്കുമ്പോൾ ആരാണ് വെടിയുണ്ടയെ പ്രതീക്ഷിക്കുക? ഭീകരത അതിന്റെ ഭ്രമണപഥത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

ഭീകരതയ്ക്കെതിരെ ശബ്ദമുയർത്തേണ്ടത് അനിവാര്യമാണെന്നും, രാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യവും സമാധാനവും നിലനിർത്തുന്നതിൽ ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരനും പങ്കാളികളാണെന്നും നമ്മൾ തിരിച്ചറിയേണ്ട സമയമാണിത്. സംഘർഷങ്ങൾ, പ്രതികാരങ്ങൾ... എന്നാൽ പരിഹാരങ്ങൾ എവിടെ? നഷ്ടമായ ജീവനുകൾ തിരിച്ചു കിട്ടുമോ? ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഈ ചോരയൊഴിക്കുന്നത്? ഇനി ഒരിക്കലും പഹൽഗാമിന്റെ കുളിരുള്ള കാറ്റ് രക്തമിശ്രിതമാവാതിരിക്കട്ടെ..

സമാധാനം ഒരു ലക്ഷ്യമാണ്, അതിന് വഴിയൊരുക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ ചിന്തകളിലൂടെയും, പ്രവർത്തികളിലൂടെയുമാണ്.

കൊന്നാൽ പാപം തിന്നാൽ തീരും

മാംസപിണ്ഡങ്ങൾ, കൊഴുത്ത മാംസപിണ്ഡങ്ങൾ
ചത്തതും, ജീവനുള്ളതും, ബുദ്ധിയുള്ളതും ഇല്ലാത്തതും.
കൊല്ലുന്നതും കൊല്ലപ്പെടുന്നതും,
അങ്ങനെയങ്ങനെ... മാംസങ്ങൾ പല വിധം.
ചില മാംസങ്ങൾ ചാകുന്നു,
ചിലതിനെ കൊല്ലുന്നു,
ചിലത് മരിക്കുന്നു,
ചിലത് ചരിയുന്നു,
ചിലത് മറ്റു മാംസങ്ങളാൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.
മാംസങ്ങൾ ഒന്നുതന്നെ,
പൊതികളാണ് പലവിധം.
കറുത്തതും, വെളുത്തതും, ചുവന്നതും പിന്നെ ഇരുണ്ടതും.
കൊന്നിട്ടും, തിന്നിട്ടും, മതിവരാത്ത മാംസക്കട്ടികൾ.
ന്യായം പുലമ്പുന്നു; കൊന്നാൽ പാപം തിന്നാൽ തീരുമത്രേ..
ഞാനും, നീയും, നമ്മളും, നിങ്ങളും, ഞങ്ങളും, അതും ഇതും
എല്ലാം മണ്ണിലേക്കുള്ള മാംസപിണ്ഡങ്ങൾ.

വിഷ്ണു എസ് നായർ
I-ബി. എസ് സി സൈക്കോളജി

ഉറ്റവരുടെ രക്തമൂറ്റുന്ന ലഹരി

അതുൽ ഡി
I-ബികോം സി.എ

ലഹരിക്ക് അടിമയായ യുവാവ് വീടിനുള്ളിൽ മാതാപിതാക്കളെ അതിദാരുണമായി കൊലപ്പെടുത്തി. സംഭവത്തെ തുടർന്നുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ പ്രതിയെ പിടികൂടി. അധികാരികളുടെ മൊഴിപ്രകാരം പ്രതി ലഹരി മരുന്നിന് അടിമയായിരുന്നു. പ്രതി ലഹരി മരുന്നിനോടുള്ള ആസക്തി മൂലം മാതാപിതാക്കളോട് പണം ആവശ്യപ്പെടുകയും അത് അവർ നിഷേധിക്കുകയും അതിനെ തുടർന്നുള്ള തർക്കത്തിൽ മാതാപിതാക്കളെ അതിക്രൂരമായി കൊലപ്പെടുത്തുകയുമായിരുന്നു. പോലീസ് വീട്ടിൽ നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിൽ ഇരുവരുടെയും ശരീരത്ത് ഒരു ദയാദാക്ഷിണ്യവും ഇല്ലാതെ മർദ്ദിച്ചതിന്റെ തെളിവുകൾ കണ്ടെത്തി. കനൈൻ സ്ക്വാഡിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി പ്രതിയെ 48 മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ തന്നെ പിടികൂടി.

ചോദ്യംചെയ്യലിൽ പ്രതി കുറ്റം സമ്മതിക്കുകയും ലഹരി മരുന്നിനോടുള്ള ആസക്തിയാണ് ഇതിലേക്ക് പ്രേരിപ്പിച്ചത് എന്നും സമ്മതിച്ചു. സംഭവത്തിന്റെ ആഘാതത്തിൽ നിന്നും സമൂഹം വീണ്ടും സ്വസ്ഥമാകാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. ലഹരി മരുന്നിൽ അടിമയായവരെ അതിൽ നിന്നും വിമുക്തരാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തണമെന്ന് അധികൃതർ അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

സത്യത്തിൽ ഇവിടെ ആരാണ് കൊലയാളി, ലഹരിയോ അതോ മനുഷ്യനോ? വാസ്തവത്തിൽ അടിമയാക്കപ്പെട്ടവന്റെ മനോനില, ആ വ്യക്തിയുടെ മാനസിക ശാരീരിക ശേഷി, ഇതൊക്കെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വെറും കൊലപാതകിയാണ് എന്ന് കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം അയാളെ കൊലയാളി ആക്കിയ ഓരോ ഘടകങ്ങളെയും സൂക്ഷ്മമായി പഠിക്കണം. തുറങ്കിൽ അടയ്ക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ്, ഡി അഡിക്ഷൻ സെന്ററുകളിലേക്ക് മാറ്റിപ്പാർപ്പിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് നമ്മൾ ഓരോരുത്തരും ചിന്തിക്കേണ്ടത് ഇതൊരു ചെറിയ ഇര മാത്രമാണ്, ഇതേ കണ്ണിയിൽ പെടുന്ന ആയിരക്കണക്കിന് ലഹരിക്ക് അടിമയായ ആൾക്കാർ അവരുടെ ദേഷ്യവും ദുഃഖവും, മൃഗീയമായ ഇടപെടലുകളും കൊണ്ട് കുടുംബക്കാരെയും, സഹപാഠികളെയും ഓരോ സാമൂഹിക, രാഷ്ട്രീയ മേഖലകളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെയും അസ്വസ്ഥമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഒരു മനുഷ്യനെ വളർത്തുന്നത് മാതാപിതാക്കൾ മാത്രമല്ല, ഇടപഴകുന്ന ഓരോ വ്യക്തികളും, സാഹചര്യങ്ങളും, സംസ്കാരവും, മതവും, രാഷ്ട്രീയവും അങ്ങനെ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് എഴുതാൻ കഴിയുന്നതിനപ്പുറം വൈവിധ്യമാർന്ന ഇടപെടലുകൾ അവരെ വളർത്തുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരാൾ കുറ്റവാളിയാണെന്ന് സമർത്ഥിക്കുന്ന സമയത്തൊക്കെയും തെറ്റായ വേരുകൾ അവരെ വളരാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നുവെന്നും അത് സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചു നിർവീര്യമാക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നും തിരിച്ചറിയണം. ശിക്ഷ വ്യക്തിഗതമാക്കുമ്പോൾ, ശിക്ഷണം സാമൂഹികമാക്കണം. കാരണം, ഓരോ കൊലപാതകങ്ങളും ലഹരി ഉപയോഗ പ്രശ്നങ്ങളും ഒരു വ്യക്തിയിൽ മാത്രം നിലനിൽക്കുന്ന കുറ്റകൃത്യമല്ല. മറിച്ച്, അതൊരു സാമൂഹിക പ്രതിസന്ധി കൂടിയാണ്.

''ഉറ്റവരുടെ രക്തം ഊറ്റുന്ന ലഹരി: ലോകമെങ്ങും കറുപ്പാണ്, വെണ്മ തിരയാൻ കടുപ്പമാണ്.''

കസേരകൾ

അവകാശങ്ങൾ, ആവശ്യങ്ങൾ, ആഗ്രഹങ്ങൾ, ഇതിനെല്ലാം നമ്മൾ ചെവികൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഭൂമിയുടെ തൊണ്ട വിണ്ടുകീറുമ്പോൾ, മാറുപിളരുമ്പോൾ, ചോര പൊടിയുമ്പോൾ നമ്മൾ ചോരയൂറ്റിക്കുടിക്കുന്ന അട്ടകളാകണോ, വിവേകമുള്ള മനുഷ്യരാകണോ എന്നു 'നീ' ചിന്തിക്കുക.

ചെറു ജീവനുകൾ ചതുരംഗത്തിലെ ചാവേറുകളാകുമ്പോൾ, അധികാര കസേരകൾ അലമുറയിട്ടുകരയും, എന്തു പ്രഹസനം എന്നു തോന്നിക്കും. മൃഗങ്ങളെ ഇളക്കി വിടും, നഗരങ്ങൾ നരകങ്ങൾ ആകും. കസേരകൾ ചൂതാടി രസിക്കും. മനുഷ്യർ മണ്ണിൽ അലിയും. അലർച്ചകൾ മുഴങ്ങും, നിശബ്ദതകളാകും. മനുഷ്യരുടെ കണ്ണും, ചെവിയും മുറിയും, വായിൽ മണ്ണുവീഴും. എങ്കിലും കസേരകൾ യുദ്ധം നടത്തും. ചാവുപറമ്പുകൾ പണികഴിപ്പിക്കും. സ്വപ്നങ്ങളെ, സത്യങ്ങളെ, സത്വങ്ങളെ അതിനടിയിൽ പുതപ്പിക്കും.

വിഷ്ണു എസ് നായർ
I-ബി.എസ് സി സൈക്കോളജി

വുമൺഹുഡ്

ആതിര പി. എസ്
I-എം.എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

ഇന്ന് മുതൽ ഞാനും വുമൺഹുഡ് എന്നതിലേക്ക് വരുകയാണെന്ന് എന്റെ ഉള്ളിലിരുന്നുകൊണ്ട് ആരോ മന്ത്രിച്ചു, ആ തിരിച്ചറിവ് വന്നിട്ട് ഏഴുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരിക്കൽപോലും ഇതൊന്നും ആവാതിരുന്നെങ്കിൽ എന്ന് ചിന്തിക്കാത്ത ആരും തന്നെ കാണില്ല. ഞാനും പലപ്പോഴും ഇതുപോലെ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അത്രയും അസഹനീയമായിരുന്നു ആർത്തവത്തിന്റെ ആദ്യ ദിനങ്ങൾ. ഒരു പെണ്ണായി ജനിച്ചു എന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ചില വേദനകളിൽ ഒന്നുമാത്രം. ആരോ നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ കത്തി വച്ച് കുത്തിക്കീറുന്നതുപോലെ, വയറിനു ചുറ്റും ഒരു കയറുകൊണ്ട് കെട്ടിവരിഞ്ഞു മുറുകുന്നത് പോലെയെല്ലാം ശരീരമാകെ ഒരു വേദനയാണ്.

ഈ ദിവസങ്ങളിലെ മാനസിക പിരിമുറുക്കമോ സഹിക്കാനാവില്ല. ഇപ്പോൾ അതിനെ മൂഡ്സ്വിങ്സ് എന്നാണ് പറയുക. എന്തൊക്കെതന്നെയായിരുന്നാലും മനസ്സുപോലും നമ്മുടെ കയ്യിൽ നിൽക്കില്ല. ഇതെല്ലാം അനുഭവിച്ചല്ലേ പറ്റു കാരണം, ഒരു പെണ്ണായി ജനിച്ചു പോയില്ലേ.. ഒരു പെണ്ണായി ജനിച്ചതുമൂലം സമൂഹത്തിൽ നിന്ന് മാറ്റി നിർത്തപ്പെടാം, പ്രത്യേകിച്ച് ആർത്തവസമയത്ത്. പണ്ടുകാലത്തെപ്പോലെ തൊട്ടുകൂടായ്മയോ ഒന്നും ഇന്നില്ല, ഒരു പെൺകുട്ടി അവളുടെ കളിച്ചു നടക്കുന്ന പ്രായത്തിൽ അതെല്ലാം നിർത്തുവാനായി അവളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ കുട്ടിത്തം ഇല്ലാതാക്കാനായി ഒരു വില്ലനായിട്ടാണ് ഈ ആർത്തവം അവളുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്നത്.

പെട്ടന്നൊരു ദിവസം വിളിക്കാതെ കേറിവരുന്ന വിരുന്നുകാരെ പോലെ അവളുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് കടന്നുവരുന്ന അതിഥിയാണിത്. എല്ലാമാസവും കടന്നുവരുന്ന അതിഥി. ഒരു പെണ്ണിൽ ഒരുപാട് മാറ്റങ്ങൾക്ക് കാരണമാവുന്ന ഒരു ഘടകമാണ് ഈ ആർത്തവം. അവളുടെ വേദന ആരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞാലോ... അതിനെന്താ കുറച്ചു ദിവസത്തെ കാര്യമല്ലേ, അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാ മാസവും വരുന്നതല്ലേ, ഇത്ര കാര്യമാക്കാൻ ഒക്കെയുണ്ടോ എന്നതാണ് പൊതുവെയുള്ള ഒരു ഇത്. അവളിലെ വേദന അവൾക്കല്ലേ മനസ്സിലാവൂ. എന്തൊക്കെയാണേലും അവൾ എല്ലാം സഹിച്ചേ പറ്റൂ, കാരണം അവളൊരു പെണ്ണല്ലേ!

MUNIBA MAZARI
The Woman who painted her own sky

Farsana K K
II-BCA (B)

Imagine being a bird with broken wings-grounded, fragile and unable to fly. It might seem like the end of the story, the moment everything falls apart. But Muniba Mazari? She didn't just accept her fate. She didn't give up. She didn't just repair her wings - she painted new ones, creating her own sky when everyone thought she couldn't soar anymore.

The Day That Changed Everything

In 2007, Muniba's life took a dramatic turn. At just 21, she was in a devastating car crash that left her with multiple fractures, serious internal injuries and a spinal cord injury, which confined her to a wheelchair. Her future, once full of possibilities, suddenly seemed shattered.

But that wasn't the end. Her body might have been broken, but her spirit stayed unshaken. In the quiet of hospital rooms, surrounded by doubts and words like "you can't" and "you'll never," she found a voice stronger than her fears - a voice that would eventually change the world.

Art as a Path to Healing

During her long recovery, Muniba found comfort not in words, but in colors and brushes. Picking up a paintbrush wasn't just a way to pass the time - it was her therapy. It became her way of telling the stories she couldn't speak, of expressing the emotions she couldn't put into words.

Her art wasn't just about creating beautiful pictures - it was about reclaiming her life, her strength and her future. Through each brushstroke, Muniba was telling her own story of struggle, hope and triumph. It was proof that even in the darkest times, beauty can emerge from pain.

As Muniba herself put it, "I couldn't find a hero in my life, so I became one." And that's exactly what she did.

Breaking Barriers, Redefining Strength

Muniba's journey didn't stop with art. She went on to break barriers in a way few could imagine. She became Pakistan's first wheelchair-using model for Toni & Guy, a celebrated TV host and an internationally renowned motivational speaker.

When she speaks, her words light a spark of hope. She doesn't dwell on what she's lost; she celebrates what she's gained: courage, clarity and a deep belief in herself.

As a UN Women Goodwill Ambassador, Muniba became a powerful advocate for gender equality and disability rights. Her life challenges the world's narrow ideas of beauty, strength and success. She shows us that true power comes from within and that we all have the ability to defy the odds.

A Heart Full of Love, A Spirit Full of Fire

At the heart of Muniba's life is her role as a mother. She adopted her son, Neelam and embraced parenthood with the same fearlessness that has defined every part of her journey. Through her son, she teaches the lessons that can't be learned from textbooks - lessons about resilience, love and the strength to rise, even when you can't physically stand.

Her motherhood isn't about what she can or can't do - it's about the depth of her love and the values she instills in her child. It's another powerful reminder that life's greatest roles aren't limited by our physical abilities - they're shaped by our hearts.

Reflections: The Legacy of Muniba Mazari

Muniba Mazari's story isn't just one of survival; it's a story of transformation. Her wheelchair is not a symbol of defeat - it's a throne of resilience. She teaches us that setbacks aren't dead ends; they're chances to explore new paths.

Her message is clear: "Your scars aren't signs of weakness; they're proof that you've endured, survived and become stronger."

In a world that often worships perfection, Muniba stands as a beautiful reminder that true beauty comes from our flaws, our struggles and the strength we gain from overcoming them. She didn't just survive her accident - she rose above it, turning her pain into purpose and her story into a song of hope.

Muniba didn't just paint on canvases - she painted on hearts. And through her courage, creativity and compassion, she's given the world a masterpiece that will never fade.

"Setting boundaries liberates you. When you set boundaries, you're not bound anymore!" - Muniba Mazari

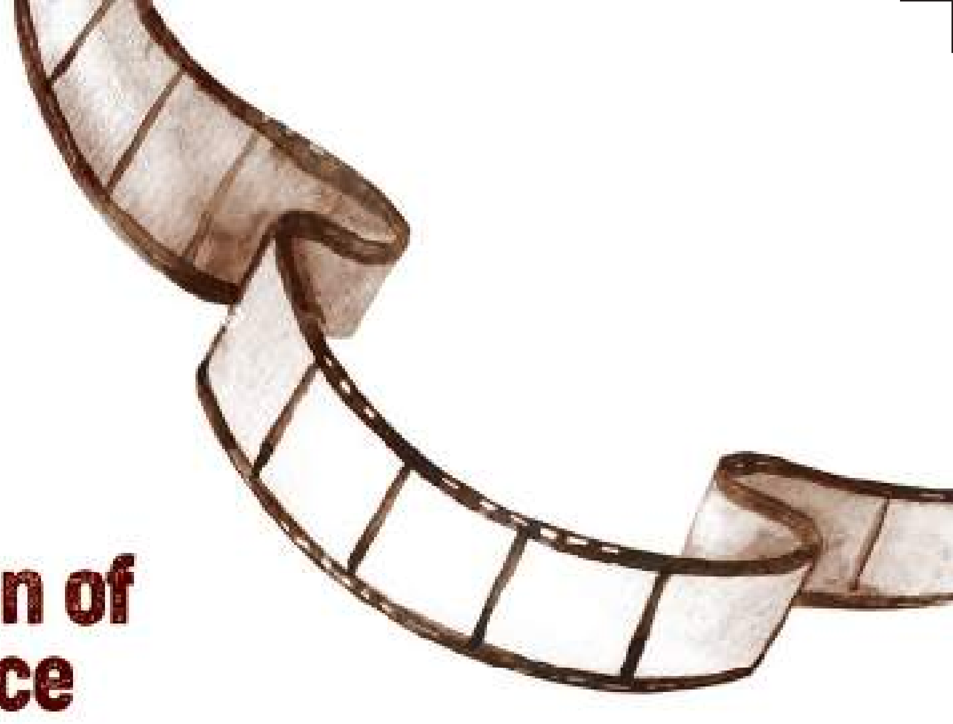

Cinema:
The Eternal Reflection of the Human Experience

Bhagath S
I-B.Sc Physics

Cinema is not merely an art form; it is an emotion, an escape and a reflection of life itself. It serves as both the silent observer of our dreams and the loudest expression of our fears. It functions as the truest mirror to the human soul, capturing the spectrum of existence within the confines of a frame. Every flicker of light on the screen encapsulates a story waiting to be felt, waiting to be lived. Cinema is not something we passively consume - it is something we experience. It breathes with us, weeps alongside us and embraces us with love.

A Tribute to My Masters of Cinema:

The fabric of contemporary cinema is woven with the creative brilliance of several iconic directors whose works have left an indelible impact on the art form. Quentin Tarantino stands as a beacon of bold filmmaking, forever changing the way stories are told with his unconventional narratives, sharp dialogues and seamless blending of genres. Films like *Pulp Fiction, Kill Bill* and *Inglourious Basterds* have made him a master of non-linear storytelling, transforming seemingly simple plots into cultural phenomena. His ability to take elements from different genres - Western, noir, war films and more - while maintaining a distinct voice has made him a symbol of cinematic innovation. Christopher Nolan, with his cerebral approach to filmmaking, challenges audiences to not just watch but think. His masterpieces, such as *Inception, The Dark Knight* and *Interstellar*, are testament to his unmatched ability to merge complex concepts of time, memory and identity with blockbuster entertainment. Nolan's films often feature intricate and

layered narratives, where the boundaries of reality and illusion blur, pushing both the technical and emotional boundaries of cinema. His influence has transcended genres, setting a new standard for modern filmmaking.

Sandeep Reddy Vanga's works, particularly in *Arjun Reddy* and *Kabir Singh,* explores the raw and unfiltered emotions of his protagonists, creating a visceral connection with audiences. His characters are often troubled, impulsive and unpredictable, yet deeply human, reflecting the complexities of love, addiction and self-destruction. Vanga's exploration of intense emotions and turbulent relationships speaks to the inner turmoil many face, making his work deeply resonant and impactful, especially in the realm of contemporary Indian cinema. Imtiaz Ali, renowned for his poetic exploration of love and self-discovery, has built a cinematic legacy with films like *Jab We Met, Tamasha* and *Rockstar*. His stories often focus on the transformative journeys of his characters, searching for meaning in love, life and self-identity. *Rockstar* stands out as a visceral portrayal of a man's quest for artistic expression and emotional liberation, while *Jab We Met* remains a quintessential romantic film that encapsulates the complexity of relationships. Ali's ability to weave delicate, emotionally charged narratives with universal themes has made him one of India's most cherished filmmakers.

Lijo Jose Pellissery, a filmmaker whose distinctive style blends realism with surrealism, has created works that challenge traditional narrative structures and explore the complexities of human existence. His films like *Angamaly Diaries, Ee.Ma.Yau, Churuli* and *Jallikattu* have become landmarks in Indian cinema for their bold storytelling, intricate character portrayals, and powerful visuals. Pellissery's unique approach often fuses dark humor, philosophical depth and social commentary, resulting in an immersive cinematic experience that holds a mirror to the world in its rawest form.

Kamal Haasan, Mammootty and Mohanlal: Titans of Indian Cinema

Kamal Haasan, Mammootty, and Mohanlal are not merely actors; they are living legends, each an institution in their own right, shaping and defining Indian cinema. Kamal Haasan's unparalleled versatility spans decades, with iconic roles in films such as *Moondram Pirai (1982), Nayakan (1987)* and *Dasavatharam (2008),* where he portrays ten distinct characters, showcasing his mastery in both deep emotional dramas and technical marvels. His ability to blend philosophical themes with mainstream narratives in films like *Indian (1996)* and *Anbe Sivam (2003)* continues to set him apart as a timeless force in the industry. Even in contemporary works like *Vikram (2022)*, Haasan remains an ever-evolving and ever-relevant force in cinema.

Mammootty and Mohanlal, the pillars of Malayalam cinema, are a study in contrasting but equally compelling performances. Mammootty's commanding presence and ability to transform into characters ranging from a fearless journalist in *New Delhi (1987)* to the underworld king in *Samrajyam (1990*) and the introspective human in *Ponthan Mada (1994)* and *Bhoothakannadi (1997)* are unmatched. In his later years, he continues to redefine excellence with films like *Bheeshma Parvam (2022)*. Mohanlal, on the other hand, is the effortless chameleon, embodying roles with both subtlety and grandeur. His portrayal of Mangalassery Neelakandan in *Devasuram (1993)* and the tragic hero in *Kireedam (1989)* highlight his range, while films like *Manichitrathazhu (1993)* and *Drishyam (2013)* remain landmarks in cinematic storytelling. Together, Mammootty and Mohanlal have not only ruled Malayalam cinema but have defined its very identity, standing shoulder to shoulder with Haasan as monumental figures in Indian cinema.

The Craft of Cinema: The Unsung Heroes

Cinema is not merely the domain of actors and directors. It is an intricate symphony of countless elements. The cinematographer captures the interplay of light and shadow, the editor dictates the rhythm of the narrative, the sound designer crafts the silence before the storm and the composer weaves emotions into melodies. Every department contributes to the alchemy of storytelling. Directors such as Stanley Kubrick (2001: *A Space Odyssey, 1968*), Akira Kurosawa (*Seven Samurai, 1954*), Wong Kar-Wai (*In the Mood for Love, 2000*) and David Lynch (*Mulholland Drive, 2001*) have transcended the limits of storytelling, transforming cinema into a form of visual literature.

In India, filmmakers like Nag Ashwin (*Kalki 2898 AD, 2024*) push cinematic boundaries, daring to reimagine the art form itself. S.S. Rajamouli has redefined Indian storytelling with epics such as *Baahubali (2015, 2017)* and *RRR (2022)*. His ability to blend mythology, spectacle and emotional gravitas has made his films global phenomena, proving that storytelling, when executed with precision, can transcend linguistic and cultural boundaries.

Cinema as Rebellion, Reflection and Immortality

Cinema is rebellion. It is a revolution. It is the subversive rage of *Fight Club (1999)*, the indomitable hope of *The Shawshank Redemption (1994)*, the operatic grandeur of *The Godfather (1972)* and the existential madness of *Apocalypse Now (1979)*. It is the unfiltered reality of *Schindler's List (1993)*, the breathtaking adventure of *The Lord of the Rings (2001–2003)*, the childhood wonder of *Harry Potter (2001–2011)* and the soul-crushing tragedy of *Grave of the Fireflies (1988)*. It is the nostalgia of *Dil Chahta Hai (2001)*, the grit of *Gangs of Wasseypur (2012)*, the surreal melancholy of *Eternal Sunshine of the Spotless Mind (2004)* and the poetic sorrow of *Requiem for a Dream (2000)*.

Cinema teaches, heals, destroys and rebuilds. It is time travel; it is immortality; it is the closest humanity has come to capturing the essence of life itself.

Cinema is forever!

LET'S TALK ABOUT HUMAN EMOTIONS

Anusha M
II-B.Sc Psychology

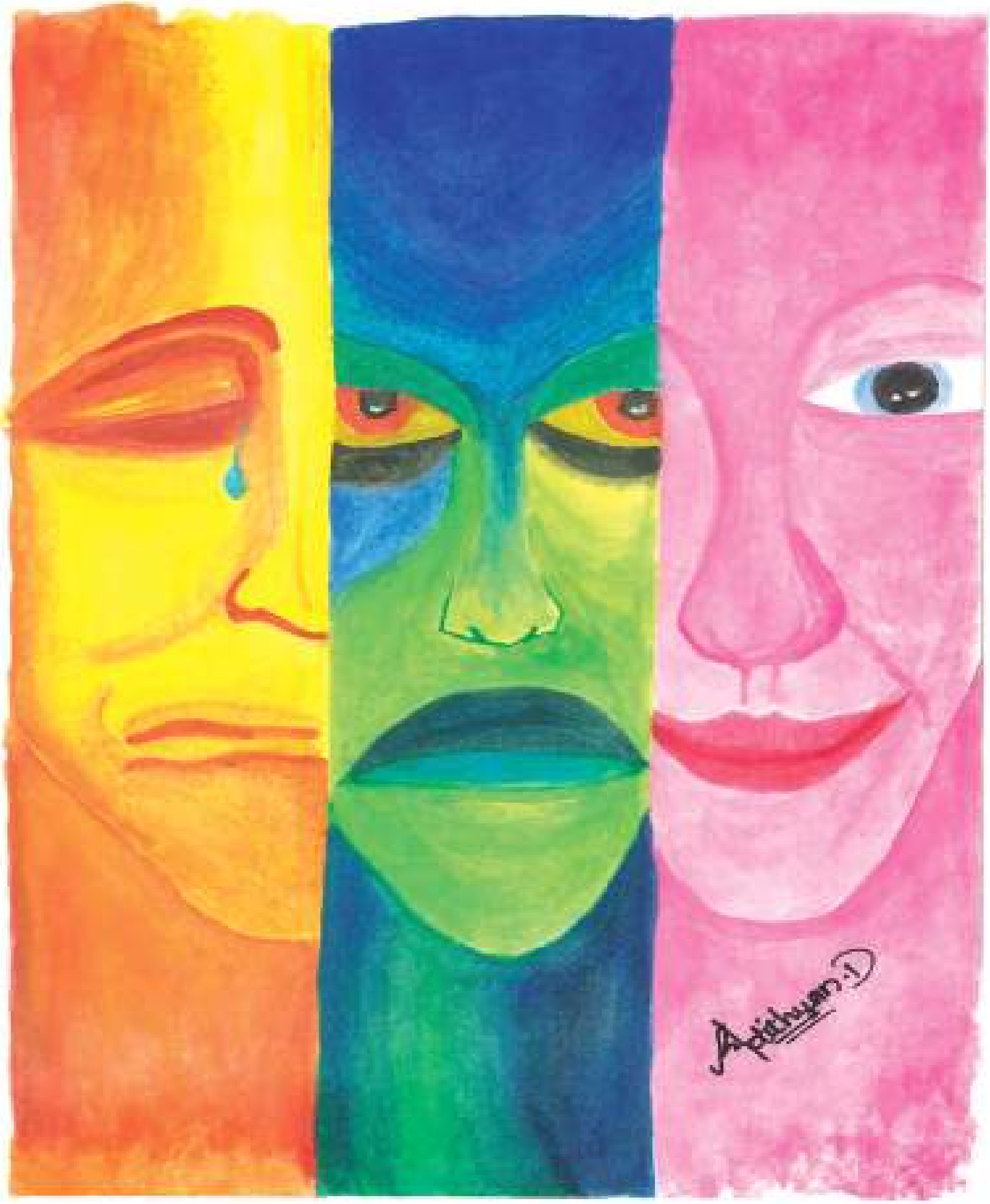

"I don't want to be at the mercy of my emotions. I want to use them, to enjoy them and to dominate them."

-Oscar Wilde

Emotions are strange and powerful things. They influence how we think, how we act and how we connect with the world around us. Wilde's words reflect something we all feel at times, the desire to understand our emotions, not be overwhelmed by them.

Sometimes, emotions rise out of nowhere. You could be having a perfectly normal day and then suddenly a memory, a song or a passing thought changes everything. Your mood shifts. Something inside you feels different. It's like waves in the sea, some feel calm and nice, others hit you hard and you don't even see them coming.

What's fascinating is that emotions themselves are fleeting. Research shows that a typical emotion only lasts for a few seconds. But the story we tell ourselves afterward, the thinking, the analyzing and the reliving, keeps it alive. We replay what happened, imagine what we should have said and before we know it, that small feeling has grown into something much larger.

But emotions are not the enemy. They are messages from within, telling us that something matters, that something needs attention. Think about how you feel before making a big decision. That nervous feeling is not a weakness. It's your mind signaling that this choice is important to you.

The real challenge is not feeling the emotion, but knowing what to do with it.

Expression is key. Yet many of us find it hard to show how we truly feel, especially when it comes to vulnerability, sadness, or love. We've been taught to hold back. From a young age, many children hear things like "Don't cry" or "Toughen up." Over time, we start believing that showing emotions make us weak or too sensitive.

Even as adults, expressing love or gratitude, especially in public, can feel uncomfortable. A heartfelt message on social media often gets brushed off with comments like "Why not say it in private?" But why should appreciation or affection be hidden?

In a world where negativity spreads so easily, why not let love be loud?

We often take people for granted… their kindness, their support and their patience. We assume they know how we feel. But no one is ever obligated to care for us and that's exactly why it's important to acknowledge it. Saying thank you, showing love or simply letting someone know they matter can mean more than we realize.

On the other hand, avoiding painful emotions doesn't mean they go away. We smile through the pain, distract ourselves with work or social media, laugh things off when they actually hurt. It might seem like a way to cope, but those feelings don't just disappear. They linger. They collect.

You might not notice it at first. But one day, something small like a friend canceling plans or a comment someone makes triggers a much bigger reaction. You feel more upset than the situation deserves. That's not just about what happened in that moment. It's everything you've been holding in, finally spilling out.

And when emotions build up over time, they don't just affect your mood. They weigh on your body too. Tension in your shoulders. A constant headache. Restless nights where sleep doesn't come easy. It's like carrying an invisible weight you've gotten so used to that you forget it's even there.

But what if, instead of burying our emotions, we gave ourselves permission to feel them?

Feeling something deeply doesn't mean you're falling apart. It means you're human. It means you care. Whether it's by talking to someone who listens, writing your thoughts down or simply taking a quiet moment to breathe and reflect, giving space to your feelings helps lighten the load.

Sometimes all we need is someone who won't judge. A friend, a sibling or a parent. Someone who lets us be ourselves, completely. When we express what we're going through in a safe space, something inside us softens. We feel more grounded. More seen. More connected.

Understanding emotions and learning how to express them in a healthy way is not something we're born knowing. It's something we learn over time. And it starts by letting go of the idea that emotions are something to hide.

Because in the end,
we are not our emotions.
We are what we choose
to do with them…!

സർവ്വം നീല മായം

ജ്യോതിക എ
I-എം.എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

തിരഞ്ഞു വിരലുകൾ
ചരിഞ്ഞ മനമതിൽ നിറഞ്ഞു മൂകത
ചുമരിൻ കണ്ണുകൾ,
സൂചികൾ അവർ ഓടി കുതിച്ചു.

മേനി തണുത്തു, മൂക്കിൽ പഞ്ഞികൾ നിറച്ചു,
വെള്ള നിറച്ച കുപ്പായം
ഉള്ളിൽ വെള്ളി വീണ ശബ്ദക്കൂട്ട്.

വീട്ടിൽ ചായ പാത്രം യാത്ര തുടർന്നു.
നിലവിളി താളത്തിൽ, ഉച്ചത്തിൽ, പല തോതിൽ
കയർ കുരുക്കിൻ കഴമ്പറിയാതൊരു
കഴുതക്കൂട്ടം,
തിരക്കഥകൾക്ക്
തിരികൊളുത്തി.

അസ്വസ്ഥത!!
തിരക്കിൻ നടുവിൽ ഏകാന്തത തിന്നുമരിച്ചു
കൈയിൽ കിടന്നു കരഞ്ഞു, കോപ്പ്.
ആയിരം ഉത്തരം വിവിധ കോണിൽ
വിദ്യകളും, തന്ത്രങ്ങളും, നിറഞ്ഞ ദീർഘചതുരം
വിരിഞ്ഞു അമ്പരം,

ചുവന്ന പൂമുഖം, എന്നും ഉണരാൻ
ഉടഞ്ഞുവീണു
ലോകം കോപ്പിൽ നിറച്ചു
കാതൽ പതിച്ചു, ശോകം നിറച്ചു.
പിന്നെ?

ഇരുണ്ട മുറികളിൽ നിറഞ്ഞ പാട്ടിൽ,
നിറങ്ങൾ പൂശി മായ കുത്തിനിറച്ച
തലകൾ തളർന്നു വീണു.
കപടത വള്ളികൾ കോർത്തു
കണ്ഠം മുറുക്കി, കണ്ണിൽ കറുത്ത തുണിക്കെട്ട്,
മെയ്യോ തരിശു നിലം.
കൂടുതൽ പരാതി പറഞ്ഞിട്ടിനി എന്തു ഫലം?

The Education Race

In halls of learning, bright and wide,
Where dreams and knowledge should collide,
A system bends beneath the weight.
Of trends that shift and rules that stall.

Once, the mind was shaped by thought and skill.
By wonder's spark and curious will.
Now tests decide if you will rise.
Their scores decide your worth, your prize.

The screens now glow where books once lay.
As AI whispers what to say.
Fast facts replace the time to think.
One click, one scroll and then they sink.

Degrees once paved a future bright,
Now debts cast shadows over light.
Yet skill and trade now rise once more.
As doors unlock without that score.

Teachers caught in tides so vast,
Adapting quickly or left in the past.
Standards shift and funds run dry,
Yet still, they teach, they hope, they try.

But through the noise, one truth remains:
That learning breaks through iron chains.
Beyond the trends, the hype, the pace,
True knowledge, finds it rightful.

Aswin Dev P
I-B.Sc HM CS

അനുരാഗം

പ്രണയ ലേഖനം

2025 ഫെബ്രുവരി 14 വാലന്റൈൻസ് ദിനത്തോടനുബന്ധിച്ച് കോളേജ് മലയാള വിഭാഗം നടത്തിയ പ്രണയലേഖന മത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം നേടിയ ലേഖനം.

ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട,

മഴവില്ലിന്റെ അറ്റത്ത്, നമ്മൾ തീർത്ത കിനാവിന്റെ പൊയ്കയിൽ തുഴഞ്ഞ് തുഴഞ്ഞ്, ആകാശത്തിന്റെ താഴ്‌വാരങ്ങളിലേയ്ക്കൊരു യാത്ര പോണം. മേഘത്തിന്റെ ഒരു പൊട്ടെടുത്ത് കൈയ്യിൽ കരുതണം, സന്ധ്യാനേരത്ത് സൂര്യന്റെ കൈയിൽ നിന്നും കുറച്ചു സിന്ദൂരം വാങ്ങണം, രാത്രി മുഴുവനങ്ങനെ നക്ഷത്ര കുഞ്ഞന്മാരോടൊത്ത് കാറ്റിന്റെ തമ്പുരുവിൽ താളമിടണം, സമയമുണ്ടെങ്കിൽ ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങണം, അതികാലെ, മഞ്ഞുതുള്ളിയെ സൂര്യൻ വരുന്നതിനു മുൻപ് വിളിച്ചുണർത്തണം. വീണ്ടും, നമ്മൾ, നമ്മൾ മാത്രം ഒന്നിച്ച് അങ്ങനെ തുഴഞ്ഞ്, തുഴഞ്ഞ്, തുഴഞ്ഞ്...

നാമെന്നും കാത്ത് സൂക്ഷിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങൾ, അവ നമുക്കൊന്നിച്ചു ചേർക്കണം, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉയരങ്ങളിൽ ഭദ്രമായ് സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കണം, ഇനിയും യാത്രകൾ പോണം; നമ്മളന്നാദ്യമായ് കണ്ട നിമിഷത്തിലേയക്ക്, നിന്റെയും എന്റെയും ഇഷ്ടങ്ങളിലേയ്ക്ക്, നിന്നിലേയ്ക്ക്, എന്നിലേയ്ക്ക്, അങ്ങനെ, അങ്ങനെ. ഇന്നെന്റെ പ്രാണനേ, നീ അറിഞ്ഞു കൊൾക, ഞാനിതുവരെ കണ്ടതും കേട്ടതും എല്ലാം നീ ആയിരുന്നില്ലേ? നമ്മളിതുവരെ ചെയ്ത യാത്രകളെല്ലാം നമ്മളിലേയ്ക്കു തന്നെയായിരുന്നില്ലേ? എന്നിട്ടും ഓരോ തവണയും നമ്മെ പൊതിഞ്ഞ പുതുമയുടെ ഗന്ധം, അതല്ലേ എന്നെയും നിന്നെയും നമ്മളാക്കിയത്!

നമുക്കിനിയും കുറേ നടക്കാം, ഇരുകൈയ്യും ചേർത്ത് പിടിച്ച്... പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലേയ്ക്ക്, അവിടെ പോയി നമുക്കൊരു കൊച്ചു കുടിലു വയ്ക്കാം, ഇനിയും കിനാവ് കാണാം...

ഹൃദയപൂർവ്വം!
നമുക്കായ്...

വൈഷ്ണവ്. എസ്
III-ബി.എസ് സി ജ്യോഗ്രഫി

കൊഴിഞ്ഞുപോയ ഇതൾ

Shivadasan P
Staff
(Bus Driver)

കലാരംഗം

INIZIO 2024-'25

INIZIO 2024-'25
Hearty Welcome to the Freshers

NAVARANG

COLLEGE DAY

A-Zone Winners

Group Song-Indian
First Position

Parichamuttukali
First Position

Anjana K C
Mappilapattu
First Position

Chendamelam
Second Position

Nandana T K
Kathakali
First Position

Group Song - Western
Second Position

Parvathy Unnikrishnan
Mono Act
First Position

Mappilapattu-Group
Second Position

Nadanpattu
Second Position

Vaishnav S
Poem Writing (Malayalam)
First Position

Shyam Krishnan
Classical Music (Male)
Second Position

Sriya Ramesh
Western Music (Solo)
Second Position

Sai Narayan A
Speech (English)
Second Position

Niranjan V
Spot Photography
Second Position

Keerthana Srikumar
Poem Recitation (Malayalam)
Second Position

Interzone Winners

Parichamuttu Kali
First Position

Oppana
First Position

Mappilapattu-Group
Third Position

Chendamelam
Third Position

NIRANJAN V
I BCA A

SPOT PHOTOGRAPHY
FIRST POSITION

SAI NARAYAN A
III BCOM FINANCE

ELOCUTION - ENGLISH
SECOND POSITION

SHYAM KRISHNAN
II BSC MATHEMATICS

CLASSICAL MUSIC
THIRD POSITION

ANJANA K C
I BSC CHEMISTRY

MAPPILAPPATTU
(FEMALE)
SECOND POSITION

VAISHNAVI C
III BA ENGLISH

MAPPILAPPATTU
(FEMALE)
THIRD POSITION

KEERTHANA SRIKUMAR
III BSC PHYSICS

POEM RECITATION -
MALAYALAM
SECOND POSITION

വിജയ ശൃംഗത്ത്

DITHYA K M
2nd position
(M.Sc Geography)

ARATHY P
3rd Position
(MA English)

SHIFANA K M
4th Position
(M.Sc Geography)

FARSANA U
7th Position
(M.Sc Psychology)

കായിക മികവ്

Anjala A
I M.Com
2 Silver Medals & 1 Bronze Medal
(District Shooting Championship)
2 Silver Medals and 1 Bronze Medal
Open Sight Rifle Events
(All India National Mavalankar G.V
Shooting Championship)

Sanmaya M S
I BCA(A)
Tug of war Competition Winner
(Against Gujarat Team
in Khelo India Beach Game)

Basketball Runners-C Zone

Volleyball Runners-C Zone

Badminton 2nd Runner Up-C Zone Championship

College Union 2024-25

Agnal Kuriakose (2nd Year UG Representative), **Megha R** (Chief Student Editor), **Anjala A (UUC), Bhoomika K.S** (Joint Secretary), **Krishnedu K.P** (Secretary), **Sumedha C.P** (Vice Chairman), **Jothi Nivedya S** (UUC), **Megha Radhakrishnan** (Fine Arts Secretary), **Leo Paul** (General Captain), **Angiras P.S** (PG Representative), **Niranjan V** (1st Year UG Representative), **Nehal Pramod** (3rd Year UG Representative), **Indiver Kaushik** (Hindi Secretary), **Pavitra U** (Geography Secretary), **Sreelakshmi R** (Computer Science Secretary), **Varsha S** (Psychology Secretary), **Bonaa Biju** (Mathematics Secretary), **Merlin Melina B** (Management Secretary), **Anaswara V** (Malayalam Secretary), **Amreen K.S** (Physics Secretary), **Anjana K.C** (Chemistry Secretary), **Fasna Thasni** (BCA Secretary), **Vishnu A. Kutty** (Commerce Secretary), **Sreejit Unni** (Hotel Management Secretary), **Rahul Dev R.K** (English Secretary), **Mr. Jibin Joy** (Staff Advisor), **Dr Tomy Antony** (Union President and Principal), **Neeraj K. Das** (Chairman), **Rev. Dr. Mathew George Vazhayil** (Director), **Rev. Dr. Joseph Olikkalkoonal** (Vice Principal), **Dr. Divya N.K** (Staff Advisor)

പ്രതിഭയും സൃഷ്ടിയും

Adithyan D, II M.Sc Geography

Gokul Das C
II BCA (B)

Neeraja S, I B.Com Finance (A)

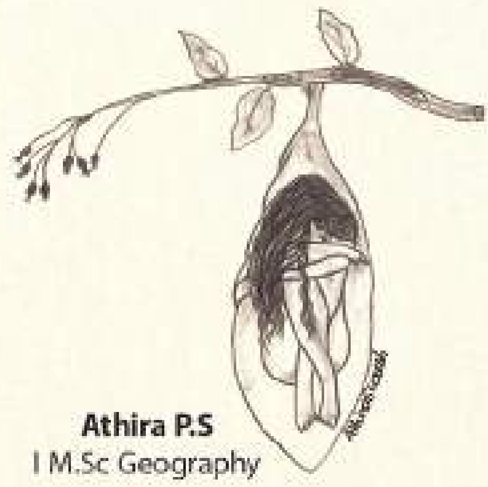

Athira P.S
I M.Sc Geography

Athira P.S
I M.Sc Geography

Ajeeshma K P
I BBA

Goutham P Sankar
I BBA

Athira P.S
I M.Sc Geography

Sooraj S
II BCA (B)

Merlin Melina B
I BBA

അരങ്ങിൽ

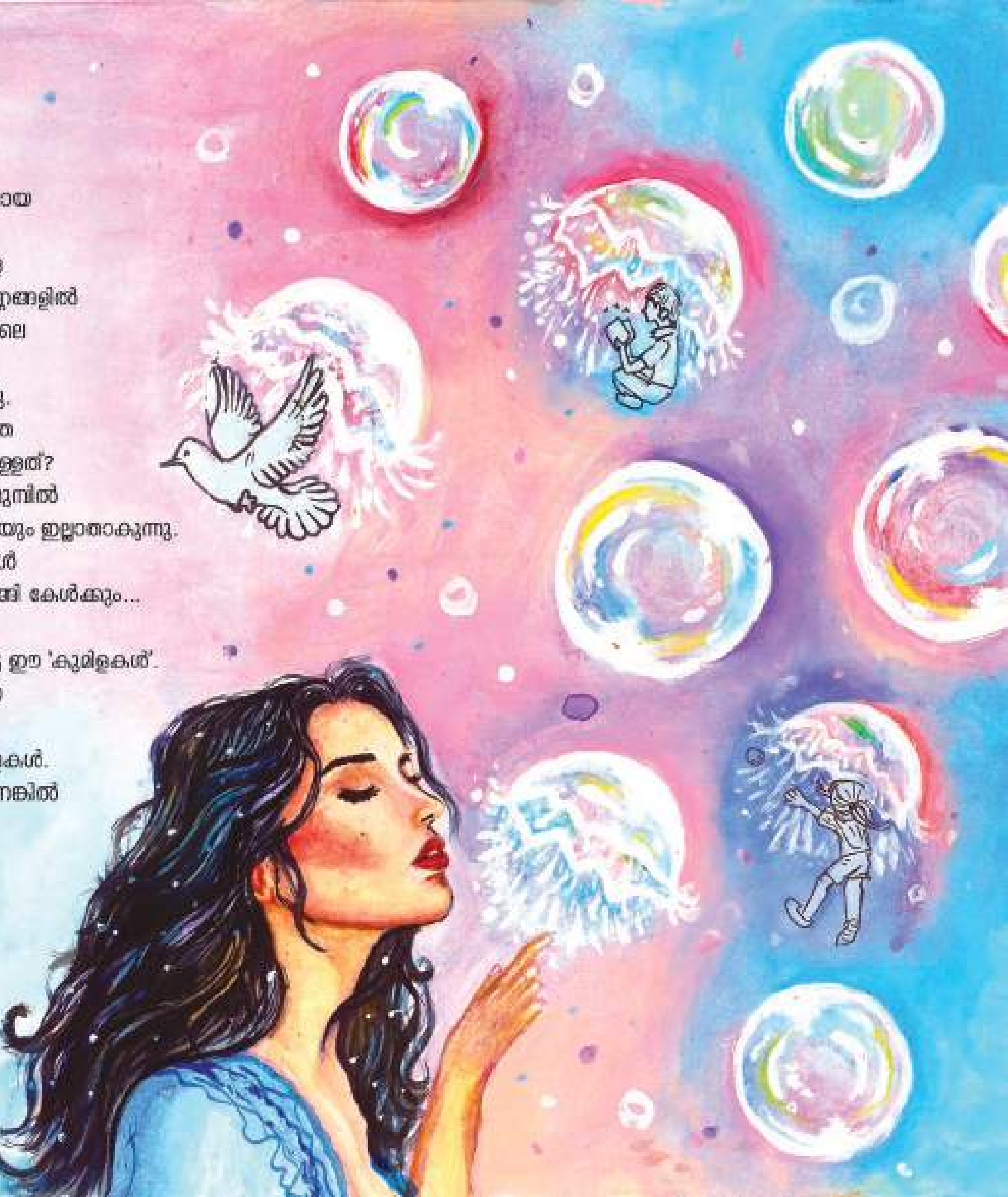

മാനുഷിക ചിന്ത ചെറുതല്ല,
അതിരുകളില്ലാത്ത വിശാലമായ
ഒരു തുറമുഖമാണത്.
ജീവിതത്തിന്റെ അതിരുകളെ
ചെറുത്തുകൊണ്ട് പല വർണ്ണങ്ങളിൽ
കാണുന്ന കുമിളകളെ പോലെ
ശോഭയുള്ളതായി തീരാൻ
മനുഷ്യമനസ്സ് കൊതിക്കുന്നു.
മനുഷ്യന് ചെയ്യാൻ ആകാത്ത
എന്താണ് ഈ ലോകത്തിലുള്ളത്?
എങ്കിലും പരിമിതികൾക്കുമുമ്പിൽ
അവരുടെ ചിന്തയും, ശക്തിയും ഇല്ലാതാകുന്നു.
പ്രതിഫലനങ്ങളുടെ ശബ്ദങ്ങൾ
നിങ്ങളുടെ ചെവിയിൽ മുഴങ്ങി കേൾക്കും...
മാറണം, മാറ്റണം.
അതിന്റെ ആദ്യ പടിയാകട്ടെ ഈ 'കുമിളകൾ'.
ലളിതവും സങ്കീർണ്ണവുമായ
മനുഷ്യ ജീവിതത്തിന്റെ
പ്രതീകങ്ങളാണ് ഈ കുമിളകൾ.
മാറാൻ നിങ്ങൾ തയ്യാറാണെങ്കിൽ
മാറ്റാൻ ഞങ്ങളും!